МАРИ ЛУ

бестселър на *Ню Йорк Таймс*

ПРОЗОРЕЦ

ИГРАЧ
ЛОВЕЦ
ХАКЕР
ПЕШКА

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

Warcross не е просто игра — тя е начин на живот. Манията по играта започва преди десет години и днес милиони фенове по целия свят всекидневно се потапят в нейната вселена, за да избягат от реалността или да спечелят пари. Младата хакерка Емика Чан си изкарва прехраната като ловец на глави, преследвайки играчите, които правят незаконни залози в Warcross. Но работата на ловеца не е никак лесна. Притисната от спешната нужда от пари, Емика решава да рискува и хаква откриването на международния Warcross шампионат. Но нещата се объркват, всичко излиза наяве и тя се превръща в мигновена сензация. Емика е убедена, че е въпрос на време да я арестуват, но вместо това с нея се свързва създателят на играта, младият милиардер Хидео Танака, с неустоимо предложение за работа. Той се нуждае от шпионин в сърцето на тазгодишните турнири, за да разреши проблем със сигурността — и иска това да е Емика. Без да губи време, тя се отправя към Токио и се потапя в един свят на слава и богатство, за какъвто само е мечтала. Но скоро разследването ѝ разкрива злокобен план, който застрашава цялата Warcross империя…

- Мари Лу
  - ○
  - ○ МАНХАТЪН
    - ■
    - ■ 1
    - ■ 2
    - ■ 3
    - ■ 4
    - ■ 5
    - ■ 6
  - ○ ТОКИО
    - ■
    - ■ 7
    - ■ 8
    - ■ 9
    - ■ 10
    - ■ 11
    - ■ 12
    - ■ 13
    - ■ 14
    - ■ 15

        - 16
        - 17
        - 18
        - 19
        - 20
        - 21
        - 22
        - 23
        - 24
        - 25
        - 26
        - 27
        - 28
        - 29
        - 30
        - 31
    - БЛАГОДАРНОСТИ
- notes
    - 1
    - 2
    - 3
    - 4
    - 5
    - 6

Мари Лу
Warcross
Warcross #1

На Кристин и Джейн
Благодаря ви, че променихте живота ми
и че бяхте до мен
през всичките тези години

„И няма никой по света, който да не е чувал за Хидео Танака, младия гений, измислил Warcross едва тринайсетгодишен. Глобално проучване, публикувано днес, показва, че в наши дни поразителен брой хора — 90 процента от населението между 12- и 30-годишна възраст — играят тази игра редовно или поне веднъж седмично. Очаква се официалните турнири по Warcross тази година да привлекат повече от 200 милиона зрители…“

Поправка:

В по-ранна версия на тази статия Хидео Танака погрешно е описан като милионер. Той е милиардер.

НЮ ЙОРК ТАЙМС

МАНХАТЪН

Ню Йорк, щатът Ню Йорк

1

Прекалено студено е днес за лов, да му се не види.

Потрепервам, дръпвам шала си по-нагоре, за да ми закрие устата, и изтръсквам няколко снежинки от миглите си. После тропвам с крак по електрическия си скейтборд. Дъската е стара и износена като всичко, което притежавам, синята ѝ боя почти напълно се е излющила и отдолу се показва евтината сребриста пластмаса — ала все още не е предала богу дух и когато натискам по-силно с крак, тя най-сетне откликва. Изхвърчавам напред и се намъквам между две колони от коли. Шарената ми коса, боядисана във всички цветове на дъгата, изплющява по лицето ми.

— Ей! — провиква се шофьор, когато маневрирам покрай колата му. Хвърлям поглед през рамо и го виждам как ми се заканва с юмрук през отворения прозорец. — За малко да ме засечеш!

Аз само се врътвам напред, без да му обръщам внимание. Обикновено се държа по-любезно — поне бих му изкрещяла някакво извинение в отговор. Обаче сутринта, като се събудих, зърнах яркожълт лист, лепнат на вратата на апартамента ми, а думите, отпечатани върху него, бяха с най-едрия мислим шрифт.

ПЛАТЕТЕ ДО 72 ЧАСА ИЛИ НАПУСНЕТЕ

В превод: от почти три месеца не съм си плащала наема. И затова, ако не докопам отнякъде 3450 долара, до края на седмицата ще съм бездомница.

Това би вкиснало деня на всеки.

Бузите ми смъдят от вятъра. Небето отвъд врязаната в него линия на небостъргачите е сиво и сивото се сгъстява все повече — след няколко часа тази снежна вихрушка ще премине в стабилен снеговалеж. Колите задръстват улиците — неспирен поток от габаритни светлини и бибипкане оттук чак до Таймс Скуеър. От време на време писъкът на свирката на някой регулировчик се извисява над хаоса. Въздухът е напоен с миризмата на изгорели газове, а над отворен отдушник наблизо се вие пара. Хората се тълпят нагоре-надолу по тротоара. Студентите, прибиращи се от занятия, се забелязват лесно — раниците и грамадните слушалки на ушите им прошарват навалицата.

Формално погледнато, и аз би трябвало да съм една от тях. Сега трябваше да уча първа година в колежа. Обаче след смъртта на татко започнах да бягам от час и преди няколко години съвсем

зарязах гимназията. (Добре де, добре — изключиха ме формално. Обаче се кълна, че и без това щях да се разкарам. Повече за това ще разкажа по-нататък.)

Пак си поглеждам телефона и мисълта ми се завръща към лова. Преди два дни получих следното съобщение:

Нюйоркското полицейско управление ПРЕДУПРЕЖДАВА! Издадена е заповед за арестуването на Мартин Хеймър. Възнаграждение: 5000 долара.

В днешно време полицаите имат толкова много работа заради нарастващата престъпност и бедност на улицата, че нямат време сами да преследват дребни престъпници — кокошкари като Мартин Хеймър, закъсал с игра на Warcross на вързано. Крал пари и продавал дрога, за да си финансира залозите. През няколко седмици ченгетата разпращат такива съобщения с обещанието да платят на всекиго, който успее да хване въпросния престъпник.

И тук в играта влизам аз. Аз съм ловец на глави, един от десетките в района на Манхатън, и се боря да заловя Мартин Хеймър, преди някой друг да е успял.

Всеки, който някога е преживявал трудни моменти, ще разбере добре почти постоянния поток от цифри, който протича през ума ми. Месечен наем за най-скапания апартамент в Ню Йорк: 1150 долара. Храна за един месец: 180 долара. Ток и интернет: 100 долара. Кутии макарони, рамен и месни консерви „Спам“, останали в килера ми: 4 броя. И така нататък. За капак дължа 3450 долара неплатен наем и 6000 долара дълг по кредитната карта.

Брой на доларите, останали в банковата ми сметка: 13.

Това не са нормалните неща, за които се тревожи момиче на моята възраст. Аз би трябвало да се шашкам за изпити. За предаване на курсови работи. За това дали няма да се успя.

Обаче юношеството ми не беше точно нормално.

Пет хиляди долара ще е най-голямото възнаграждение от месеци насам. А за мен ще се равняват на всичките пари на света. И затова от два дни насам нищо друго не правя, само издирвам този тип. Загубих четири възнаграждения поред. Ако загубя и това, здравата ще загазя.

„Проклети да са тия туристи, все задръстват улиците“, мисля си, когато отбивам по една уличка и излизам право на Таймс Скуеър, където ме спъва рояк автотаксита, нагъчкани пред една пешеходна пътека. Накланям се назад на скейтборда, спирам и започвам да се промъквам напред едва-едва. Докато се

придвижвам, пак се вторачвам в телефона си.

Преди два месеца успях да проникна в главната директория на играчите на Warcross в Ню Йорк — всички с истинските си имена, домашните адреси и т. н. — и синхронизирах всичко това с картата на града в телефона ми. Виждам движението на всеки играч. Днес най-сетне успях да отбележа физическото разположение на мишената върху картата, но телефонът ми е стар и разбрицан, с праисторическа батерия на последни издихания. Постоянно се опитва да „заспи“, та да пести енергия, и екранът е толкова тъмен, че почти нищо не се вижда.

— Събуди се! — измърморвам, вперила поглед в пикселите.

Най-сетне клетият телефон изпиуква жално и червената точка, посочваща местоположението на несретника, се ъпдейтва на картата ми.

Успявам да се измъкна от тапата от таксита и ритвам скейтборда с пета. Дъската протестира, но после ме понася напред с голяма скорост — точица сред морето от човешко движение.

Щом стигам Таймс Скуеър, забелязвам екраните, извисяващи се около мен — заобикалят ме със свят от неон, цветове и звуци. Всяка есен официалният Warcross турнир започва с грандиозна церемония и два отбора от висшия ешелон се състезават в първия звезден рунд. Тази година откриването е довечера в Токио и затова днес всички екрани предават все неща, свързани с Warcross — трескаво въртят прочути играчи, реклами и кадри от най-ярките моменти от миналата година. На един от екраните върви последният и най-щур музикален видеоклип на Франки Дина. Тя е облечена като своя аватар в Warcross — костюм от лимитирана серия и мрежеста блестяща пелерина, и танцува с дружина бизнесмени в яркорозови костюми. Под екрана група възбудени туристи се спират да позират за снимки с някакъв тип, облечен с фалшива Warcross екипировка.

Друг екран показва петима играчи суперзвезди, които ще се състезават в тазвечерния мач за откриването. Ашър Уинг. Кенто Парк. Джена Макнийл. Макс Мартин. Пен Уашовски. Изпружвам врат, за да ги погледам с възхищение. Всеки от тях е облечен от глава до пети по последния писък на модата. Те ми се усмихват отгоре — устите им са толкова големи, че могат да глътнат града, и докато гледам, всички вдигат за наздравица кутии с безалкохолно и обявяват кока-кола за предпочитаното си питие по време на игралния сезон. Точно под тях върви надпис, който гласи:

Топ Warcross играчи пристигат в Токио,

После успявам да премина кръстовището и завивам в една по-малка улица. Червената точица на телефона ми, обозначаваща мишената ми, пак се придвижва. Като че е завил по 38-а.

Промъквам се през още няколко блокажа в трафика, а после най-сетне пристигам и спирам до бордюра край една вестникарска сергия. Сега червената точка витае над сградата пред мен, точно над вратата на едно кафене. Дръпвам шала си надолу и изпускам облекчена въздишка. Дъхът ми излита на пара в ледения въздух.

— Пипнах те! — прошепвам и си позволявам да се усмихна при мисълта за петте хиляди долара възнаграждение. Скачам от електрическия си скейтборд, издърпвам ремъците му, мятам го на рамо и той се удря в раницата ми. Още е топъл от карането, топлината от него се просмуква през суитшърта ми с качулка и усещам как извивам гръб, за да се сгрея приятно.

На минаване покрай вестникарската сергия хвърлям бърз поглед по кориците на списанията. Имам навика да преглеждам дали пишат за най-любимия ми човек. Винаги има по нещо. И то е ясно, едно от списанията му прави знаменито представяне: висок млад мъж, разположил се в офис, облечен с тъмни панталони и риза с яка, от която лъха свежест, с ръкави, небрежно навити до лактите, и скрито в сянка лице. Под него се мъдри логото на „Хенка Геймс“ — студиото, разработило Warcross. Забавям крачка, за да прочета заглавието.

ХИДЕО ТАНАКА НАВЪРШВА 21 ГОДИНИ

Личният живот на създателя на Warcross

Сърцето ми както винаги пропуска един такт при споменаването на името на моя идол. Жалко че няма време да се спра и да прелистя списанието. Може би по-късно. С неохота извръщам поглед от корицата, намествам раницата и скейтборда по-високо на гърба си и дръпвам качулката на главата си. Стъклените прозорци, край които преминавам, отразяват разкривения ми образ — лицето е източено, тъмните джинси са твърде разтегнати на дължина; черни ръкавици, очукани кубинки, избелял червен шал, увит около черен суитшърт с качулка. Косата ми е яркоцветна смесица от всевъзможни багри и се стеле изпод качулката. Опитвам се да си представя отразеното момиче върху корицата на някое списание.

— Я стига глупости! — изсумтявам, прогонвам нелепата мисъл от главата си и си запътвам към входа на кафенето.

Ето ги оръдията на моя занаят на ловец на глави:

1. Белезници
2. Изстрелващо устройство за кабел
3. Ръкавици със стоманени накрайници
4. Телефон
5. Кат дрехи
6. Зашеметител
7. Книга

При първия ми лов на глави мишената ме оповръща цялата, след като му приложих зашеметителя (№ 6). След това започнах да си нося по един кат дрехи за смяна (№ 5). Двама набелязани успяха да ме ухапят и след няколко инжекции против тетанус добавих ръкавиците (№ 3). Устройството за изстрелване на кабел (№ 2) служи за достигане до труднодостъпни места и улавяне на труднодостъпни хора. Белезниците (№ 1) ми трябват… ами ясно защо. Телефонът (№ 4) е главната ми база за хакване. А книгата (№ 7) си е за мен. Неизменно, когато ловът включва много висене и чакане. Нейната батерия няма как да падне.

Сега влизам в кафенето, попивам топлината и пак поглеждам телефона си. Опашка от хора се реди пред щанд с изложени сладкиши и чака някоя от четирите автоматични каси да отвори. Стените са покрити с декоративни рафтове за книги. Студенти и туристи са насядали рехаво по масите. Когато насочвам към тях камерата на телефона си, виждам имената на всички, изписани над главите им, което означава, че никой не е превключил на частен режим. Може би мишената ми не е тук, на този етаж.

Шляя се покрай рафтовете и вниманието ми се мести от маса на маса. Повечето хора никога не оглеждат заобикалящата ги обстановка. Питайте когото щете с какво е бил облечен човекът, седнал на близка маса, и има голяма вероятност да не може да ви каже. Аз обаче мога. Мога да ви издекламирам всичко за облеклото и държанието на всеки човек от опашката за кафе, мога да ви кажа колко точно хора седят на всяка маса, да ви опиша прецизно как нечии рамене се прегърбват само мъничко повече от нужното, онези двамата, дето седят един до друг и не обелват и дума, и типа, който внимава да не поглежда никого в очите. Мога да попия с поглед една сцена така, както художникът попива с очи един пейзаж — да си кротна погледа, да анализирам начаса пълния изглед и да потърся онова, което ме интересува.

Търся сбърканата шарка, стърчащия пирон.

Погледът ми се спира върху компания от четири момчета, които четат на канапетата. Наблюдавам ги известно време,

изчаквам за признаци на разговор помежду им или за намек, че си предават бележки на ръка или по телефона. Нищо. Вниманието ми се измества към стълбите за втория етаж. Без съмнение, и други ловци са се устремили към набелязания — трябва да се добера до него преди всички останали. Втурвам се нагоре по стъпалата със забързана стъпка.

Тук горе на пръв поглед няма никой. Но при повторен оглед долавям приглушения звук на два гласа от една маса в далечния ъгъл, сбутана между две лавици за книги — на нея са почти невидими, ако гледаш откъм стълбите. Прокрадвам се нататък с безшумни стъпки. Когато се приближавам достатъчно, надниквам между рафтовете.

На масата седи момиче, забило нос в книга. Над нея, нервно пристъпващ от крак на крак, е надвиснал мъж. Вдигам телефона си. Много ясно, и двамата са превключили на частен режим.

Дръпвам се до стената, за да не ме видят. Докато стоя, все така без да мърдам, разговорът им стига до ушите ми.

— Не мога да чакам чак до утре вечер — казва мъжът.

— Съжалявам, но нищо не мога да направя — отвръща момичето. — Шефът ми няма да отпусне такава сума пари, без да вземе допълнителни мерки за сигурност, не и когато полицията е издала заповед за арестуването ви.

— Ти ми *обеща.*

— И ви се *извинявам*, господине — гласът на момичето е спокоен и циничен, сякаш му се е налагало да произнася това безброй пъти преди. — Сега сме в сезона на играта. Властите са нащрек.

— *Имам при вас триста хиляди банкноти*. Ти имаш ли представа каква е стойността им във валута?!

— Да. Работата ми ме задължава да знам — отвръща момичето с най-сухия тон, който съм чувала някога.

Триста хиляди банкноти. Това са към двеста хиляди долара по сегашния обменен курс. Този хич не се шегува. Залаганията на Warcross са незаконни в Съединените щати — това е един от многото закони, прокарани от правителството напоследък в отчаян опит да не изостава от технологиите и киберпрестъпленията. Така че, ако спечелиш залог от мач по Warcross, не печелиш пари. Печелиш кредити от играта, наречени банкноти. Обаче тъкмо там е работата — тези банкноти можеш или да ги вземеш онлайн, или да отидеш на някое място в реалността и там да се срещнеш с касиер като това момиче. И той ти обменя банкнотите. В замяна ти дава истински пари в брой.

— Парите са си *мои* — настоява сега типът.

— Длъжни сме да се предпазваме. Допълнителните мерки за

сигурност изискват време. Може да дойдете пак утре вечер и ще обменим половината от банкнотите ви.

— Казах ви, *не мога да чакам до утре вечер*! Налага се да напусна града.

Разговорът се повтаря отначало. Притаявам дъх, докато слушам. Момичето почти е потвърдило неговата самоличност.

Очите ми се превръщат в цепки, а устните ми се извиват в алчна самодоволна усмивчица. Ето това тук е мигът, за който живея по време на всеки лов — когато парченцата от една следа, които съм разкрила, до едно съвпадат в една фина точка, когато виждам мишената си да стои пред мен, от плът и кръв, узряла за залавяне. Когато съм разгадала загадката.

Пипнах те.

Докато те разговарят все по-напрегнато, аз чуквам два пъти по телефона и пращам съобщение на полицията.

Заподозреният е задържан физически.

Получавам отговор почти незабавно.

ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ НЮ ЙОРК ПРЕДУПРЕДЕНО

Вадя зашеметителя от раницата. За миг той се закача за ръба на ципа и издава издайнически стържещ звук.

Разговорът замлъква. Виждам между рафтовете как и мъжът, и момичето врътват глави към мен като сърнета, осветени от фаровете на кола. Мъжът забелязва изражението ми. Лицето му лъщи от пот, косата му е полепнала по челото. Изминава частица от секундата.

Стрелям.

Той хуква да бяга — не го уцелвам на косъм. *Има добри рефлекси*. Момичето също скача от масата, но то ни най-малко не ме интересува. Хуквам след него. Той търчи надолу по стълбите и прескача по три стъпала наведнъж, едва не се сгромолясва в устрема си, разсипва подире си телефон и няколко химикалки. Спринтира към входа, докато аз се спускам на първия етаж. Изскачам през въртящата се стъклена врата току зад гърба му. Хукваме по улицата. Хората надават смаяни викове, щом мъжът ги разбутва и събаря по гръб една туристка, която щрака с

фотоапарата си. С едно движение свалям електрическия си скейтборд от рамо, пускам го на земята, скачам отгоре му и забивам пета с всичка сила. Той издава пронизително свистене и се изстрелвам с шеметна скорост по тротоара. Мъжът поглежда назад и вижда как го настигам. Свива вляво по улицата в стремглав панически бяг.

Завивам след него под такъв остър ъгъл, че ръбът на скейтборда ми надава протестен писък, щом застъргва паважа, оставяйки дълга черна диря. Прицелвам се пак със зашеметителя и стрелям. Уцелвам го право в гърба.

Мъжът изпищява и се препъва. Мигом се опитва да се изправи отново, но аз го настигам. Той ме стисва за глезена. Спъвам се, падам и го изритвам. Гледа ме с подивели очи, озъбен, със стиснати челюсти. Мярва се острие на нож. Зървам го как блесва на светлината тъкмо навреме. Изритвам го и той се откъсва от мен, търкулвам се настрана точно преди да успее да ме намушка в крака. Пръстите ми се вкопчват в якето му. Пак стрелям със зашеметителя, този път от упор. Удря право в целта. Цялото му тяло се вцепенява и той се строполява разтреперан на тротоара.

Скачам върху него. Коляното ми се забива в гърба му, докато мъжът хълца на земята. Вой на полицейски сирени приижда иззад ъгъла. Около нас вече се е насъбрал кръг от хора, телефоните и очилата на всички са извадени и снимат ли, снимат.

— Нищо не съм направил! — хленчи мъжът пак и пак през стиснати зъби. Гласът му се чува приглушено — толкова силно го притискам към земята. — Хлапето с мен… Мога да ви кажа името ѝ…

— Млък! — срязвам го, докато закопчавам белезниците.

За мое учудване той млъква. Невинаги слушат така. Неумолима съм, докато една полицейска кола не спира до мястото, където се намирам, докато не виждам отблясъците от червени и сини светлини по стената. Едва тогава ставам и се дръпвам от него, като внимавам да си държа ръцете така, че ченгетата ясно да ги виждат. Възбудени тръпки полазват по кожата ми, докато гледам как двамата полицаи издърпват мъжа да стане прав. Ловът бе успешен.

Пет хиляди долара! Кога за последно съм имала толкова много пари накуп? Никога! За известно време ще позакърпя отчаяното си положение — ще си изплатя дължимия наем, това засега би трябвало да успокои хазяина. И ще ми останат 1550 долара. Цяло *състояние*! Прелиствам наум останалите ми сметки. Може тази вечер да хапна нещо по-различно от месни консерви „Спам“ и пакетирани спагети за бързо приготвяне.

Отвътре ми напира да направя победоносен скок във въздуха.

Ще се оправя. До следващия лов.

Отнема ми малко време да осъзная, че полицаите се отдалечават с новоизпечения си пленник, без дори да погледнат към мен. Усмивката ми става колеблива.

— Хей, госпожо полицай! — извиквам и хуквам подир най-близката от тях. — Ще ме откарате до участъка да си взема възнаграждението или как? Искате да ви чакам там ли?

Полицайката ми хвърля поглед, който като че не регистрира факта, че току-що съм им хванала престъпник. Лицето ѝ е изнурено, а тъмните кръгове под очите ѝ говорят, че не си е почивала много-много.

— Не бяхте първа — казва тя.

Сепвам се и примигам.

— Какво?

— Друг ловец ни предупреди по телефона, преди да получим вашето съобщение.

В първия миг само се взирам в нея.

После изплювам ругатня.

— Що за *дивотии*! Видяхте всичко от край до край. Потвърдихте сигнала ми! — додавам и вдигам телефона си така, че полицайката да види полученото от мен съобщение. И много ясно, точно тогава батерията на телефона ми най-сетне пада.

Не че доказателството щеше да промени нещата. Полицайката хич и не поглежда телефона.

— Било е само автоматичен отговор. Според *моите* съобщения първото обаждане аз съм получила от друг ловец на това място. Възнаграждението е за първия, изключения не се допускат. — И тя състрадателно свива рамене насреща ми.

По-тъпо формално оправдание не бях чувала.

— Как пък не! — протестирам. — Кой е другият ловец? Знаете ли какво — лъжете, друг ловец *няма*! Просто не искате да ми платите. — Правя крачка към нея точно когато тя се извръща. — *Спестих* ви мръсната работа — такава е уговорката, тъкмо затова *всеки* ловец на глави преследва хората, дето вас ви мързи да ги залавяте! За този сте ми длъжници и…

Партньорът на полицайката ме сграбчва за лакътя и ме блъска толкова силно, че едва не се стоварвам по гръб. Носи очила.

— *Назад*! — крясва той. Другата му ръка стиска здраво дръжката на пъхнатия в кобура пистолет. — Емика Чен, нали? — Той като че чете нещо, надвиснало над главата ми. — Да, виждал съм ти досието, малката. Знам, че вече си лежала в затвора. Не ме карай да те вкарам пак там.

Определено не ми се спори с някой, който държи зареден

пистолет. Стисвам зъби, докато се насилвам да отстъпя една крачка назад и да вдигна ръце във въздуха.

— Добре де, *добре*! — озъбвам му се. — Махам се, окей! Тръгвам си.

Ченгето ме поглежда на кръв.

Вече чувам как по радиостанцията ги извикват на друго местопрестъпление. Шумът край мен заглъхва. Образът на петте хиляди долара в мислите ми започва да трепти, да се гърчи и разтича и най-сетне се размазва в нещо неразпознаваемо за мен. Само за трийсет секунди моята победа бе подхвърлена в нечии чужди ръце тъй сръчно, все едно я бях зарязала под някое дърво.

2

Излизам от Манхатън смълчана. Навън застудява, виелиците са преминали в стабилен сняг, но жилванията на вятъра по лицето ми чудно съвпадат с настроението ми. Тук-там по улицата са се заформили купони и хора, пременени със спортни горнища в червено и синьо, отброяват времето, крещейки с цяло гърло. Гледам как празникът им отминава покрай мен като в мъгла. В далечината цялата стена на Емпайър Стейт Билдинг грее и излъчва ротация на грамадни кадри от Warcross.

Когато бях малка, можех да видя Емпайър Стейт Билдинг, ако се кача на покрива на детския ми дом. Седях там и се взирах с часове, докато кадрите от Warcross се извъртяваха върху стената му, и кльощавите ми крака се люлееха чак докато зората пукне и слънчевите лъчи ме очертаеха в злато. Взирам ли се достатъчно дълго, мислех си, мога да си представя как и мен ме показват там горе. Дори и сега усещам онази стара тръпка на възбуда, щом видя сградата.

Електрическият ми скейтборд изписуква веднъж и ме изкарва от унеса. Поглеждам надолу. Батерията е паднала чак до последната черта. Въздъхвам, забавям ход до спиране и мятам дъската на рамо. После бъркам в джоба за дребни и хлътвам в първата попаднала ми спирка на метрото.

Когато пристигам пред рушащата се жилищна сграда в Браунсвил, Бронкс, която наричам свой дом, здрачът е преминал в сиво-синя вечер. Това е опаката страна на бляскавия град. Графити покриват едната стена на сградата. Ръждясали железни пръти затварят в клетки прозорците. Наблизо до входното стълбище е струпан боклук — пластмасови чаши, опаковки от фастфуд, строшени бирени бутилки, всичко частично скрито от тънко посипалия ги сняг. Тук няма греещи екрани, по улиците с напукана настилка не вървят лъскави коли с автопилот. Раменете ми се свличат, а краката ми са като налети с олово. Още не съм вечеряла, но на този етап не мога да реша дали повече ми се яде, или ми се спи.

По-надолу по улицата група бездомници се настаняват за през нощта — разстилат одеяла и опъват палатки в разкъртения страничен вход на магазин, хлопнал капаците. Отвътре протритите им дрехи са подплатени с найлонови торбички. Още една група — семейство, се е разположила в другия край на пряката. Броят им през последните няколко години нараства. Извръщам поглед със свито сърце. Някога и те са били деца, може би са имали семейства, които са ги обичали. Какво ги е докарало

дотук? Как ли щях да изглеждам на тяхно място?

Най-сетне се набирам нагоре по стълбите към главния вход, влизам и тръгвам по коридора към своята скромна вратичка. Коридорът както винаги смърди на котешка пикня и плесенясали килими, а през тънките врати чувам как съседи се карат, дъни телевизор, бебе вряска. Поуспокоявам се. Ако извадя късмет, няма да се сблъскам с хазаина — неизменно по потник и анцуг и със зачервено лице. Може би най-сетне ще успея да се наспя без произшествия, преди да ми се наложи да се разправям с него на сутринта.

На вратата ми е цъфнало ново предупреждение за изгонване — точно на мястото, откъдето откъснах старото. Взирам се в него за миг, изтощена, препрочитам го.

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ ЗА ИЗГОНВАНЕ
НАЕМАТЕЛ: ЕМИКА ЧЕН
ПЛАТЕТЕ ДО 72 ЧАСА ИЛИ НАПУСНЕТЕ

Трябвало ли е наистина да се връща и да слага нова бележка, все едно иска да се погрижи всички останали в блока да научат? Да ме унижи още повече? Откъсвам бележката от вратата, смачквам я в шепа и замирам, втренчена в празното място, там, където допреди миг висеше листът. Обзема ме познатото отчаяние, надигаща се паника, тя тупти шумно в гърдите ми и изкарва навън всичко мое. Цифрите пак се завъртат в главата ми. Наем, храна, сметки, дългове.

Откъде ще ги изнамеря тези пари за три дни?

— Ей!

Гласът ме кара да подскоча. Главата ми се извръща обратно към коридора, където господин Алсол, хазаинът ми, е излязъл от своя апартамент и сега върви към мен с намръщеното си рибешко лице, а оранжевата му коса стърчи във всички посоки. Един поглед към кървясалите му очи ми изяснява, че е надрусан с нещо. Супер. Поредната караница. *Днес не мога да преживея още един скандал*. Бъркам за ключовете, но вече е късно — и затова, когато той пристига, се изпъчвам и вирвам брадичка.

— Здравейте, господин Алсол — поздравявам го. Имам навика да произнасям името му така, че да звучи като „господин Мърсол“.

Той ме поглежда накриво.

— Цяла седмица ми бягаш.

— Не е нарочно — настоявам аз. — Хванах се сутрин на работа като сервитьорка долу, в закусвалнята и…

— Келнерки вече не трябват на никого. — Той ми хвърля

подозрителен поглед.

— Е, там още им трябват. И това е единствената работа, която се намира. Нищо друго няма.

— Каза, че ще платиш *днес*.

— Знам какво съм казала. — Вдишвам дълбоко. — Мога да дойда по-късно да поговорим…

— Да съм казал „по-късно“? Парите ги искам *сега*. И ще трябва да добавиш към дължимото и още сто долара.

— *Какво?*

— Този месец наемът се вдига. В целия квартал. Мислиш си, че тоя имот не е вървежен ли?

— Не е честно! — извиквам и ядът ми пак се надига. — Така не може… Та вие го вдигнахте *съвсем наскоро*!

— Знаеш ли кое не е честно, момиченце? — Господин Алсол примижава насреща ми и скръства ръце. Жестът разтяга луничките по кожата им. — Това, че живееш в блока ми за без пари.

Вдигам и двете си ръце. Кръвта приижда към бузите ми. Усещам я как пламва.

— Знам… Аз само…

— Ами банкноти? От тях имаш повече от пет хиляди.

— Ако ги имах, щях да ви ги дам.

— Предложи друго тогава — изплюва той и забожда в скейтборда ми пръст — същинска наденица. — Ако пак го видя това чудо, ще го потроша с чук. Продай го и ми дай парите.

— То струва само петдесетарка! — Правя крачка напред. — Вижте, ще направя каквото трябва, кълна се, обещавам! — Думите объркано се изливат от мен. — Само ми дайте още няколко дни.

Господин Алсол ми махва да млъкна.

— Слушай, малката! — Той вдига три пръста, за да ми напомни точно за колко месеца не съм му се издължила. — Приключих с отстъпките по милост. — После ме оглежда от горе до долу. — Ти сега на колко си години, на осемнайсет?

Вдървявам се.

— Да.

Той кимва надолу към коридора.

— Вземи се хвани на работа в клуб „Рокстар“. Тамошните момичета печелят по четиристотин на вечер само от танци върху масите. *Ти* може и по петстотин да вадиш. А за вписаното с червено в досието ти хич няма да им дреме.

Присвивам очи.

— Да не мислите, че не съм проверила? Трябва да имам 21 навършени години.

Господин Алсол говори с такова нетърпение, че плюнката му

хвърчи по лицето ми.

— Хич не ми пука какви ще ги вършиш. В *четвъртък*! Ясно? И искам тоя апартамент да се изчисти! — отсича той, преди да успея да гъкна, размахал пръст към вратата ми. — Прашинка да не остане!

— *Първо на първо*, той изобщо не беше безупречно чист! — крясвам в отговор. Но хазаинът вече ми е обърнал гръб и крачи по коридора. Щом затръшва вратата, изпускам бавна въздишка. Сърцето ми думка в гърдите, ще ми счупи ребрата. Ръцете ми треперят.

Мислите ми се завръщат към бездомниците с кухите очи и прегърбени рамене, а после и към труженичките, които съм виждала от време на време да си тръгват от клуб „Рокстар“, вмирисани на пушек, на пот и тежък парфюм, с размазан грим. Заплахата на господин Алсол ми напомня докъде мога да стигна, ако скоро късметът ми не проработи. Ако не започна да вземам някои трудни решения.

Ще намеря начин да му внуша малко жалост. Да го накарам да поомекне. „Само още седмица ми дайте и се кълна, че ще ви намеря половината сума! Обещавам!“ Превъртам тези думи в главата си, докато пъхам ключа в ключалката и отварям вратата.

Вътре е тъмно. Неонова синя светлина грее откъм вътрешната страна на прозореца. Включвам осветлението, мятам ключовете на кухненския плот и подхвърлям смачканото предупреждение за изгонване в кофата за боклук. После се спирам да се огледам из жилището.

Това е миниатюрна гарсониера, претъпкана с вещи. Пукнатини в боята се точат по стените. Едната от крушките на единственото осветително тяло на тавана е изгоряла, а втората мъждука и чака някой да я смени, преди да е гръмнала и тя. Очилата ми за Warcross лежат на сгъваемата маса за хранене. Взех ги евтино под наем, защото са по-стар модел. Два кашона с разни неща са струпани до кухнята, два матрака лежат на земята до прозореца, а останалото място е заето от прастар телевизор и вехт диван в горчиченожълто.

— Еми? — чува се приглушен глас изпод одеяло на дивана. Съквартирантката ми се надига, разтърква лице и прокарва пръсти през чорлавата си руса коса. *Кийра*. Заспала е, без да свали очилата си за Warcross, и тънка следа се е врязала в бузите и челото ѝ. Тя бърчи нос срещу мен. — Пак ли си довлякла някой пич? Мога тая вечер да спя у баба іи.

Поклащам глава.

— Не, тази вечер съм си само аз — отвръщам. — Ти даде ли днес на господин Алсол своята половина от наема, както каза?

— А… — тя ме поглежда извинително и сваля крака от дивана. — До уикенда ще ти ги приготвя.

— Ти нали си наясно, че в четвъртък ни изхвърлят?

Тя се пресяга за полуизяден пакет чипс.

— На *мен* никой не ми е казал.

Ръката ми стиска облегалката на трапезния стол. Цял ден не си е подавала носа от апартамента и затова не е и видяла предупреждението за изгонване на вратата. Вдъхвам дълбоко и си напомням, че не тя е виновна за всичко. Кийра също все не можеше да си намери работа и след като мина почти година, се отказа от опитите и сега по цял ден се мотка из Warcross.

Чувството ми е добре познато, но тази вечер съм твърде изтощена, за да проявя търпение. Чудя се дали ще се осъзнае чак когато ни изритат на улицата, затрупани от всичките ни жалки притежания.

Свалям си шала и суитшърта и оставам по любимия си потник, отивам в кухнята и слагам тенджера вода да кипне. После се запътвам към двата матрака, проснати до стената.

Двете с Кийра сме разделили леглата си с импровизирана преграда от стари кашони, слепени с тиксо. Подредих моята част доколкото можах уютно и спретнато, украсих пространството над и около матрака със златисти светещи гирлянди. Карта на Манхатън, покрита с драсканиците ми, е закачена с габърчета на стената заедно с корици на списания с Хидео Танака, написана на ръка актуална ранглиста на водещите Warcross играчи при аматьорите и старо коледно украшение от детството ми. Последната ми вещ е една стара картина на татко — единствената, която ми остана, грижливо подпряна до матрака. Платното избухва в багри, боята е плътна и притежава такава текстура, все едно още не е изсъхнала. Имах и още негови творби, но все се налагаше да ги продавам, когато положението станеше твърде напечено — отчупвах парченце след парченце от него, за да преживея липсата му.

Отивам до матрака си и се просвам отгоре му. Той изскърцва шумно. Таванът и стените са облети в неоновосиньо от магазина за алкохол отсреща на улицата. Лежа, без да мръдна, и се заслушвам в неспирния вой на сирени, идещ някъде отдалече отвън, втренчена в старо петно от влага на тавана.

Ако татко беше тук, щеше да щъка наоколо, да смесва бои и да мие четки в буркани. Може би да обмисля пролетната си учебна програма или плановете си за Седмицата на модата в Ню Йорк.

Обръщам глава към останалата част на апартамента и се преструвам, че той е тук — здрав и незасегнат от болестта.

Високият му строен силует се очертава на светлината близо до входа, гората от боядисана в синьо коса на главата му излъчва сребристо сияние в тъмното, наболата му брада е старателно оформена, очилата с черни рамки ограждат очите му, той има лице на мечтател. Щеше да е облечен с черна риза, а от нея щяха да се подават пъстроцветните татуировки, оплели десницата му нагоре и надолу, външният му вид щеше да е безукорно изпипан, обувките — лъснати, а панталоните — без гънчица по тях. Само по дланите и по косата му щеше да има петънца от боя.

Усмихвам се на себе си при един от любимите ми спомени — седях на един стол и люлеех крака, загледана в лепенките на коленете си, докато татко ми правеше временни цветни кичури. По бузите ми още имаше следи от сълзите, които се бяха излели от очите ми, докато тичах към къщи от училище — някой ме беше бутнал и аз паднах, скъсвайки любимите си джинси. Татко си тананикаше, докато работеше. Когато приключи, вдигна огледало пред лицето ми и аз ахнах възторжено. „Много в стила на Живанши, много в тренда — каза и потупа нослето ми с пръст. Аз се изкикотих. — Особено ако я вържем цялата на кок отгоре. Ето така, виждаш ли? — Той вдигна косата ми във висока опашка. — Обаче не свиквай твърде много с нея, ще се отмие след няколко дни. А сега дай да ходим да си вземем пица.“

Той казваше, че униформата на старото ми училище била пъпка върху лицето на Ню Йорк. Казваше, че трябва да се обличам така, сякаш светът е по-добро място. Купуваше цветя всеки път, когато вали, и изпълваше дома ни с тях. Забравяше да си избърше ръцете по време на сеансите си по живопис и накрая оставяше навсякъде шарени отпечатъци от пръсти. Влагаше мижавата си заплата в подаръци за мен и материали за рисуване, в благотворителност, дрехи и вино. Твърде често се смееше, твърде бързо се влюбваше и пиеше на воля.

А после един следобед, когато бях единайсетгодишна, той се прибра, седна на дивана и втренчи празен поглед в пространството, без да обели и дума. Тъкмо се връщаше от лекарски преглед. Шест месеца по-късно си отиде.

Смъртта има гадния навик да прерязва всички линии, които внимателно си прокарал между настоящето и бъдещето. Линията, която води към татко ти, напълнил стаята ти в общежитието с цветя в деня на дипломирането ти. Към това как проектира сватбената ти рокля. Към това как идва всяка неделя на вечеря в бъдещия ти дом и там фалшивото му пеене така те разсмива, че ти избиват сълзи на очите. Имах сто хиляди такива линии — и един ден всички те бяха прерязани и останах с празни ръце. Смъртта не ми даде дори посока, накъдето да насоча гнева си.

Можех само да претърсвам с поглед небето.

След това започнах да имитирам външността му — буйна коса в неестествени цветове (кутиите с боя за коса са единственото, за което съм склонна да си пилея парите) и ръкав от татуировки на дясната ръка (изрисува ми го безплатно от жал бившият татуист на татко). Леко обръщам глава на леглото и поглеждам татусите, които се вият по лявата ми ръка, после леко прокарвам длан по изображенията. Те започват от китката и стигат чак до рамото, в ярки оттенъци на синьо и тюркоаз, на златисто и розово: божури (любимите цветя на татко), сгради в стил Ешер[1], издигащи се над океански вълни, музикални ноти и планети на фона на космоса — спомен за нощите, когато татко откарваше двама ни с колата сред полето да гледаме звездите. Най-накрая завършват с тънък ред от думи, опасващ лявата ми ключица — мантра, която татко постоянно ми повтаряше, мантра, която сега редя за себе си винаги, когато нещата се скофтят здраво.

За всяка заключена врата си има ключ.

Всеки проблем има своето решение.

Тоест всеки проблем освен онзи, който го покоси. Освен онзи, който имам аз сега. И тази мисъл едва не ме накарва да се свия на кълбо и да затворя очи, да се оставя да потъна отново в познатия мрак.

Кипването на водата ме изтръгва от мислите ми тъкмо навреме. „Ставай, Еми“ — подканям се.

Скръцвам със зъби и се надигам с мъка от леглото, отивам в кухнята и започвам да ровя за пакет инстантни спагети. (Цена на вечерята днес: 1 долар.) Хранителните ми запаси са се свили до пакет макарони. Хвърлям сърдит поглед на Кийра, която не е мръднала от дивана, залепена за телевизора. (Такса за телевизия: 75 долара). С въздишка разкъсвам пакета нудъли и пускам съставките във водата. Из целия блок гърми музика и се вихрят купони. Всяка местна телевизия излъчва нещо, свързано с откриването. Кийра задържа на един канал, който върти върховите моменти от миналата година. Петима анализатори на игрите са насядали най-отпред в „Токио Доум“[2] и всичките шумно спорят кой отбор ще спечели и защо, а зад тях мъгляво се вижда залата с петдесетте хиляди ревящи фенове, осветена от въртящи се сини и червени лъчи на прожектори. От тавана се сипят златни конфети.

— Едно нещо, за което всички сме съгласни, е, че не сме виждали уайлдкард[3] състав като тазгодишния! — надвиква шума една от анализаторките, запушила с пръст ухото си. — Един от тях вече е знаменитост сам по себе си!

— Да! — възкликва втори анализатор, а всички останали кимат. Зад тях тръгва клип, който показва едно момче.

— За първи път диджей Рен се появи във вестниците като едно от най-горещите имена на френската *ъндърграунд* музикална сцена. А сега Warcross ще прочуе името му и *по цялата земя*!

Докато анализаторите подхващат отново спора за тазгодишните най-нови играчи, преглъщам надигналата се у мен завист. Всяка година петдесет играчи аматьори, на които се връчва уайлдкард, биват номинирани от тайна комисия, за да ги включат в процеса на официалната селекция на отборите. Най-големите късметлии на света, мен ако питате. Криминалното ми досие автоматично ме дисквалифицира от номинациите.

— И нека обсъдим как ще се *развихрят* игрите тази година! Смятате ли, че ще чупим рекорди? — пита първата анализаторка.

— Като че вече имаме наличен счупен рекорд! — отговаря трети. — Миналата година финалният турнир бе проследен от общо триста милиона зрители. Триста *милиона*! Господин Танака трябва да се гордее. — И докато той говори, фонът отново се сменя с логото на „Хенка Геймс“, последвано от видео със създателя на Warcross Хидео Танака.

В клипа той, облечен в безупречен смокинг, си тръгва от благотворителен бал под ръка с млада жена, а сакото му е загърнало раменете ѝ. Той е твърде, твърде грациозен за двайсет и една годишен младеж и докато светкавиците бляскат около него, не се удържам и се поприведам напред. За последните няколко години Хидео се преобрази от върлинест гениален тийнейджър във висок млад мъж с пронизителен поглед и потайна усмивка. Сега не минава и седмица, без да цъфне на корицата на някой таблоид като гадже на тази или онази знаменитост; слагат го начело на всякакви списъци за каквото се сетят. Най-младите. Най-красивите. Най-богатите. Най-желаните ергени.

Била съм с доста момчета, то е ясно, и много пъти съм окъснявала по нощите, когато забърша някой красавец в закусвалнята или в някое кафене, или навън на улицата, и после го закарам вкъщи, за да ме поразсее от проблемите ми. Но момчетата идваха и си отиваха без всякакви последствия. *Хидео* дълго се въртеше в ума ми всеки, всеки път, щом зърнех образа му.

— Да хвърлим едно око на нашата публика за откриващия мач тази вечер! — продължава анализаторката. Зад тях изниква число, което накарва всички да избухнат в аплодисменти. *Петстотин и двайсет милиона*. И това само за церемонията по откриването! Warcross вече официално е най-голямото събитие на

света.

Вземам си тенджерата спагети на дивана и ям на автопилот, докато гледаме още заснет материал. Има интервюта с пищящи фенове на влизане в „Токио Доум“ — лицата им са изрисувани и стискат в ръце саморъчно направени плакати. Има кадри с работници, които проверяват още веднъж всички технически сглобки. Има документалки в стил олимпиада, показващи снимки и видеоклипове на всеки от играчите тази вечер. След това идват кадри от геймплея — два отбора се вихрят в битка сред безбройните виртуални светове на Warcross. Камерата прави панорама към надаващите насърчаващи възгласи тълпи, а после се насочва към професионалните играчи, чакащи в отделна стая зад кулисите. Тази вечер те се усмихват широко, очите им греят в очакване, докато махат към камерата.

Изпълва ме горчивина. И аз бих могла да съм там, да бъда добра като тях, стига да разполагах с времето да играя по цял ден, всеки ден. Знам, че е така. Но вместо това ям полуготови спагети от издрана тенджера, чудейки се как ще оцелея, докато полицията пусне обява за нов лов. Какво ли е да живееш идеален живот? Да си суперзвезда и любимец на всички? Да можеш да си плащаш сметките навреме и да си купуваш каквото си поискаш?

— Какво ще правим, Ем? — нарушава мълчанието ни Кийра. Задава ми този въпрос всеки път, когато навлезем в опасна територия, сякаш единствено *аз* отговарям за нашето спасяване, но тази вечер съм забила поглед в телевизора и нямам никакво желание да ѝ отговарям. Като се има предвид, че в момента имам цифром и словом тринайсет долара на мое име, в по-опасно положение никога не съм била.

Облягам се назад и оставям идеите да препускат през главата ми. Аз съм добър хакер, страхотен даже, но не мога да си намеря работа. Пречат ми или младостта, или криминалните прояви. Кой ще иска да наеме осъждан крадец на самоличност? Кой ще иска да му поправяш джаджите, щом си мисли, че може да му отмъкнеш инфото? Ето това се случва, когато в досието ти неизтриваемо фигурират четири месеца престой в поправителен дом за непълнолетни заедно с двегодишна забрана да пипаш компютри. Това ми пречеше да кандидатствам за всяка работа, която умея да върша добре. Дори едва ни позволиха да наемем този апартамент. Досега съм се хващала само чат-пат с някой лов на глави и като келнерка на непълен работен ден — работа, която също ще изчезне в мига, в който закусвалнята закупи сервитьор автомат. Останалите ми варианти са да се присъединя към някоя банда или да крада.

Не е изключено да се стигне и до това.

След известно време си поемам дълбоко дъх.

— Не знам. Ще продам последната картина на татко.

— Ем… — казва Кийра, но оставя думите си да заглъхнат. Тя знае колко отчаяна трябва да съм, за да ми хрумне такова нещо, и за частица от секундата ядът ми към нея поутихва. Ако продадем всичко в апартамента ни, може и да успеем да надиплим петстотин долара. Но те пак далеч няма да стигнат, за да попречат на господин Алсол да ни изхвърли на улицата.

В стомаха ми се надига познато гадене и посягам да потъркам татуировката, опасваща ключицата ми. *За всяка заключена врата си има ключ.* Ами ако за тази няма? Ами ако не успея да се измъкна? Няма никакъв начин да докопам навреме достатъчно пари. Опциите ми свършиха. Боря се с паниката, опитвам се да удържа разума си да не пропадне вихрено надолу, и се напрягам да нормализирам дишането си. Погледът ми се отмества от телевизора към прозореца.

Без значение къде се намирам в града, винаги знам точно в коя посока се намира бившият ми дом за сираци. И ако си позволя, мога да си представя как апартаментът ни се размива и се превръща в тъмните и тесни коридори на дома с лющещи се жълти тапети. Виждам как по-големите деца ме гонят по коридора и ме удрят, докато ми потече кръв. Спомням си ухапванията на дървеници. Усещам как пари по лицето ми шамарът на госпожа Девит. Чувам тихия си плач в леглото, докато си представям как баща ми идва и ме избавя от това място. Усещам по пръстите си допира на оградата от телена мрежа, докато я изкатервам и бягам.

„Мисли. Можеш да решиш и този проблем — приплямва упорито гласче в главата ми. — Ти няма да живееш така. Не си обречена да останеш тук навеки.“

На телевизионния екран светлините на „Токио Доум“ най-сетне угасват. Ликуващите възгласи се издигат до оглушителен рев.

— И с това завършва нашият репортаж от церемонията по откриването на първенството по Warcross преди мача тази вечер! — възкликва един от анализаторите с прегракнал глас. Той и останалите вдигат по два пръста, разтворени в знака на победата. — Тези от вас, които гледат у дома, време е да си сложите очилата и да се присъедините към нас в *събитието… на… годината!*

Кийра вече е нахлузила очилата си. Поглеждам масата, където лежат собствените ми очила.

Някои хора все още разправят, че Warcross е тъпа игра. Други — че е революция. Но за мен и за още милиони тя е единственият

безпогрешен начин да забравим неволите си. Загубих си възнаграждението, хазаинът утре сутринта пак ще дойде да ми вряска за парите, ще се замъкна да разнасям табли, а след ден-два ще остана без покрив над главата и без да има къде да отида… Но тази вечер мога да се слея с всички останали, да си сложа очилата и да гледам как се разиграва едно вълшебство.

3

Още помня точния миг, в който Хидео Танака промени живота ми.

Бях на единайсет години, баща ми бе мъртъв само от няколко месеца. Дъждът плющеше по прозореца на спалнята, която делях с още четирима в груповия дом за сираци. Лежах в леглото и за кой ли път не можех да се накарам да стана и да отида на училище. Недовършени листове с упражнения за домашно бяха пръснати по одеялата ми още от снощи — бях заспала, втренчена в непопълнените страници. Сънувах дома ни и как татко ни пържи яйца и удавени в сироп палачинки, как познатият му мощен смях изпълва кухнята и се носи навън през отворения прозорец. Купчина сметки, отпечатани с червени букви, лежаха недокоснати на края на масата и чакаха да му напомня за тях. „Влюбен съм!“ — щеше да възкликне той със своето лице на мечтател. А аз щях да завъртя очи насреща му и да се усмихна, щом подхванеше разказ за последната дама, откраднала сърцето му.

А после се събудих и тази сцена изчезна и ме остави *тук*, в чуждата, тъмна и притихнала къща.

Не помръднах в леглото. Не се разплаках. Нито веднъж не бях плакала след смъртта на татко, дори и на погребението. Всички сълзи, които бих могла да пролея, бързо бяха заменени от шок, когато научих какъв дълг е натрупал татко. Когато открих, че тайно е влизал в комарджийски сайтове години наред. Че не се е лекувал, защото се е опитвал да изплати дълговете си.

Сутринта прекарах така, както прекарвах всеки ден от няколко месеца насам — изгубена сред неясна смълчаност и мъртвило. Емоциите отдавна бяха изчезнали вдън зейналата кухина в гърдите ми, изпълнена с мъгла. Във всеки миг на будуване аз се взирах в пространството — в стената на спалнята, в дъската в клас, във вътрешността на шкафчето ми, в чиниите с безвкусна храна. Бележникът ми бе море от червено мастило. Постоянно гадене бушуваше в стомаха ми и ми отнемаше апетита. Костите на китките и лактите ми стърчаха остро. Тъмни кръгове обграждаха очите ми — нещо, което забелязваше всеки освен мен.

Но какво ли ми пукаше? Баща ми вече го нямаше и бях *толкова уморена.* Може би мъглата в гърдите ми щеше да се разраства, все по-гъста и по-гъста, докато някой ден погълнеше и *мен,* и мен също вече нямаше да ме има. И тъй лежах, свита на клъбце, и гледах как дъждът плющи по прозорците, а вятърът

клати силуетите на дървесните клони и се питах колко ли време ще им отнеме в училище да забележат, че пак ме няма.

Радиото в стаята работеше — *единственото* друго нещо в стаята освен леглата ни. Едно от момичетата не си беше дало труда да го спре, след като се включи алармата ѝ. Слушах с половин ухо брътвежа по новините за икономическото състояние, протестите в големите градове и в провинцията, неспособността на полицията да се справи с престъпността, началото на евакуациите в Маями и Ню Орлиънс.

А после програмата се смени. Започна едночасово специално предаване за някакво момче на име Хидео Танака. Тогава той беше четиринайсетгодишен и все още новак под прожекторите. В течение на радиопредаването се заслушах.

— Помните ли света преди смартфоните? — питаше радиоводещият. — Когато всички се олюлявахме на прага на огромна промяна, когато технологията *почти* се бе появила, *но не окончателно,* и бе нужно едно революционно устройство, за да ни бутне оттатък границата? Е, миналата година едно тринайсетгодишно момче на име Хидео Танака ни бутна оттатък една съвсем нова граница.

Направи го с изобретяването на тънки безжични очила с метални дръжки и прибиращи се слушалки. Не се бъркайте! Те нямат нищо общо с очилата за виртуална реалност, които сте виждали преди — онези, дето приличат на грамадни тухли, прикрепени към лицето ви. Не, тези ултратънки очила се наричат „НевроЛинк“ и се носят също толкова лесно, колкото и чифт обикновени очила. Тук, в студиото, разполагаме с последния модел… — той млъкна по радиото, сякаш си слагаше очилата — … и ви уверяваме, че това е най-*сензационното* нещо, което съм изпробвал някога!

НевроЛинк. Бях чувала преди да го споменават по новините. Сега се заслушах и радиопредаването ми обясни подробно всичко.

Открай време, за да създадеш реалистична виртуална среда, трябваше да предоставиш възможно най-подробно разработен свят. Това изискваше много пари и усилия. Но без значение колко добре се получаваха ефектите, все още загледаш ли се, се разпознаваше как всичко това не е истинско. Във всяка една секунда човешкото лице извършва хиляда дребни движения, дървесният лист трепва по хиляда различни начина, в истинския свят се случват милион дреболии, които ги няма във виртуалния. Разумът ви несъзнателно го знае — и затова нещо ви изглежда *не както трябва*, макар и да не сте в състояние да посочите какво точно.

Хидео Танака измислил по-лесно решение. За да създадеш един безукорно реален свят, не е нужно да нарисуваш най-подробната и най-реалистична 3D сцена.

Трябва само *да подлъжеш публиката да я помисли за истинска.*

И познайте кой може най-добре да свърши тази работа? Собственият ви мозък.

Замислете се. Когато сънувате, колкото и смахнат да е сънят, вие вярвате, че той е истина. Все едно имате пълноценна звукова среда, висока разделителна способност, специални ефекти с обхват 360 градуса. И нищо от това всъщност не го виждате с очите си. Суперотраканият ви мозък създава за вас цяла една реалност, без да му е нужно и едно-единствено техническо устройство.

И така, Хидео създал най-добрия конструиран някога мозъчно-компютърен интерфейс. Чифт лъскави очила. НевроЛинк.

Сложиш ли ги, влизаш във виртуални светове, които по изглед и звук са *неотличими* от реалността. Представете си как се разхождате из този свят — взаимодействате, играете, разговаряте. Представете си как се скитате из най-реалистичния възможен виртуален Париж или се излежавате сред пълна симулация на хавайските плажове. Представете си как летите из фантастичен свят, населен с дракони и елфи. Представете си *каквото и да е.*

С натискането на едно копченце отстрани очилата можеха и да превключват между виртуалния и реалния свят като поляризирани лещи. И когато погледнеш реалността през тях, виждаш виртуални обекти, витаещи над реалните предмети и места. Дракони, летящи над твоята улица. Имената на магазини, ресторанти и хора.

И за да демонстрира колко страхотни са тези очила, Хидео създал видеоигра — тя вървеше в комплект с всеки чифт. Тази игра се наричаше Warcross.

Warcross беше доста елементарна: два отбора се бият един срещу друг и всеки се опитва да отнеме артефакта на другия — лъскав скъпоценен камък, без да изгуби своя собствен. Зрелищна я правеха виртуалните светове, в които се развиваха битките — всеки от тях бе толкова реалистичен, че да сложиш очилата, бе все едно да те спуснат право в него.

Докато траеше радиопредаването, научих, че Хидео, роден в Лондон и отраснал в Токио, се научил сам да пише код на единайсет години. *На моята възраст.* Не след дълго той конструирал първия си чифт очила НевроЛинк в бащината си работилница за поправка на компютри, с входни данни от майка

му, невролог. Родителите му помогнали да финансира производството на партида от хиляда чифта очила и той започнал да ги доставя на разни хора. За една нощ поръчките от хиляда прераснали в сто хиляди. После — в един милион, десет милиона, сто милиона. Инвеститори предлагали рекордни оферти. Развихрили се съдебни процеси за патентите. Критици спорели как устройството НевроЛинк ще промени ежедневието, пътуването, медицината, военното дело, образованието. „Линквай се“ — така се казваше популярно поп парче на Франки Дина, големият хит на миналото лято.

И всички — *всички!* — играеха Warcross. Някои играеха интензивно, сформираха отбори и водеха битки с часове. Други просто се излежаваха на виртуален плаж или се наслаждаваха на виртуално сафари. Трети пък се включваха в играта, като си носеха очилата, докато се разхождаха из реалността, фукаха се с виртуалните си домашни любимци тигри или населваха улиците с любимите си знаменитости.

Както и да играеха хората, това се превърна в начин на живот.

Погледът ми се измести от радиото към листовете с домашни, пръснати по завивките ми. Историята на Хидео бе накарала нещо в гърдите ми да затрепти, да разкъса мъглата. Как така едно момче, само три години по-голямо от мен, превземаше с щурм света? Не помръднах от мястото си чак докато предаването не свърши и отново засвири музика. И лежах там още цял един дълъг час. А после постепенно разгънах тялото си в леглото и посегнах към един от листовете.

Беше за часа ми по въведение в компютърните науки. Първата задача в него беше да се открие грешката в три реда елементарен код. Проучих го, като си представях единайсетгодишния Хидео в моето положение. Той нямаше да се вргаля там, забил поглед в нищото. Щеше да е решил тази задача, и следващата, и по-следващата.

Мисълта пробуди стар спомен за баща ми — как седи до леглото ми и ми показва загадка, отпечатана на гърба на някакво списание. Загадката се състоеше от две рисунки, които изглеждаха еднакви, и ние трябваше да открием разликата между тях.

— Това е въпрос уловка — помня, че заявих аз със скръстени ръце. Очите ми примижаха и огледаха внимателно всяко кътче на изображението. — Двете рисунки са напълно еднакви.

Татко само ми пусна крива усмивчица и нагласи очилата си. По косата му все още бяха полепнали боя и лепило след експериментите му с платове по-рано през деня. После щеше да

ми се наложи да му помагам да отреже слепналите кичури.

— Вгледай се по-внимателно — отвърна той. Сграбчи молива, затъкнат зад ухото му, и го прекара със замах над изображението. — Представи си картина на стената. Без да използваш никакви инструменти, ти пак можеш да кажеш дали е окачена накриво, па макар и мъничко накриво. Просто се усеща, че *нещо не е наред.* Нали?

Намръщих се и тръснах глава.

— Да, сигурно.

— Човеците сме изненадващо чувствителни в това отношение. — Татко пак посочи двете рисунки с изцапаните си с боя пръсти. — Трябва да се научиш да гледаш *цялото*, когато гледаш нещо, а не само частите му. — Той се облегна назад. — Не си напрягай очите. Възприемай едновременно цялото изображение.

Слушах го, докато се облягах назад, следвайки съвета му. И точно тогава най-сетне забелязах разликата, миниатюрния белег върху едната рисунка.

— Ето го! — възкликнах, посочвайки право в него.

Татко ми се усмихна.

— Виждаш ли? — каза той. — За всяка заключена врата си има ключ, Еми.

Взирах се в листа със задачи, а бащините ми думи се въртяха пак и пак в ума ми. А после направих така, както той казваше — отпуснах се назад и възприех кода цялостно, наведнъж. Все едно е картина. Все едно търсех точката, която ме интересуваше.

И почти незабавно забелязах каква е грешката в кода. Посегнах към училищния си лаптоп, отворих го и въведох коригирания код.

Сработи.

— Здравей, свят! — произнесе програмата на лаптопа ми.

И до днес не мога да опиша точно какво почувствах в този миг. Да видя на екрана как моето решение сработва, *функционира*… Да осъзная как с три кратки реда текст имам власт да заповядвам на една машина да прави *точно* каквото пожелая аз…

Зъбчатите колела в главата ми, скръбно скриптящи, изведнъж отново се завъртяха. Молеха за още една задача. Приключих и с втората. После и с третата. Продължавах, все по-бързо и по-бързо, докато овършах не само този лист домашно, а и всичките задачи от учебника до последната. Мъглата в гръдта ми изтъня и под нея се разкри топло биещо сърце.

Щом можех да реша тези задачи, значи можех да контролирам нещо. А щом можех да контролирам нещо, то можех

да си простя за единствената задача, която никога не бих могла да реша, за единствения човек, когото нямаше как да спася. Сигурно не можех да поправя всичко на света, но *все нещо* умеех! Всеки бяга от тъмното мъртвило в душата си по различен начин. И това бе моят начин.

Онзи ден си изядох вечерята за пръв път от месеци. На следващия ден, и на по-следващия, и всеки ден от тогава нататък влагах цялата си енергия в учене на всичко за писането на код, за Warcross и НевроЛинк, до което мозъкът ми успяваше да се докопа.

А що се отнася до Хидео Танака… От онзи ден нататък бях обсебена. Заедно с останалия свят го гледах и се страхувах да мигна, сякаш той бе създаден от вълшебство, сякаш можеше всеки миг да започне нова революция.

Обработка The LasT Survivors - viper, 2019

4

Отивам до масата и си слагам очилата. Стари са, употребявани, изостанали с няколко поколения, но си работят. Слушалките прилепват плътно и изолират шума на трафика отвън и на стъпките по горните етажи. Скромният ни апартамент — а заедно с него и всичките ми грижи — потъва в черен мрак и тишина. Издишвам и с облекчение напускам реалността, дори и да е за кратко. Скоро пространството пред очите ми се изпълва със синя неонова светлина и се оказвам на върха на хълм, загледана надолу, към градските светлини на виртуалния Токио, който би могъл да мине за напълно реален. Шумът от уличното движение е заглушен. Единственото, което ми напомня, че се намирам в симулация, е едно прозрачно поле в центъра на полезрението ми.

Добре дошъл, [нула!]
Ниво 24 | Б– 430

После и тези два реда изчезват. (Ако сте се зачудили: не, името ми не е *[нула!]*. С хакерския ми профил мога да скитосвам наоколо като анонимен играч. Другите играчи, които ми пресичат пътя, ще ме виждат с потребителско име, генерирано на случаен принцип.)

Поглеждам назад и виждам персонализираната си стая, украсена с вариации на логото на Warcross. Обикновено тази стая има две врати — Изиграй една игра или Наблюдавай как други играят. Днес обаче има и трета врата, над която се реят няколко думи.

Мач за откриването на турнира по Warcross
На живо

В реалността започвам да барабаня с пръсти по плота на масата. Докато го правя, очилата улавят движенията на пръстите ми и се появява виртуална клавиатура. Потърсвам Кийра в директорията на играчите. Намирам я за нула време, свързвам се с нея и няколко секунди по-късно тя приема поканата ми и се появява до мен. Също като мен (и повечето други играчи) и тя е проектирала аватара си така, че да изглежда като нейна идеализирана версия: по-висока, по-стройна, пременена с няколко тежкарски атрибута, които си е купила — лъскав нагръдник, чифт рога.

— Да влизаме — казва тя.

Тръгвам напред, после посягам и отварям третата врата. Облива ме светлина. Инстинктивно примижавам, а сърцето ми подскача в гърдите, щом невидимият рев на зрителите заглушава всичко — познато усещане. В слушалките ми гръмва саундтрак. Попадам, както ми се струва, на един от цял милион реещи се във въздуха острова, а пред очите ми се разгръща най-прекрасната долина, която съм виждала някога.

Ширнали се тучни равнини преминават в кристалносиня лагуна, обкръжена от всички страни от извисяващи се зъбери и гладки, стръмни скали, чиито върхове са обрасли със зеленина. От тях се спускат с гръм водопади. Когато се вглеждам, разбирам, че скалите всъщност представляват грамадни скулптури и всяка от тях е изваяна така, че да прилича на предишен победител в турнира. Слънчеви лъчи танцуват из долината и изрисуват равнините със светлина, реещите се острови хвърлят сенчести петна, а ята бели птици, летящи в строй, надават вик някъде долу. Кулите на замък надзъртат през далечната мъгла. Още по-нататък на хоризонта величествени, подобни на лъчи в океана същества плавно се носят във въздуха. Там небето е черно и светкавица раздира облаците. Потрепервам, сякаш усещам електричеството във въздуха.

Дори и саундтракът, избран за това ниво, е върхът на епичността, изпълнен с оркестрови струни и плътни барабани, той запраща сърцето ми във висините. А някъде в безкрая на небето един величествен, всезнаещ глас ехти над целия този свят.

— Добре дошли на мача по случай откриването на турнира по Warcross! — обявява той.

Следва тихо „зън“ и в средата на полезрението ми изскача прозрачно поле с надпис:

Логване в церемонията по откриването
+ 150 т. Резултат за деня: + 150
Ниво 24 | Б– 580

После избледнява. Наградата ми за това, че гледам откриващия мач, е 150 точки, които ще се прибавят към резултата, определящ нивото ми… Само дето няма да се прибавят, тъй като тази ми версия на Warcross е хакерска. Жалко. Ако играех като нормален човек, досега да съм стигнала 90-о ниво или някъде там. А аз още се мотая на 24-то.

— Все по-пищно го раздават, а? — гласът на Кийра ме сепва. По лицето ѝ е изписана почуда.

Усмихвам се, после вдишвам дълбоко, разпервам ръце и

скачам от своя реещ се във въздуха остров. Политам.

Стомахът ми се свива, когато мозъкът ми решава, че действително летя във въздуха на хиляди стъпки височина. Надавам вик, носейки се над равнината, а музиката ме нахъсва. За официалните състезатели съществуват ограничения — в някои светове им се позволява да летят насам-натам или да плуват под вода, докато в други си длъжен да се подчиняваш на виртуална гравитация. Но публиката винаги е свободна да се скита из пейзажа както си иска. Забранено ни е да променяме гледката по какъвто и да било начин или да закачаме играчите. Освен това играчите не ни виждат. Само чуват рева на поощрителните ни възгласи и на дюдюканията ни, а също и провикванията на съдията.

Политам право през реещите се острови като призрак, устремена към възможно най-голямата височина, докато повече не мога да се отдалечавам от сушата. После завивам обратно и се гмурвам надолу като метеор. Най-сетне кацам на един от островите точно когато ликуването на публиката се смесва с гласовете на анализаторите, идващи от слушалките ми, все едно ги слушам по радиото.

— Време е за ежегодния мач по случай откриването! — възкликва единият от тях. — Тази вечер сме се събрали тук да гледаме това звездно представление преди началото на истинския сезон на турнира! В далечния край е отбор „Алфа“, предвождан от Ашър Уинг! В близкия край — отбор „Бета“, предвождан от Пен Уашовски!

Играчите най-сетне излизат, разпръснати в двата срещуположни края на масива от реещи се острови.

Отбор „Алфа“ — отборът, за който ще викам аз, е в далечния край. Оставям Кийра и политам нататък да ги огледам по-добре.

Според правилника за официалните участници, професионални Warcross играчи, виртуалните им образи трябва да изглеждат точно както те изглеждат в реалността, без всевъзможните шантави персонализации на аватара, с които могат да се сдобият типичните потребители, и всички членове на отбора трябва да са облечени в един цвят. Цветът на отбор „Алфа“ е синият. Ето я Джена — само руса коса и стегнати мускули, съвършено видение в нейната синя прилепнала Warcross броня, чиято подобна на драконови люспи текстура е разработена в съответствие с нивото. Тя е една от най-младите играчи — едва осемнайсетгодишна, колкото мен, и е от Ирландия. Докато я наблюдавам, тя отмята коса над раменете си и поставя ръце на хълбоците. Сребристите предпазители на ръцете ѝ лъщят на слънцето, както и еднаквите ножове, закопчани с каиши на

бедрата ѝ. Публиката крещи одобрително.

Върху реещ се наблизо остров е застанал Макс. Макс, син на милионери, е завършил Харвард. Позицията му в Warcross е боец — само мощ и мускули, неговата цел не е да преследва артефакта, а да поваля другите. На двайсет и осем години, той е най-възрастният играч в тазгодишния турнир. Сега той се усмихва и зъбите му се белват на фона на тъмната му кожа. Нараменниците му са огромни и издути, толкова лъскави, че в тях се отразява небето.

Ето го и Ашър, капитана на отбора, който е най-далече от мястото, където хвърча аз. В началото всички го знаеха само като по-малкия брат на Даниел Бату Уинг, известен актьор и каскадьор, но днес Ашър вече си е спечелил своя собствена слава благодарение на Warcross. Кестенявата му коса е страшно гъста и толкова светла, че е почти руса. Очите му са игриви и сини, същите на цвят като виртуалния океан под него, а тъмносапфирената му броня е допълнена със стоманени нараменници и кожени ремъци, обвиващи ръцете и кръста му.

Той се ухилва дръзко и изкрещява предизвикателство към другия отбор в срещуположния край на света от играта и това направо подлудява публиката. Когато превключвам картината, за да видя публиката в „Токио Доум“, те пищят името му и размахват като луди светещи палки. АШЪР, ОЖЕНИ СЕ ЗА МЕН!!! — крещят плакатите на фенките. Ашър казва нещо по закритата си линия, само съотборниците му могат да чуят думите. Над главата му се рее блестящ син скъпоценен камък. Това е артефактът на отбора му.

Коментаторката е започнала официалния ритуал преди играта — изчита нещо за доброто спортсменство и почтената игра. Докато тя чете, вниманието ми се прехвърля към отбор „Бета“. Те носят брони в червено, разбира се — ежегодният мач по случай откриването винаги налага цветен дрескод за отборите: червено срещу синьо. Над главата на Пен, капитана на „Бета“, се рее искрящ червен артефакт. Двамата с Ашър се ухилват самодоволно един на друг и това кара публиката да се разбеснее.

В слушалките ми коментаторката завършва речта си с вече стандартното напомняне за новаците сред публиката за целта на играта:

— Запомнете, отбори, вие имате една-едничка цел — да отнемете артефакта на противника, преди той да отнеме вашия!

Всички играчи вдигат десница, свита в юмрук, и се удрят два пъти в гърдите — стандартният отговор, че признават правилата. Следва кратка пауза, сякаш всичко в играта внезапно е замръзнало.

— Готови, *старт!* — обявява коментаторката.

Светът се разтреперва от рева на невидимата публика и облаците в небето политат стремглаво. Бурята, надвиснала в черно над хоризонта, връхлита към нас със страховита бързина и с всяка изминала секунда мълниите пращят все по-близо. Както във всеки свят от Warcross, с течение на играта тя става все по-трудна.

Същевременно над много от островите се появяват и увисват в небето множество яркоцветни кълба. Тези виртуални обекти се наричат пауъръп: временни избухвания на свръхскорост или свръхсила, крила, които ти помагат да полетиш за кратък период от време, щитове, способни да спрат вражеска атака, и така нататък. Съществуват десетки най-различни пауъръпи, които потенциално могат да се появят в играта, и постоянно се добавят нови. Пауъръпите от нисък клас изобилстват (например нещо, което ти помага да подскочиш педя по-високо). И в момента виждам три от тях да се реят над островите близо до мен. Но пауъръп от висок клас (например способността да летиш през цялото времетраене на играта) са много редки и труднодостъпни. Някои пауъръпи са толкова ценни, че отборът може да прати един от играчите си да ги издирва, докато трае битката.

Пауъръпите може да струват много пари в Warcross общността. В редовните игри събраните, но неизползвани пауъръпи се съхраняват в инвентара на играча. После можеш да ги продаваш или разменяш с другите играчи. Ценните пауъръпи вървят на цена хиляди банкноти.

Warcross е програмирана толкова добре, че никога не съм пробвала да откраднa пауъръп — но наскоро открих бъг в защитата, който е възможно да ми позволи да заграбя обект от нечий потребителски профил *точно* когато собственикът му възнамерява да го използва.

Сега се оглеждам наоколо и се питам колко ли можем да изкараме, ако гепя достатъчно от тези обекти за препродажба. Но никой от десетките, които виждам, не е достатъчно ценен. Пет долара тук, още три там. Не си струва риска да хакнеш най-грандиозния мач за откриването за всички времена. И със сигурност не си струва риска от още един удар по досието ми.

— Ашър предприема първия ход на играта! — ехти гласът на анализатор в ушите ми. — Той дава някакви наставления на Джена. Заграбване на пауъръп!

Много ясно, Ашър е забелязал нещо преди всеки друг. Той поглежда първо Джена, после прави жест с ръка към далечно кълбо, надвиснало над стърчаща високо насред океана скала. Тя не се колебае — незабавно скача от своя плаващ във въздуха

остров на друг и се отправя към скалата. Зад нея островът, на който стоеше допреди миг, се разпада на късове.

— Каква изненада! — намесва се друг анализатор. — Ашър обикновено не се фокусира върху събирането на пауърпи. Щом изпраща някого от съотборниците си, значи работата е сериозна!

По същото време Ашър и неговият боец — Макс, се хвърлят едновременно напред. Другият отбор вече се е впуснал в преследване и хвърчи към тях. Всеки път, щом скочат от един остров на друг, островът зад тях се разпада. Всички трябва мъдро да подбират къде стъпват. Ашър и Макс се движат като един, вниманието и на двамата е приковано в Пен. Смятат да го нападнат от двете страни.

Изпъвам врат в посоката, където се рее далечният обект в опит да видя какъв пауърпи е привлякъл погледа на Ашър. Светът край мен се завихря. Пауърпът е тъмночервена сфера с мраморни жилки, толкова тъмна на цвят, че сякаш е била потопена в кръв.

— „Внезапна смърт“! — възкликва коментаторката точно когато ахвам.

И действително това е суперрядък пауърпи. „Внезапна смърт“ замразява когото избереш противников играч за остатъка от играта и той ще е безполезен за съотборниците си. Никога не съм виждала този пауърпи в действие по време на редови Warcross мач и едва няколко пъти — в официални мачове от турнира.

Струва сигурно поне пет хиляди… не, *петнайсет* хиляди долара.

Макс, макар и да е такава грамада, е по-бърз от Ашър. Той достига Пен първи, после посяга да грабне червения артефакт точно над главата му. Пен се снишава навреме. Островът, върху който стоят и двамата, започва да се пропуква и Пен се мята със скок към съседния най-близък остров. Но Макс го сграбчва за ръката, преди да е успял, надава рев и запокитва Пен назад. Пен отхвърча. Успява да се вкопчи в ръба на един остров, преди да полети отвесно към плажа долу, и увисва там безпомощно за миг. Публиката избухва възторжено, когато ударът на Макс взема от живота на Пен.

Пен Уашовски | Отбор „Бета“
Живот: −35 %

Сега Ашър се включва. Той отскача от своя остров точно когато той се разпада, а после тупва тежко върху онзи, в който се е вкопчил Пен. Островът се разтърсва под тежестта му. Той се навежда, сграбчва неориентирания Пен за врата и блъска главата

му в земята толкова силно, че повърхността на острова се пропуква. Пръстен от синя светлина се завихря около Ашър.

Пен Уашовски | Отбор „Бета“
Живот: −92 %
ВНИМАНИЕ!

Невидимата публика обезумява, докато един от коментаторите крещи:

— Пен е на края на силите си! Ако не защити артефакта на отбора си, Ашър ще сложи бърз край на играта…

Пен освобождава едната си ръка и — преди Ашър да е успял да предприеме следващия си ход — стоварва върху него пауърът „Мълния“. Блясва ослепителна светлина и обгръща Макс за миг. Той напусто мята ръце нагоре, но вече е късно — пауърът го е заслепил за цели пет секунди. Животът му спада с 20 %. Пен се хвърля към артефакта на Ашър. В този миг Макс се намесва и грабва пръв артефакта на отбора си, така че сега той се носи над неговата глава.

Невидимата публика надава рев — поощрителни възгласи и дюдюкания. И аз откликвам. Но вниманието ми все се връща към пауърът „Внезапна смърт“.

Недей.

— Смел опит от страна на „Бета“! Пен е работил по защитата си! — надвиква шума един от анализаторите. Докато говори, буреносните облаци най-сетне ни достигат и слънцето горе изчезва. — Всички ние временно загубихме следите на Кенто, но той като че преследва Джена! Целта и на двамата е пауърът „Внезапна смърт“!

Вятърът се стоварва с огромна сила върху всички ни. Разклаща плаващите из въздуха острови. Закапват едри капки дъжд.

Насочвам вниманието си към Джена и Кенто — те изглеждат като две ярки фигурки, устремени към надвисналия над скалите пауърът. После пикирам надолу от островите и политам към тях двамата. Скоро вече се нося край кървавочервената „Внезапна смърт“ и наблюдавам как Джена и Кенто се носят към нея.

Фокусирам се върху пауърът. Теоретично, ако Джена или Кенто докопат „Внезапна смърт“, е възможно да успея да проникна в профилите им. Може да успея да задигна „Внезапна смърт“ направо от инвентара на някого от тях. И после да я продам.

Петнайсет хиляди долара.

Напук на мен самата сърцето ми подскача от внезапна възбуда. Възможно ли е да се получи? Хакване на редови Warcross мач никога не е осъществявано… Камо ли на официален мач от турнира?! Нечувано! Дори не знам дали мога да получа достъп до профилите им така, както в обикновения Warcross. Може изобщо да не успея да проникна.

Ако ме изловят и арестуват, ще ми отправят обвинения като към пълнолетна.

Не помръдвам от мястото си, разкъсвам се, гърлото ми е пресъхнало.

Ами ако наистина успея да го отмъкна успешно? Само този път! Та това е просто един пауъръп от игра — на никого няма да навредя. Никога не съм тествала познанията си за този хак в Warcross на подобна арена, но ако се получи, тогава какво? Мога да го препродам за хиляди. Мога да получа парите незабавно и да ги връча на господин Алсол, да си изплатя дълговете. Това може да ме спаси. И никога повече няма да ми се наложи да го правя.

Само този път!

Джена стига първа до пауъръпа. Има време само да го отмъкне от върха на скалата, преди Кенто да я връхлети.

Ако не взема решение сега, после вече ще е късно.

Инстинктивно се раздвижвам. Пръстите ми тракат като пощурели по плота на масата. Изкарвам директорията на играчите, после издирвам профила на Джена. Докато действам, Джена изритва Кенто и го отблъсква от себе си, а после се устремява в съвършена дъга надолу към океана. Горе в небето ековa оглушителен гръм.

Името на Джена най-сетне изскача пред мен. Скръцвам със зъби — имам само няколко секунди. *Недей!* Но вече действам. Вадя пълен опис на виртуалното ѝ имущество. Превъртам, докато виждам чисто новата „Внезапна смърт“ в профила ѝ, алена и лъскава.

Единствената пробойна, която някога съм откривала в защитата, е един дребен бъг, когато потребителят тъкмо се готви да използва придобивката си. Когато обектът преминава от твоя профил към играта и бива използван, за частица от секундата той остава уязвим.

Пръстите ми треперят. Пред мен Джена посяга към новопридобитата си „Внезапна смърт“. Виждам как в нейния склад тя за кратко проблясва в златно. Сега е единственият ми шанс. Поемам рязко въздух, изчаквам… *Недей!*… и въвеждам една-единствена команда точно когато придобивката на Джена се откъсва от дланта ѝ.

Тръпка разтърсва цялото ми тяло. Застивам. Всъщност като че всички в играта застиват на място. После забелязвам, че Ашър се е втренчил право в мен. Сякаш ме *вижда*.

Примигвам. *Това е невъзможно! Аз съм от публиката.* Но Джена също се е вторачила в мен. Очите им са широко отворени. И точно тогава осъзнавам, че пауърпът вече официално се мъдри в моя профил. Виждам го в инвентата си, в долния край на полезрението ми.

Успях! Хакът ми сработи.

Ала по някакъв начин успешното заграбване на пауърпа ме е набутало право в турнира.

Около нас прокънтява съдийска свирка. Възгласите на публиката преминават в шокиран шепот. Не помръдвам от мястото си, изведнъж съвсем не знам какво да правя. Трескаво набирам друга команда в опит да се завърна сред публиката. Но полза никаква.

Всички — играчите, коментаторите, милионната публика — всички ме виждат.

— *Ти* коя си, по дяволите? — пита ме Ашър.

Аз само се вторачвам тъпо в него.

Проблясък на червена светлина залива сцената и един всезнаещ глас отеква навсякъде край нас.

— *Таймаут*! — обявява той. — *Грешка в системата!*

Изведнъж екранът ми угасва. Изхвърлят ме от играта, и обратно в стартовата ми стая с виртуален изглед към Токио. Всички врати в стаята сега са изчезнали. Пауърпът „Внезапна смърт“ все още сияе в инвентара ми.

Но щом посягам да го взема, изчезва. Изтрили са го от директорията ми.

Смъквам очилата си. После се отпускам на стола и се оглеждам трескаво из апартамента. Погледът ми се спира на Кийра, която седи срещу мен. И тя е свалила очилата си и се взира в мен със същия шокиран поглед, който видях на лицето на Джена.

— Ем… — прошепва Кийра. — Какво направи?

— Аз… — изпелтечвам, после млъквам. При проникването в профила на Джена нещо е изтрило анонимността ми. Бях разобличена. Забивам поглед в масата. Сърцето ми бумти в гърдите.

Кийра се навежда напред.

— Виждах те в играта — каза тя. — Ем… Ашър ти *проговори*. Той те виждаше, *всички* те виждаха. Видяха името ти, лицето ти, всичко. — Тя вдига смаяно ръце. — Нахакала си се в играта!

Тя няма абсолютно никаква представа в каква беля се вкарах

току-що — мисли си, че всичко това е било най-неподправена грешка. Под надигащата се в мен паника се ширва океан от разкаяние. Не знам как постъпват от „Хенка Геймс“, когато изловят хакер, но със сигурност ще ме баннат в играта. Ще отида на съд за тая работа.

— Съжалявам — отвръщам замаяно. — Може би те… няма да раздухат случая.

Думите ми заглъхват. Кийра въздъхва тежко и продължително и се обляга назад на стола си. Известно време не проговаряме. След пълното ни потапяне в Warcross тишината в апартамента ми се струва съкрушителна.

— Умна глава си ти, Ем — казва най-сетне Кийра и погледът ѝ среща моя. — Но имам чувството, че страшно грешиш по този въпрос.

И сякаш по сигнал телефонът ми иззвънява.

5

При този звук и двете подскачаме. Когато поглеждам към телефона, на екрана му е изписано: *Непознат номер*.

— Няма ли да вдигнеш? — пита ме Кийра, сега и нейните очи са ококорени като моите. Аз само няколкократно поклащам глава срещу телефона. Не помръдвам от мястото си, докато след цяла вечност, както ми се струва, той най-сетне спира да звъни.

И незабавно зазвънява пак. *Непознат номер*.

Косъмчетата по тила ми настръхват. Изключвам звука на телефона, после го захвърлям на дивана, та да не ми се мярка пред очите. В тишината седя прегърбена на стола и се мъча да не срещам озадачения поглед на Кийра.

Сигурно се обаждат от полицията. Дали ще дойдат сега да ме арестуват, ако не вдигна? Дали „Хенка Геймс“ ще ме съди? Дали полицията ще обяви награда за *моята* глава, за да ме издирват другите ловци? Всъщност точно в момента може да разпращат предупредителни съобщения, и то из целия град. Ловците ще се мятат на мотоциклетите си или в таксита, нетърпеливи да ме заловят. Притискам трепереща си ръце здраво в скута си.

Мога да побягна. Трябва! Но щом тази невъзможна мисъл ми хрумва, незабавно смръщвам лице. Ако побягна, къде ще отида? Докъде е възможно да стигна само с тринайсет долара? И ако… не, *когато* ме хванат, това само ще утежни престъплението ми.

Кийра отива до дивана.

— Още звъни, Емс — смотолевя тя.

— Спри да го гледаш тогава! — сопвам ѝ се аз.

Тя ме поглежда намръщено, после вдига двете си ръце във въздуха.

— Добре де, карай да върви. Както искаш.

И без да каже и дума повече, тя ми обръща гръб и тръгва към своя матрак. Затварям очи, заравям глава в шепи и се облягам на масата. Тишината в стаята е съкрушителна и макар и да не чувам телефона си, аз го *усещам*, някак си разбирам, че все така звъни. Всеки миг ще се чуе първото думване по вратата.

За всяка заключена врата си има ключ. Но този път съм стигнала до края.

Не знам колко време седя така на масата, нито кога, докрай премаляла, започвам да клюмам. Не усещам, че съм заспала чак докато някъде сред мъглите на мрака един звук ме стряска.

Зън.

Зън.

Зън.

Замаяна, отварям едно око. Алармата ми ли се е задействала? През щорите на прозорците се лее слънце. За миг ме обзема възхита — колко са красиви ярките лъчи! Всъщност тъкмо тези ярки лъчи ми подсказват, че съм закъсняла за нещо. Стомахът ми сякаш хлътва. Заспала съм направо на масата.

Вдигам рязко глава. Цялото тяло ме боли, ръцете ми са се схванали и са изтръпнали, след като съм спала върху тях цяла нощ. Оглеждам се трескаво. Събитията от снощи нахлуват в паметта ми. Кийра си легна, а аз останах тук, на масата, скрила глава в шепите си, чудейки се как може да съм толкова тъпа — да се разкрия пред петстотин милиона души. Сигурно снощи съм сънувала кошмари, макар и да не си спомням нито един от тях. Капнала съм от умора, а сърцето ми тупти като бясно.

Телефонът звъни. Търси ме непознат номер. Сърцето ми замира, а очите ми се обръщат нататък, където телефонът ми все така лежи захвърлен на дивана. Проспала съм няколко часа, а още никой не е цъфнал на прага ни. Може би в крайна сметка нищо няма да се случи. Може би прекалено много се вживявам.

Зън.

Пак се обръщам по посока на звука. Идва от телефона ми. Докато се взирам в него, изведнъж се сещам, че е сряда. Закъсняла съм за смяната си като сервитьорка. Сигурно шефът ми праща съобщение — телефонът ми все още известява със звуков сигнал за получаваните съобщения.

А, не!

Скачам от стола. Кийра лежи в своя ъгъл, частично скрита от поглед зад картонената преграда. Тичам в банята и забивам в устата си четка за зъби, като в същото време бързо прокарвам гребен през огелнената си дъгоцветна коса. Все още съм облечена в снощните дрехи. Ще трябва да карам с тях. Няма време за преобличане. Ругая се наум, докато приключвам с миенето на зъбите. Ще ме уволнят, задето съм пропуснала смяната си. Сърцето ми подскача, когато се подпирам на мивката, свела глава, притисната от цялата тежест на света.

Зън.

Зън! Зън!

— Ох, за бога… — прошушвам едва чуто. Когато телефонът ми звънва още два пъти, се предавам и изтичвам от банята.

— Идвам! — смънквам, сякаш шефът може да ме чуе, и сграбчвам телефона, а той продължава да звъни.

После впервам очи в дългия списък със съобщения.

Осемдесет и четири непрочетени съобщения от скрит номер. Всички те гласят едно и също.

Г-це Емика Чен, моля, обадете се незабавно на тел. 212-346-9200

Стомахът ми се свива от напрежение.

— Ем…

Гласът на Кийра ме кара да се обърна и виждам, че е станала и наднича през завесите на прозореца. Едва сега до слуха ми стигат гласовете, идващи долу от улицата.

— Еми — казва Кийра. — Ела да видиш.

С безшумни стъпки отивам при нея. Тънки срезове светлина нахлуват през завесите на прозореца и рисуват жълти ивици по ръцете ми. Устните на Кийра са присвити озадачено. Облягам се до нея, разтварям две пердета и поглеждам навън.

Хора са се скупчили на стълбището пред нашата жилищна сграда и са го задръстили. Носят грамадни камери. Виждам букви, отпечатани отстрани на микрофоните им — имената на местните новинарски канали.

— Какво става? — измърморвам.

Изведнъж Кийра се обръща към мен. Тя дълго се взира в мен, като че вижда нещо, което аз не виждам, а после си пребърква джобовете и вади телефона си. Набира нещо в него. Стаявам дъх, все още заслушана в шума от гласовете навън.

Кийра се взира в резултатите от търсенето на екрана на своя телефон. Лицето ѝ сега е пребледняло като платно, очите — широко отворени. Тя вдига апарата срещу мен, за да видя.

— Еми — казва тя. — Ти си навсякъде.

Пред очите ми се ниже списък от новинарски статии, всичките илюстрирани с една и съща снимка: скрийншот, на който се виждам *аз* с шарената ми коса, застанала там, насред мача за откриването на турнира по Warcross, а шокираният Ашър се е обърнал към мен. Кийра превърта надолу. Още и още статии, заглавията им се сливат в едно.

ЧОВЕК ОТ ПУБЛИКАТА СЕ ВМЪКВА В МАЧА ПО СЛУЧАЙ ОТКРИВАНЕТО НА ТУРНИРА ПО WARCROSS

WARCROSS Е ХАКНАТ!

ХАКЕРКА ВРЕМЕННО ОСУЕТЯВА ОТКРИВАНЕТО НА WARCROSS

Щом виждам името си, устата ми пресъхва. *Деанонимизирали са ме.* Каква глупачка съм била да мисля, че снощният ми малък номер няма да ме прати право под светлината на прожекторите. Самоличността ми е разкрита. Бомбата е избухнала — и не само това, ами парчетата са полепнали из целия интернет като стикери. Стоя вцепенена, докато Кийра продължава да търси и добива все по-смаяно изражение.

— Не е възможно да говорят за мен — пелтеча аз. — Не може. Сигурно още спя.

— Не спиш. — Кийра пак вдига телефона си насреща ми. Взирам се в поток от новини, изпъстрен с името ми. — Ти си *топ актуалната тема* на света.

На масата телефонът ми отново звънва. Поглеждаме го в синхрон.

— Кийра — казвам, докато бавно вървя към телефона си. — Ако обичаш, провери ми един номер. — Тя ме следва до масата, където вземам телефона си и впервам поглед в безкрайния низ от еднакви съобщения. — 212-346-9200.

Кийра го въвежда в търсачката. Миг по-късно преглъща и ме поглежда.

— Това е номерът на седалището на „Хенка Геймс“ в Манхатън.

Усещам убождания по гръбнака и по ръцете. „Хенка Геймс“ току-що са ми изпратили над деветдесет съобщения. Двете с Кийра се гледаме още малко и оставяме суматохата отвън да изпълни тишината в стаята ни.

— Сигурно е адвокатът им — прошепвам. Усещам как кръвта се дръпва от лицето ми. — Кийра… Ще ме съдят.

— Вземи им се обади — отвръща Кийра. — Ако протакаш, само ще се разлютят още повече.

Сигурно е права. Колебая се още малко, след това най-сетне грабвам телефона си и започвам да набирам номера. Кийра скръства ръце и започва да крачи напред-назад из стаята.

— Сложи го на високоговорител — додава тя. Включвам го, после вдигам телефона между нас.

Очаквах да чуя някакъв общоприет автоматичен отговор: „Благодаря, че се обадихте в „Хенка Геймс“. За английски език натиснете 1“, типичния поздрав от корпоративен телефон. Ала вместо това телефонът иззвънява само веднъж и вдига някаква жена.

— Госпожица Емика Чен? — пита тя.

Толкова съм стресната от поздрава ѝ, отправен лично към мен, че дълго не намирам какво да кажа.

— Здравейте. Тук. Аз, искам да кажа. Искам да кажа, аз съм. — Трепвам. Защо се изненадвам изобщо? Очевидно знаят телефонния ми номер, съдейки по лавината от съобщения — сигурно веднага са ме прехвърлили на жива телефонистка в мига, в който телефонът ми ги е набрал.

— Отлично — казва жената. — Сега ще ви свържа с господин Танака. Изчакайте моля.

Кийра засмуква въздух и спира да крачи. Вторачва се в мен с широко отворени очи. И аз се взирам в нея и не обръщам внимание на нищо, освен на идващата от слушалката музика. Загубила съм си ума. Сигурно е станала грешка.

— Като че нещо ми се счу — прошепвам на Кийра. — Тя да не би току-що да каза…?

Когато музиката рязко секва, подскачаме и двете. От телефона се чува мъжки глас. Този глас бих разпознала навсякъде, чувала съм го в безброй документални филми и интервюта и той принадлежи на последния човек, с когото ми е хрумвало, че някога ще разговарям по телефона.

— Госпожице Чен? — изрича Хидео Танака.

Има британски акцент. „Завършил е британско международно училище — припомням си трескаво аз. — Учил е в Оксфорд.“ В гласа му, непринуден и изискан, се долавя властността на човек, управляващ огромна корпорация. Аз само стоя с телефона в ръка, втренчена в Кийра, сякаш виждам през нея.

Кийра завърта бясно ръце към мен и ми напомня, че е редно да отговоря.

— Ъъъ… — изграчвам аз срещу телефона. — Здрасти.

— За мен е удоволствие — казва Хидео и по гласа му личи, че се усмихва. Телефонът трепери в ръката ми. Кийра се смилява над мен и поема апарата. Очаквам следващите думи на Хидео да са свързани с моя хакерски инцидент, и затова веднага почвам да ломотя някакви извинения, все едно това би могло да помогне за казуса ми.

— Господин Танака, за вчера… Вижте, много, много съжалявам за станалото… то стана напълно случайно, кълна се… такова де, очилата ми са старички и много бъгави… — Потрепервам. — *Такова де*… Не че вашите неща са зле направени или нещо такова… Няма такова нещо!… Ъъъ, тоест…

Той ме прекъсва:

— Така. Заета ли сте в момента?

Дали съм заета в момента? Хидео Танака ме пита по телефона *заета ли съм в момента*?

Очите на Кийра сякаш всеки момент ще изскочат от орбитите. *Емика, недей да говориш като тъпачка. Кажи нещо готино.*

— Ами… — отговарям. — Всъщност закъснявам за смяната ми като сервитьорка…

Кийра се плясва по челото. Протягам в паника ръце към нея.

— Извинявам се, че ви объркам графика — казва Хидео, все едно отговорът ми е най-естественото нещо на света. — Но склонна ли сте днес да пропуснете работа и да дойдете в Токио?

В ушите ми започва да звънти.

— Какво? В Токио… в Япония?

— Да.

Свивам се и се радвам, че той не вижда как лицето ми почервенява от срам. Какво очаквах да каже — Токио в Ню Джърси?

— Ама… сега, веднага ли?

В гласа му се вмъква развеселена нотка.

— Да, сега, веднага.

— Аз… хъм… — Свят ми се завива. — С най-голямо удоволствие… но… мен тъкмо ме гонят утре от апартамента ни и затова…

— За дълговете ви вече са се погрижили.

Чак след малко проумявам думите му — достатъчно, за да продължа да плямпам, докато се усетя какво е казал. С Кийра се споглеждаме ошашавено.

— Извинете… какво? — измърморвам. — За тях… са се погрижили?

— Да.

Цифрите, които постоянно се въртят в главата ми. Наем, сметки, дълг. 1150 долара. 3450 долара. 6000 долара. *За дълговете ви са се погрижили.* Съвсем ей така изведнъж те се разпръсват и на мястото им в мислите ми нахлува единствено бял шум. Как е възможно това? Ако тозчас отида в апартамента на господин Алсол, дали той ще ме отпъди с ръка и ще ми каже да си ходя? *Защо* да го прави Хидео Танака? Внезапно ми се завърта главата и сякаш разумът се гласи да изхвърчи от тялото ми. *Недей да припадаш.*

— Не може просто ей така да се погрижат за тях — чувам се да казвам. — Това са много пари.

— Уверявам ви, че беше съвсем просто. Госпожице Чен?

— Да. Извинете… да, тук съм още.

— Чудесно. Пред апартамента ви чака кола, готова да ви откара на летище „Ла Гуардия“. Вземете какъвто багаж желаете. Колата е готова да потегли, когато сте готова и вие.

— Кола? Ама… Чакайте… Кога е полетът? С коя авиокомпания? Колко време имам за…

— С частния ми самолет — казва той невъзмутимо. — Той ще излети, когато вие се качите в него.

С частния му самолет.

— Ама чакайте… всичкият ми багаж… Колко време ще стоя там? — Погледът ми отново се измества към Кийра. Тя изглежда бледа — все още преработва информацията, че дълговете ни са се изпарили само за един кратък миг.

— Ако желаете да ви опаковат и да ви доставят някои вещи в Токио — отвръща той, — само кажете, и още днес ще бъде уредено. Искам да направя пътуването ви възможно най-удобно. Там ще разполагате с всичко необходимо.

— *Чакайте!* — Започвам да клатя глава. Да доставят вещите ми? Колко време иска той да остана там? Бръчки набраздяват челото ми.

— *Необходима* ми е секунда, за да си помисля. Не разбирам. — Емоциите ми най-сетне преливат и пороят на мислите ми се отприщва. — За какво е всичко това? Колата, дълговете ни, самолетът… *Токио?*! — ломотя аз. — Вчера обърках най-големия мач на годината. Някой трябва да ми се ядоса. *Вие*, по-точно! За какво заминавам за Токио? — Вдишвам дълбоко въздух. — Какво искате от мен?

От другия край на линията следва пауза. Внезапно осъзнавам, че бръщолевя пред един от най-могъщите хора в света… пред своя *идол,* пред човека, когото съм гледала, за когото съм чела и по когото съм била вманиачена години наред, пред човека, който промени живота ми. Насреща ми Кийра се е вторачила в телефона, все едно вижда какво е изражението на Хидео. Преглъщам уплашено в настаналото мълчание.

— Имам за вас предложение за работа — отвръща Хидео. — Желаете ли да чуете нещо повече?

6

Признавам: на самолет съм се качвала общо един брой пъти. Беше след като мама ни напусна и татко реши да ни премести от Сан Франциско в Ню Йорк. От този полет помня следното: един миниатюрен монитор, на който да гледам анимационни филмчета, прозорче, през което виждах облаците, подобен на тетрис поднос с храна и в него — нещо със съмнителното наименование „пиле“, както и модификация на оригиналната видеоигра „Таралежчето Соник 2“, качена в телефона ми — моята игра за из път винаги когато се чувствах под стрес.

Някак си мисля, че вторият ми полет ще е много различен от първия.

След като разговорът с Хидео приключи, първото нещо, което направих, беше да се втурна по коридора и да почукам на вратата на господин Алсол. Само един поглед към лицето му ми трябваше, за да разбера, че всичко това не е било халюцинация.

Наемът ни е платен чак до края на следващата година.

Стягам си багажа като насън. Куфар нямам и затова натиквам в раницата си дрехи колкото поеме. Мислите ми се блъскат и прескачат, и всичките са за Хидео. За какво съм му аз? Сигурно е нещо страшно важно, щом трябва така скорострелно да ме закара със самолет до Токио. Наистина в миналото Хидео бе наемал някой и друг хакер, за да му помага да се справя с бъговете в Warcross — но те до един бяха зрели хора и вероятно без криминални досиета. Ами ако в действителност ми е ядосан и чака с охота да ме накаже, след като пристигна в Япония? Да, несъмнено това е нелепа идея… но пък не по-малко нелепа е и да ми се каже да си стягам багажа и да заминавам за Токио. *И то да ми го каже Хидео Танака*! Мисълта отново ме стопля цялата отвътре и цялата тръпна пред загадката какво ли ще е това предложение за работа.

Очите на Кийра ме следят, докато се стрелкам из апартамента.

— Кога се връщаш? — пита ме тя, макар да е чула съвсем същия разговор като мен.

Набутвам в раницата поредната фланелка.

— Не знам — отвръщам. — Но се надявам да не се бавя много. Ако нещо възникне, ще ти се обадя.

— Откъде знаеш, че просто не са ти скроили грамаден номер? — пита тя изведнъж. В гласа ѝ се промъква нотка на завист. — Тоест… онова се излъчи из целия интернет.

Спирам се да я погледна.

— Какво искаш да кажеш?

Тя се навежда напред и насмешлива усмивчица повдига ъгълчетата на устата ѝ.

— Искам да кажа, какво пречи някой да набере номера ти един милион пъти, а после да ти извърти най-големия номер на всички времена?

При мисълта, че разговорът ми с Хидео Танака е бил номер, болка пронизва гърдите ми. Просто седя и я гледам втренчено. *Това трябва да е.* Няма начин да не е. Някой хакер някъде там е решил, че ще е смешно. Пробил е слабата защита на телефона ми, изимитирал е гласа на Хидео и ме е изиграл — в момента сигурно се залива от смях. Още по-зле, по лицето на Кийра зървам намек за надежда, сякаш тя се надява да е права и този внезапен късмет да не е истина. Макар и никога да не сме били близки, все пак усещам как потръпвам от думите ѝ.

Наемът ни е платен. Кой майтапчия ще си пилее така парите?

Откъсвам се от погледа ѝ.

— Е, ще видя докъде ще го докарам. Не е като да имам какво да губя.

Щом го казвам, Кийра се отпуска на дивана, доволна, че ме е стреснала.

Щом приключвам с последния багаж, притичвам до малката изложба от предмети до леглото ми. Коледното ми украшение. Картината на татко. Вземам и двете, като с картината внимавам изключително много. Тя е вихрушка от сини, зелени и златни ивици и като отстъпвам назад, върху платното някак си се появява образът как той ме държи за ръка и ме разхожда в топла вечер по обградена от дървета алея из Сентръл Парк. Гледам я още малко, после внимателно я пъхам в багажа си. Малко късмет няма да ми е излишен.

Час по-късно съм напълно готова. Мятам раницата на гръб и излизам от апартамента, но на входа поглеждам назад и очите ми се вглеждат в Кийра. Изведнъж ме обзема странното чувство, че се взирам в живот, към който няма да се върна. Че това е последният път, в който я виждам. И усещам как омеквам към нея, как мълчаливо ѝ пожелавам късмет. Ще живее в апартамент без наем до края на следващата година — може би това ще ѝ помогне отново да си стъпи на краката.

— Хей — казвам, не знам как да се сбогувам. — Сега от закусвалнята на ъгъла ще си търсят сервитьорка. Ако искаш.

— Да — усмихва се тя. — Благодаря.

— Късмет.

Кийра ме удостоява с едно последно тържествено кимване. Сякаш и тя знае, че може да не се видим повече.

— На теб също — отвръща.

После затварям вратата зад мен и не поглеждам повече назад.

В мига, в който бутвам входната врата на блока и тя се отваря, ме заслепява цял взрив от светкавици. Присвивам очи и инстинктивно затулвам лицето си с ръка. Надига се рев. „Госпожице Чен, госпожице Чен!“ За миг се чудя как, по дяволите, всички тези хора ме разпознават, а после се сещам, че с тази моя коса във всички цветове на дъгата им е пределно ясно, че съм същото онова момиче от публикуваните скрийншотове.

Грамадна фигура скача нагоре по стълбите, разблъсква журналистите и стига до мен.

— Позволете, мадам — казва мъжът приятелски, изпъва ръка пред мен и започва да ни пробива път надолу по стълбището. Когато един журналист тръгва да му се навира, той изръмжава и го избутва назад. Прилежно следвам новия си бодигард и пропускам покрай ушите си въпросите, които ме атакуват от всички страни.

Най-накрая си пробиваме път до една кола — най-красивата и лъскава кола с автопилот, която съм виждала. Бас държа, че такава виждат за пръв път на нашата улица. Вратата се отваря пред мен автоматично, изчаква да се набутам вътре и после ме затваря там. Внезапната тишина и откъсването от шумотевицата навън ми носи искрено облекчение. Всичко изглежда страшно луксозно и ми се струва, че го съсипвам само с присъствието си. Във въздуха се носи чистият мирис на нова кола. В калъп от лед са поставени бутилки шампанско. През предното стъкло виждам наложена върху улиците и сградите мрежа от виртуални маркери. Източна 40-а улица — гласи наниз от бели букви върху улицата, на която се намираме. Над всяка сграда изскачат шарени балончета с текст. *Жилищен комплекс „Грийн хилс“. Лондр-о-Матик. Китайска храна.* Тази кола разполага с напълно интегриран НевроЛинк.

Вътрешността на колата се осветява и се чува глас.

— Здравейте, госпожице Чен — произнася той.

Сепвам се.

— Здрасти — решавам да отговоря, не зная накъде да гледам.

— Някакви предпочитания за настроението в колата? — продължава гласът. — Нещо ведро може би?

Поглеждам тайфата журналисти, които не спират да крещят към затъмнените стъкла на автомобила.

— Ведро би било добре, господин… Кола.

— Фред — поправя ме колата.

— Фред — повтарям и се мъча да не се чувствам шантаво заради това, че разговарям с облегалката на кола. — Здрасти.

Всички прозорци внезапно се изменят и зашеметяващ пейзажен изглед изниква на мястото на журналистите навън — високи разлюлени от вятъра треви, бели канари, обграждащи хоризонта, прозрачен океан с бяла пяна и залез, багрещ облаците в оранжево и розово. Дори хаосът навън сега звучи някак далечен, заглушен от крясъците на чайките и рева на виртуалния океан.

— Аз съм Джордж — представя се бодигардът, щом колата потегля. — Сигурно сте имали доста изтощителна сутрин.

— Ами да — отвръщам. — Значи… знаете защо отиваме на летището?

— Получих инструкции от господин Танака само да ви придружа благополучно до самолета.

Пак се взирам във виртуалния морски пейзаж, нижещ се край нас. *Инструкции от Хидео.* Може би в края на краищата това не е някакъв сложно изработен номер.

Половин час по-късно ведрите изгледи по стъклата избледняват и пред очите ми пак изниква реалността. Пристигнали сме на летището. Обаче вместо да влезем в обичайното кръгово движение, откъдето минават всички други коли, нашата свива в малка примкообразна отбивка, която ни отвежда към ширналата се зад летището писта. Тук колата ни вкарва в частен гараж, разположен до къса редица от самолети.

Изскачам от тъмната вътрешност на колата и примижавам срещу светлината. Различавам самолета с надпис *„Хенка Геймс“* отстрани. Грамаден е — почти колкото пътнически лайнер, с елегантен дизайн със закривен надолу нос, отличаващ го от останалите самолети. Обшивката от двете му страни изглежда странно, почти полупрозрачна. Главната врата е отворена и стълба слиза към пистата, където е постлан луксозен червен килим. Това е самолетът, който самият Хидео ползва за пътуванията си.

Поглеждам си телефона за часа. В момента щях да разнасям чинии в местната закусвалня.

— Насам, госпожице Чен — казва ми Джордж и свежда леко глава. Понечвам да мина отзад, за да си взема раницата, но той ме спира. — При това пътуване няма да ви се налага да носите сама нищо — додава с усмивка. Стърча там неловко с празни ръце, а Джордж награбва багажа ми и ме повежда към самолета.

Изкачвам се по стълбите. Най-горе двама стюарди, облечени в безукорни униформи, ми се усмихват ослепително и се покланят.

— Господин Танака ви приветства с добре дошли на борда — заявява единият. Кимвам в отговор и не знам какво да кажа. Дали са държали Хидео в течение къде се намирам в момента? Дали

знае, че точно сега се качвам в самолета му? Мислите ми се въртят около думите на стюарда, докато се обръщам да погледна вътрешността на самолета.

Сега разбирам защо отвън изглеждаше така странно прозирен. Вътрешната му обшивка се оказва стъклена и през нея виждам летището, пистата и небето. На втори поглед забелязвам, че в стъклото тънко е врязано логото на „Хенка Геймс“. Лъскави светлинни линии го обрамчват. Виждала съм единствено салони на самолети, натъпкани със седалки — но в дъното на този и по цялата му ширина се разполага кожен диван, от двете страни има вградени истински легла, има си и баня с душ и два меки фотьойла в предната част. Чаша шампанско и блюдо с пресни плодове са поставени на масата, която разделя фотьойлите. За миг се вцепенявам и изведнъж ме обхваща смут от цялото това разточителство.

Джордж прибира раницата ми в един заден шкаф в самолета. После докосва шапката си и ми се усмихва.

— Чудесно пътуване ви желая — казва той. — Приятен полет. — И преди да успея да го попитам защо ми казва това, той се обръща и тръгва надолу по стълбата към колата си.

Щом стюардите херметизират вратата, единият ме приканва да се чувствам като у дома си. Отивам до единия фотьойл, отпускам се предпазливо върху меката кожа и оглеждам подлакътниците. Дали тази стъклена обшивка се изменя като прозорците на колата, с която пътувах току-що? Понечвам да попитам приближаващия се стюард, но думите ми секват, когато той ми подава чифт очила. Мигновено ги разпознавам — сегашното поколение очила за Warcross, което се продава по магазините, много по-мощни от старите очила под наем, които ползвах досега.

— За ваше развлечение — казва ми стюардът и ми се усмихва. — И за пълноценно изживяване по време на полета.

— Благодаря. — Въртя очилата в ръце и се възхищавам на чистото злато на рамката. Пръстите ми се спират над елегантното лого: Александър Маккуин за *„Хенка Геймс“*. Това е моделът на очилата от луксозната лимитирана серия. Татко щеше да хлъцне от възхита.

Тъкмо се готвя да ги сложа, когато самолетът потегля напред. Погледът ми се отмества към стъклената обшивка отстрани и отгоре. Виждам през нея пистата, виждам дори и колесника отпред. Ако се взра достатъчно упорито, сякаш всички седалки просто се носят над земята и нищо не ни отделя от въздуха навън. Земята се носи край нас все по-бързо. Инстинктивно се вкопчвам в седалката. Над мен се простира ясно синьо небе. Мозъкът ми

подсказва, че ще ни катапултират към сигурна смърт.

После самолетът се отделя от пистата и тялото ми леко хлътва в седалката. Зад стъклената обшивка земята долу пропада и хоп — политаме. Поемам си рязко дъх. И излитането с обикновен самолет си е преживяване, но там виждаш какво става само през мъничкия илюминатор. *Сега* все едно седя сред нищото.

Не съзнавам колко здраво съм се вкопчила в седалката чак докато стюардът не ме потупва по рамото. Поглеждам нагоре и съзирам спокойната му усмивка.

— Няма нужда да се тревожите, госпожице — надвиква гласът му грохота на моторите. — Това е един от най-съвременните самолети в света. — Той кимва надолу към подлакътника ми и щом проследявам погледа му, забелязвам как съм го стиснала така, че кокалчетата на ръцете ми са съвсем побелели. Внимателно издишвам и отпускам пръсти.

— Да — отвръщам.

Когато започваме да изравняваме височина, светът изцяло се скрива под облачно покривало. Сега обшивката става матова и остават само две хоризонтални ивици от прозрачно стъкло.

Стюардът ми казва да си сложа очилата. Слагам ги. Незабавно забелязвам няколко разлики между тях и стария ми чифт под наем. Новите очила, първо, са по-леки и по-удобно се напасват към лицето. Щом ги слагам, светът около мен става с един нюанс по-тъмен. Пъхам слушалките в ушите си и веднага се чува женски глас.

— Добре дошли — изрича гласът. Очилата почерняват напълно и скриват обкръжаващата ме обстановка. — Моля, погледнете наляво.

Щом изпълнявам, виждам как в лявата част на зрителното ми поле се материализира червена сфера, увиснала сред черното пространство. Чува се приятен звън.

— Потвърдено. Моля, погледнете надясно.

Червената сфера изчезва. Подчинявам се и когато поглеждам вляво от мен, там се рее синя сфера. Нов звън.

— Потвърдено. Моля, погледнете нагоре.

И синята сфера изчезва. Поглеждам нагоре и виждам във въздуха жълта сфера. *Зън.*

— Потвърдено. Моля, погледнете напред.

В мрака изплува сива сфера, а след нея и куб, пирамида и цилиндър. Звънтенето отново се разнася, а след него усещам кратко изтръпване в слепоочията.

— Моля, съберете палеца и показалеца и на двете ръце.

Подчинявам се и програмата провежда бърза серия тестове на

движенията ми.

— Благодаря — изрича гласът. — Вече сте калибрирана.

Новите очила са оборудвани с толкова по-добра система от старите! С това просто калибриране те вече би трябвало да разпознават предпочитанията и вариациите на мозъка ми достатъчно, за да синхронизират с мен всичко в Warcross. Чудя се дали хаковете ми ще проработят тук.

Очилата изсветляват до прозрачност и пак виждам вътрешността на самолета. Този път върху изгледа пред очите ми е наложен пласт виртуална реалност и имената на стюардите са изписани над главите им. Докато се оглеждам, в центъра на зрението ми изниква полубял текст:

Добре дошли на борда на частния джет „Хенка Геймс“
+ 1000 точки. Резултат за деня: + 1000 точки
Ниво 24 | Б– 1580

Докато надписът избледнява, получавам известие за виртуална видеовръзка и пред очите ми се появява млад мъж, седнал на дълга маса.

Той се обръща към мен и се усмихва. Виждала съм лицето му достатъчно пъти в интервюта и го разпознавам почти мигновено — Кен Едън, творчески директор на Warcross и най-близък довереник на Хидео. Той е член на официалния Warcross комитет — хората, които всяка година избират отборите и нивата за участие в турнира. Сега той се обляга назад, прокарва пръсти през златистата си коса и ми се усмихва.

— Госпожице Чен! — възкликва той.

Махвам му колебливо с ръка.

Той поглежда някъде зад гърба си.

— Тя е на линия. Искаш ли да ѝ кажеш нещо?

Той говори на Хидео, разбирам аз и паникьосаното ми сърце подскача чак в гърлото при мисълта, че той може да ме види още сега.

Гласът на Хидео — не можеш да го сбъркаш с никой друг! — се обажда зад гърба на Кен от някакво невидимо за мен място:

— Не сега. Ще разговарям с нея, когато пристигне — отвръща той. — Предай ѝ най-сърдечните ми благопожелания.

Мигът на паника преминава в пробождащо разочарование. Не бива да се изненадвам — сигурно е зает. Кен се обръща и ми кимва извинително.

— Ще трябва да го извините — казва той. — Ако ви се струва малко сдържан, уверявам ви, че това няма нищо общо с вашето

пристигане. Нищо не е в състояние да го откъсне, когато се е заловил да работи по нещо. Но иска да ви благодари, че идвате тук толкова бързо.

Кен звучи, сякаш често му се налага да се извинява от името на шефа си. По какво ли работи Хидео? Вече се мъча да си представя що за нова виртуална реалност са инсталирали в седалището на фирмата. Първо на първо, Кен не носи очила. Това, че чувам как Хидео отговаря, макар да не е логнат и да не носи очила, или че виждам Кен да ми говори така на живо, със сигурност предполага нови технологии.

— О, повярвайте — казвам и се оглеждам многозначително из самолета, — ни най-малко не възразявам.

При моите думи доволната усмивка на Кен става още по-широка.

— Все още не мога да ви съобщя много подробности за причината, поради която идвате тук. Това си е работа на Хидео. Той очаква с нетърпение да се запознае с вас.

При тези думи отвътре пак ме облива топлина.

— Но ме помоли да ви кажа някои неща, за да ви подготвя.

Както седя на фотьойла, автоматично се навеждам напред.

— Да?

— Щом пристигнете, сме подготвили екип, който ще ви заведе в хотела — той вдига ръце във въздуха. — Неколцина от новите ви фенове може да са се събрали на летището да ви посрещнат. Но не се безпокойте. Вашата безопасност е наш приоритет.

Примигвам. Бях видяла списъка със статиите, цъфнали тази сутрин, а пред апартамента ни се бяха насъбрали журналисти. Ама… и в *Токио* ли?!

— Благодаря — решавам да кажа.

Кен отново започва да барабани по масата. Чувам го.

— След като пристигнете, нощта е на ваше разположение, за да си починете. На следващата сутрин ще дойдете тук, в седалището на „Хенка Геймс“, и ще имате възможност да се срещнете с Хидео. Той ще ви каже всичко, което трябва да знаете за набора.

Последните думи на Кен ме карат да замръзна на място. Това е толкова безумна мисъл, че отначало не знам как да реагирам.

— Чакайте — казвам. — Я чакайте малко. Вие… „набора“ ли казахте?

— Наборът на тазгодишните участници в официалния турнир по Warcross — казва и ми намига, сякаш е чакал да схвана намека му. — Ами да, сигурно съм го казал. Честито!

ТОКИО

Япония

7

Всяка година, месец преди начало на официалните игри, се провежда Военен набор — събитие, проследявано що-годе от всеки интересуващ се от Warcross. Точно тогава официалните отбори по Warcross избират играчите, които ще играят за техния тим в тазгодишните мачове.

Разбира се, всеки знае, че опитните играчи пак ще ги изберат. Играчи като Ашър и Джена например. Но в набора винаги се включват и шепа специално поканени играчи — аматьори, номинирани заради това, че са страшно добри в играта. По-нататък някои от получилите уайлдкард се издигат до редовни играчи.

Тази година с уайлдкард ще бъда *аз*.

Това е безумие. Добра съм на Warcross, но никога не съм имала нито времето, нито парите да натрупам достатъчно опит или нива, та да изляза в челото на световните класации. Всъщност ще съм единствената с уайлдкард в тазгодишния набор, която не присъства в международната ранглиста. И с криминално досие.

В самолета се опитвам да поспя. Но макар и луксозното голямо легло да е по-удобно от всеки матрак, на който някога съм спала, аз само се въртя в него. Най-накрая се отказвам и вадя телефона, пускам си модификацията на „Таралежчето Соник 2“ и започвам нова игра. Засвирва познатата дрънчаща музика на Емералд Хил Зоун. Докато тичам по пътека, която отдавна знам наизуст, усещам как нервите ми се успокояват и пулсът ми става малко по-ритмичен, как забравям за деня и започвам да се напрягам единствено за това кога трябва да атакувам със скок 16-битов робот.

„Имам за вас предложение за работа.“ Така каза Хидео — предложение, за което щял да ми разкаже повече лично. Не ми изглежда да го прави за всеки втори играч с уайлдкард в игрите.

Цифрите върху тавана над леглото ми съобщават, че часът е 4 след полунощ и сме посред Тихия океан. Може би никога повече няма да успея да заспя. Мислите ми кръжат във вихрушка. След няколко часа ще кацнем в Токио и после ще разговарям с Хидео. *Може и да играя в официалните Warcross игри*. Тази мисъл не спира да се върти из главата ми. Как въобще е възможно това? Снощи хакнах церемонията по откриването на Warcross турнирите в отчаян опит да спечеля бързо пари. Днес летя за Токио с частен самолет и това пътуване може да промени живота ми завинаги. Какво ли щеше да си помисли татко?

Татко. Най-сетне въздъхвам, а после влизам в профила си и изкарвам пред очите си превъртащо се меню, чиито думи са изписани в прозирно бяло. Посягам да чукна по една от реещите се във въздуха точки от менюто.

Светове на паметта

Когато я избирам, менюто изкарва скролиращ подсписък. Всяка негова точка, в която се взирам за повече от секунда, пуска предварителен преглед на съхранен от мен спомен. Има спомени как с Кийра празнуваме първата си вечер в наетата от нас малка гарсониера и как държа първия си чек след първия ми успешен лов на глави. После има и *споделени любими спомени,* добили вирусно разпространение след споделянето им от други, например мога да застана на мястото на Франки Дина, докато пее на първенството за Суперкупата или на момченце, накачулено от куп кученца — спомен, споделен над един милиард пъти.

Най-сетне влизам в най-ценния си подсписък — моите най-стари спомени, съхранявани в отделна категория „Любими“. Винаги накрая влизам тук. Това са спомените за баща ми. Превъртам ги, докато се спирам на един от тях. Това е десетият ми рожден ден и татковите ръце са ми затулили очите. През очилата ми се струва, че изживявам отново всеки миг. Усещам същото онова очакване, което усещах и тогава, и същия изблик на радост, когато татковите ръце се разтварят и разкриват картина, на която ни е нарисувал как вървим на фона на свят от пъстри мазки, изобразяващи Сентръл Парк по здрач. Аз подскачам нагоре-надолу, завъртам картината във въздуха и се покатервам на един стол, за да я вдигна по-нависоко. Баща ми ми се усмихва, а после протяга ръце да ми помогне да скокна на пода. Усещам как несъзнателно посягам надолу и повтарям същите жестове като в спомена ми. Споменът се извърта докрай и преминава автоматично към следващия запис на спомен. Татко, с късо черно двуредно палто и яркочервен шал, ме води по коридорите на Музея за модерно изкуство. Татко ме учи да рисувам. С татко берем божури в цветната градина, докато навън се лее дъжд. Татко крещи заедно с мен „Честита Нова година!“ върху покрив с изглед към Таймс Скуеър.

Спомените се въртят ли въртят, докато вече не мога да кажа дали се извъртат повторно, и постепенно се унасям в сън, обкръжена от призраци.

●●●●●

Насън пак съм ученичка в гимназията и преживявам отново събитията, заради които се сдобих с криминално досие.

Ани Партридж беше мило, непохватно, срамежливо момиче от моята гимназия, затворено хлапе, което обядваше в ъгъла на малката училищна библиотека. Понякога я засичах там. Не бяхме точно приятелки, но си бяхме *дружки* — бяхме си бъбрили два-три пъти за общата ни любов към „Хари Потър“, Warcross, League of Legends и компютрите. Друг път я бях виждала да вдига книги от пода, след като някой ѝ ги е избил от ръцете, или я заварвах приклещена до шкафчетата, където тайфа хлапета ѝ лепяха дъвка по косата, или да излиза с препъване от женската тоалетна със спукани очила.

Но един ден някакво момче, което работеше по групов проект с Ани, успяло да я щракне под душа в уединението на собствения ѝ дом. На другата сутрин голата снимка на Ани бе разпратена до всички ученици в училище, споделена из всички училищни форуми за домашна работа и качена онлайн. И се почнаха гаврите. Разпечатки на снимката, всичките изподраскани с жестоки рисунки. Смъртни заплахи.

Ани напусна училище седмица по-късно.

В деня, в който тя напусна, аз се сдобих с айпи адресите на всички ученици (и няколко учители), споделили снимката. Училищните административни системи ли? Да проникнеш в тях, си беше майтап работа, все едно да проникнеш в персонален компютър с парола *parola*. Оттам хакнах телефоните им, всичките до един. Свалих цялото им лично инфо — сведения за кредитните карти на родителите им, номерата на социалните им осигуровки, телефонни номера, пароли, всички изпълнени с омраза имейли и съобщения, пратени от тях анонимно на Ани… И то е ясно, всичките им лични снимки. Положих изключителни старания да се сдобия с информацията на момчето, направило първоначалната снимка. А после качих всичко това онлайн под заглавие „Тролове в тъмницата“.

Представете си каква олелия се вдигна на другия ден. Разплакани ученици, бесни родители, събрание на цялото училище, писания в местните вестници. После и полицията. И след това — изключването ми. А сетне — аз на съд.

Неоторизиран достъп до компютърни системи. Умишлено публикуване на данни с деликатно съдържание. Безразсъдно поведение. Четири месеца поправителен дом за непълнолетни. Двегодишна забрана да докосвам компютър. Неизличим червен печат в досието ми — възрастта ми кучета я яли — поради естеството на престъплението.

Може би съм сгрешила, може би някой ден ще се огледам

назад и ще съжаля, задето избухнах така и сама превърнах живота си в ад. Ала понякога хората те поглеждат, виждат физиономия на слабак и си мислят, че няма да отвърнеш на удара, че само ще сведеш очи и ще се скриеш. И понякога, за да се защитиш, за да може всичко това да се махне, правиш точно така.

Но *друг път* се оказваш в най-точната позиция, със съвсем точното оръжие в ръце, за да нанесеш ответния удар вместо някой друг. И аз го нанесох. Бърз, мощен и яростен удар. И го нанесох точно на езика, на който си шушукат електрическите вериги и жиците, на езика, който може да поваля хората на колене.

И въпреки всичко, което последва, пак бих постъпила така.

●●●●●

Когато най-сетне кацаме, съм капнала от изтощение. Придърпвам омачканата си фланелка, после награбвам раницата с малкото ми багаж и тръгвам след стюарда надолу по стълбата. Погледът ми е привлечен от японския текст, отпечатан над входа към летищните терминали. Нищо не разбирам от него — но няма и нужда, защото във виртуалното ми полезрение английският превод е надвиснал точно над японските символи. „Добре дошли в Токио!“ — пише там. „Получаване на багаж“. „Международни полети с прекачване“.

Най-долу на стълбата ме чака мъж в черен костюм. За разлика от Ню Йорк, тук виждам името над главата му — надписът ми съобщава, че то е Джиро Ямада. Той ми се усмихва през тъмните си очила, покланя ми се, а после поглежда зад мен, все едно очаква да имам и още куфари. Не вижда никакви куфари, затова поема раницата ми, а после ме приветства.

Зяпвам от почуда. Джиро ми говори на японски, ала виждам как полубял текст се появява точно под лицето му — английски субтитри с превод на казаното от него.

„Добре дошли, госпожице Чен — гласи текстът. — Вие сте предварително освободена от митническа проверка. Елате.“

Докато го следвам към чакащата ни кола, хвърлям едно око на пистата. Тук не ме причакват никакви журналисти. Щом забелязвам това, се поотпускам. Качвам се в колата — съвсем същата като онази, която ме откара на летището в Ню Йорк, и тя ме изкарва до изхода. Досущ като преди тя пуска спокойна гледка (този път на хладна притихнала гора) върху страничните стъкла.

Ето къде е навалицата. Докато приближаваме към изхода, край будката за таксуване тумба хора се юрва напред, заслепяват

ни светкавици. Виждам ги само през предното стъкло. Но дори и така усещам как се свивам и потъвам в седалката.

Джиро сваля стъклото си съвсем мъничко и изкрещява на журналистите да дадат път. Когато те най-сетне отстъпват, колата се втурва напред и гумите изскърцват, щом завиваме по отбивката за магистралата.

— Може ли да махнем пейзажа от прозорците? — питам Джиро. — Никога досега не съм виждала Токио.

Вместо Джиро ми отвръща колата:

— Разбира се, госпожице Чен.

„Разбира се, госпожице Чен“. Надали някога ще свикна с това. Горският пейзаж избледнява и оставя стъклата прозрачни. Взирам се със страхопочитание в града, който наближаваме.

Виждала съм Токио по телевизията, онлайн и в нивото на Warcross „Токийска нощ“. Фантазирала съм си как идвам тук, виждала съм го насън.

Но сега наистина съм *тук.* И е дори по-хубаво!

Небостъргачи, чиито върхове се губят сред вечерните облаци. Магистрали на етажи, една над друга, облени от червените и златистите светлини на коли. Висококоростни релси в небето, които рязко хлътват под земята. Реклами, излъчвани по екрани, високи осемдесет етажа. Калейдоскоп от цветове и звуци накъдето и да погледна. Отначало не знам какво да зяпам по-напред. Щом наближаваме сърцето на Токио, улиците се оживяват и морето от хора така задръства тротоарите, че в сравнение с него Таймс Скуеър изглежда празен. Усещам как ченето ми е увиснало чак когато Джиро ме поглежда през рамо и се подсмива.

— Много често виждам това изражение — казва той (или по-скоро английските субтитри ми превеждат, че казва). Преглъщам, засрамена, че ме е изловил как зяпам, и затварям уста. — А сега пробвайте и с очилата.

Слагам очилата, чуквам ги отстрани, за да ги наглася на режим „Прозрачност“, и… ахвам.

За разлика от Ню Йорк и останалата Америка, Токио изглежда напълно приспособен към виртуалната реалност. Имена на сгради сияят в неонови цветове над всеки небостъргач, а по цели стени вървят ярки анимирани реклами. Пред магазините за дрехи стоят виртуални манекени и всеки от тях се върти и показва най-разнообразни тоалети. Разпознавам един от виртуалните модели като герой от последната игра *Final Fantasy*, момиче с яркосиня коса, което сега ме поздравява по име и ми показва чантата си „Луи Вюитон“. Бутон „Купете сега“ се носи над нея и само чака да бъде натиснат.

Небето е изпълнено с виртуални летящи кораби и пъстроцветни кълба — някои излъчват новини, други — реклами, а трети явно си стоят там само за красота. Докато пътуваме, виждам как блед полупрозрачен текст в единия ъгъл на полезрението ми съобщава на колко километра се намираме от центъра на Токио, както и температурата в момента и прогнозата за времето.

Улиците преливат от млади хора в щуро облекло — грамадански дантелени поли, натруфени чадъри, кубинки с трийсетсантиметрови подметки, километрични мигли. Над главите на някои е изписано нивото им в Warcross заедно със сърца, звезди и трофеи. Покрай други подтичват виртуалните им домашни любимци — ярколилави кучета или бляскави сребърни тигри. Други пък са накичени с всевъзможни атрибути за аватари — виртуални лисичи уши или еленови рога по главите, ангелски крила на гърба.

— Тъй като сега сме официално в сезона на игрите — обяснява Джиро, — доста често ще виждате това. — Той кимва към една жена на улицата с надпис Ниво 80 и

♥ 3 410 383 над главата. Тя се усмихва, когато неколцина ѝ дават пет и я поздравяват за високия рейтинг. Виртуален питомен сокол кръжи около главата ѝ, опашката му пламти. — Тук почти всичко, което вършиш, ти печели точки за нивото в линка. Ходенето на училище. Ходенето на работа. Сготвянето на вечеря и т. н. Твоето ниво може да ти спечели награди в реалността — от популярност сред съучениците, през по-добро обслужване в ресторантите, до предимство пред другите при интервю за работа.

Кимвам и продължавам да съзерцавам с благоговение. Чувала бях, че някои места по света са така уредени. И сякаш по сигнал в центъра на полезрението ми, съпроводено от приятен звън, изниква прозрачно поле.

За пръв път в Токио!
+ 350 точки. Резултат за деня: + 350 точки
Минахте в следващото ниво!

Нивото ми скача от 24-то на 25-о.

Минаваме през сърцето на Токио, а после влизаме в уединена улица, изкачваща се по склона на хълм. Колата най-сетне спира пред един хотел на върха му. Поглеждам нагоре и виждам адресът на хотела да плава над покрива. Може никога преди да не съм била в Токио, но дори и аз разпознавам, че това е квартал

на висшите класи с идеално чисти тротоари и редици от изящни цъфтящи вишни. Самият хотел е поне двайсететажен, с лъскав дизайн, а по цялата му стена трепка виртуално изображение на плаващи брокатени шарани кои.

Джиро ми взема раницата, а аз изскачам от колата. Когато приближаваме плъзгащата се стъклена врата, краищата ѝ грейват, а щом влизаме вътре, от двете страни на входа ни се покланят двама портиери. Непохватно им се покланям в отговор.

— Добре дошли в Токио, госпожице Чен — поздравява ме администраторката на хотела, щом стигаме до рецепцията. Над главата ѝ е изписано името ѝ — Сакура Моримото, а след него — Рецепция и Ниво 39. Тя леко ми се покланя.

— Здравейте — отговарям. — Благодаря.

— Господин Танака помоли да ви дадем най-хубавия ни апартамент. Заповядайте — казва тя и посочва с подканващ жест асансьорите. — Насам.

Качваме се след нея в асансьор и тя натиска копчето за най-горния етаж. Сърцето ми отново започва да думка. Хидео лично е поръчал стаята ми. Дори не помня кога за последно съм отсядала в истински хотел — сигурно е било, когато татко успя да си издейства покана за Седмицата на модата в Ню Йорк и ни настаниха в един миниатюрен бутиков хотел, защото бях хванала окото на някакъв агент, издирващ модели. Ала онова хотелче ни най-малко не може да се сравнява с това място.

Щом пристигаме на горния етаж, служителката ни повежда към врата в дъното на коридора. Най-близката врата е чак на другия край на етажа. Тя ми подава карта ключ.

— Желая ви приятно прекарване — казва тя с усмивка, а после отваря вратата със замах и ме въвежда вътре.

Това е пентхаус апартамент. Влизаме в пространство, няколко пъти по-широко от всяко място, на което съм живяла. Кошница с пресни плодове и сладкиши е поставена на стъклената масичка за кафе. Има спалня и всекидневна с извит стъклен прозорец от пода до тавана, с изглед към блесналия център на Токио. С новите си очила виждам как виртуалните имена на улиците и сградите светват и угасват, докато се движа из стаята. Иконки — сърца, звезди, вдигнати палци — се струпват над различни части на града и подчертават зоните, в които повечето хора са отбелязали любимите си местенца, магазини или точки за срещи с приятели. Тръгвам към прозореца, докато обувките ми се блъсват в стъклото, и се взирам в града с почуда.

Виртуалното Токио в Warcross е поразителна гледка — но това тук е *истинско* и от знанието, че *е* истинско, ми се завива свят.

Отново изскача прозрачно поле:

Регистрация в пентхаус апартамент
на хотел „Кристалната кула“
+ 150 т. Резултат за деня: + 500
Ниво 25 | Б– 1580

— Още по-голям е, отколкото си представях — казвам.

Служителката се усмихва на думите ми, макар че сигурно ѝ звучат глуповато.

— Благодаря ви, госпожице Чен — казва тя и пак се покланя. — Ако имате нужда от нещо по време на престоя си, само ме уведомете и аз ще се погрижа.

Щом затварям вратата след себе си, правя още една пълна обиколка на стаята.

— Рай! — прошепвам шумно.

Сякаш в отговор на това стомахът ми изкъркорва и ми напомня, че няма да е зле да се нахраня както трябва. Отивам до масичката за кафе, над която плува опция „Вечеря в стаята“. Чуквам по виртуалните думи и мигновено бивам обкръжена от виртуални блюда, реещи се из въздуха. Менюто сигурно включва стотици ястия: грамадни бургери с разтекло се разтопено сирене, чинии със спагети, щедро залети със сос и обсипани с кюфтенца от кайма, най-различни блюда със суши, димящи купи супа с фиде и гъст бульон, хрупкаво пържено пиле с ориз, пухкави хлебчета със свинско и пържени кнедли, гъсти яхнии от месо и зеленчуци… и още, и още.

Чак свят ми се завива и най-накрая се спирам на пържено пиле с кнедли. И когато поръчката ми пристига, всичко е даже още по-вкусно, отколкото изглежда. Не помня кога за последно съм яла такова разкошно ястие — не помня дори и кога за последно съм яла нещо непакетирано.

Когато вече не мога да погълна и хапка повече, се замъквам до леглото и се пльосвам върху него с доволна въздишка. Леглото е чак неприлично удобно и достатъчно стабилно — потъвам бавно в него, докато добивам усещането, че лежа върху облак. Матрака в мъничката ни гарсониера си го прибрах безплатно от тротоара — разбрицан стар пружинен матрак, който скърцаше адски всеки път, щом шавнех върху него. А сега ей ме на, отседнала съм в пентхаус апартамент, резервиран за мен от самия Хидео Танака. Вдигам кичур коса срещу идващото отвън неоново сияние. Косите ми са лилави, сини, златни и зелени и това като че идеално пасва на тукашната обстановка.

Утре сутринта в десет часа. Внезапно се сещам, че дори

нямам подходящи дрехи — нито костюми за интервюта, нито подходящи панталони или блузи. Утре ще вляза в „Хенка Геймс“ с вида на хлапе, буквално подбрано от улиците на Бронкс. Така ще се срещна с най-прочутия младеж на света.

Ами ако Хидео осъзнае, че е направил огромна грешка?

8

Чифт скъсани дънки, от които коленете ми буквално стърчат. Любимата ми стара фланелка с винтидж принт на SEGA[4]. Същият одрипавял чифт кецове, който нося всеки ден. Червена карирана памучна риза, избеляла от многото пране.

Татко би изпаднал в ужас.

Въпреки удобното легло цяла нощ се въртях. Събудих се призори със замъглен поглед, неориентирана, а главата ми се пръскаше от мисли. Сега имам торбички под очите, а кожата ми е виждала и по-добри времена. Изгладих си клетата карирана риза доколкото можах, *два пъти*, но яката пак си изглежда омачкана и протрита. Запрятам старателно ръкави чак до лактите, после си изпъвам ризата доколкото успявам. В огледалото се мъча да се престоря, че е елегантен блейзър. Единственото, което си харесвам тази сутрин, е косата, която като че е решила да ми съдейства. Стои гъста и права, а цветната дъга в нея блести на утринните лъчи. Но нямам никакви гримове да замажа тъмните кръгове под очите — а с цифром и словом тринайсет долара на мое име в момента няма да тръгна да ги прахосвам за крем за лице и коректор. И фланелката, и ризата ми изглеждат безнадеждно стари и избелели в сравнение с всичко ярко и ново в този пентхаус апартамент. Подметката на левия ми кец забележимо е тръгнала да се отлепя. Дупките по джинсите ми изглеждат още по-големи, отколкото ги помня. Студиата за игри не са известни точно със строгия си дрескод, но дори и в *тях* сигурно съществува някакъв етикет за срещите с големите шефове.

За среща с *най*-големия шеф в цялата индустрия.

Телефонът звъни. Явно сред всичките нови технологии на Токио все още присъства и някаква стара техника.

— Добро утро, госпожице Чен — изрича Сакура Моримото, щом вдигам слушалката. По телефона, при липсата на виртуални наслагвания, тя минава на английски. — Колата ви очаква отвън, когато сте готова.

— Готова съм — отговарям и сама не си вярвам какво съм казала.

— До скоро — отвръща тя и затваря.

Джиро ме чака отвън със същата кола от снощи. Донякъде очаквам той да пусне някоя забележка за дрехите ми или поне да вдигне вежда. Обаче щом се приближавам, той ме поздравява сърдечно, а после ми помага да се кача. Потегляме и от вътрешната страна на прозорците се включва пейзаж със

слънчогледи и изгрев. Облеклото на Джиро е безупречно елегантно — идеален черен костюм и лъхаща на свежест бяла риза, явно от някаква скъпарска марка. Щом бодигардовете на Хидео изглеждат така, то как ли трябва да съм облечена *аз*? Постоянно си подръпвам ръкавите и се опитвам магически да преобразя дрехите си в нещо хубаво, като постоянно ги изпъвам.

Представям си каква физиономия щеше да направи татко, ако ме видеше сега. Щеше да хлъцне и да потръпне. „Не, не и не!“ — щеше да заяви, да ме сграбчи за ръка и незабавно да ме помъкне към най-близкия бутик, а пък дългът по кредитната карта да върви по дяволите.

Тази мисъл ме накарва да придърпам още по-силно ръкавите си. Прогонвам спомена.

Колата най-сетне спира пред бял портал. Вслушвам се любопитно, докато бодигардът казва нещо на портиер автомат, както се вижда. С ъгълчето на окото си забелязвам ситно лого отстрани на портала. *„Хенка Геймс“*. После колата потегля, влизаме вътре и паркираме на място, близо до тротоара. Джиро заобикаля и ми отваря да сляза.

— Пристигнахме — казва той с усмивка и поклон.

Въвежда ме през големи плъзгащи се врати от стъкло. Влизаме в най-грамадното фоайе на света.

Ярка светлина се лее от атриум със стъклен таван и озарява откритото пространство, украсено с извисяващи се стайни лозници, където сме застанали ние. От няколко фонтана край стените блика вода. Редове от чисто бели балкони опасват вътрешната страна на сградата. Лого на „Хенка Геймс“ е тънко изрязано в една от белите стени, покрива я цялата. В чест на новия сезон на турнира от небето се диплят разноцветните знамена на състезателните отбори по Warcross, всяко със символа на отбора. Поспирам се за миг да се възхитя на гледката. Ако в момента носех НевроЛинк очила, бас държа, че знаменатa щяха да са анимирани.

Добре дошли в „Хенка Геймс“!
+ 2500 точки. Резултат за деня: + 2500
Минахте в следващото ниво!
Ниво 26 | Б– 3180

— Насам — казва бодигардът ми и ме насочва напред.

Вървим към редица прозрачни стъклени цилиндри, където ни чака една усмихната жена. Тя носи златна значка на ревера на идеално изгладения си блейзър — отново в чест на турнира — и стиска папка под мишница. Щом ме зърва, усмивката ѝ става още

по-широка, макар да забелязвам как погледът ѝ бегло трепва при вида на облеклото ми. Нищо не казва за него, но аз се изчервявам.

— Добре дошли, госпожице Чен — казва тя и спокойно се покланя. Щом тя ме поема, бодигардът ми се сбогува с мен. — Господин Танака чака с нетърпение да се срещне с вас.

Преглъщам тежко и се покланям в отговор. Само като ме види каква съм смачкана, и нетърпението ще му мине, мисля си.

— И аз — смънквам вместо това.

— Има няколко правила, които трябва да спазвате — продължава тя. — Първо, не е позволено да се правят никакви снимки по време на тази среща. Второ, ще трябва да подпишете договор, че няма да обсъждате публично онова, което ви се говори тук. — Тя ми подава формуляра, прикрепен върху папката.

Никакви снимки. Никакво публично обсъждане. Не е изненадващо.

— Добре — отвръщам, докато изчитам старателно документа и после се подписвам най-отдолу.

— И трето, господин Танака никога не отговаря на въпроси за личните работи на семейството си. Длъжна съм да ви помоля да не му задавате никакви въпроси по темата. Тази политика важи за цялата компания и господин Танака много държи на строгото ѝ прилагане.

Поглеждам я. Тази молба е по-шантава от първите две, но все пак решавам да кимна.

— Никакви въпроси за семейството. Ясно.

Вратите на асансьора се разтварят пред нас. Дамата ми махва да се качим и щом потегляме нагоре, скръства ръце на гърдите си. Поглеждам навън към ширналото се под нас фоайе и докато се издигаме успоредно с тях, окото ми се задържа върху гигантските знамена на официалните отбори. Тази сграда е изключителна архитектурна творба. Татко щеше да се впечатли.

Продължаваме да се изкачваме и накрая стигаме до последния етаж. Няколко служители ни подминават — до един облечени с тениски на Warcross и небрежни джинси. При тази гледка малко се поотпускам. Един от служителите ме поглежда и очите му издават, че ме е разпознал. Като че му се прииска да ме спре, но после се изчервява и се отказва. Осъзнавам, че сигурно всички работещи тук са гледали церемонията по откриването и са ме видели как я хаквам. Докато си го мисля, мярвам една двойка служители долу във фоайето, любопитно изпружили вратове към нас.

Дамата ме повежда по един просторен коридор и стигаме до по-малко фоайе, където пак има портал със стъклени плъзгащи се

врати. Стъклото е напълно прозрачно и оттатък тях виждам част от стая, из която се разхождат хора, големи картини по стените, изобразяващи световете на Warcross, както и дълга маса за съвещания. Краката ми започват да изтръпват, страх полазва по гръбнака ми. Сега, когато от срещата ме делят само мигове, внезапно ме връхлита чувството, че май в края на краищата не ми се иска да съм тук.

— Изчакайте, моля — казва ми, щом стигаме до вратата. Тя леко притиска пръст върху пластина отстрани на портала, той се разтваря и тя влиза вътре. От мястото, където съм, я виждам как се покланя ниско и произнася:

— Господин Танака, госпожица Чен е тук, за да ви види.

Тих глас ѝ отговаря някъде от дъното на стаята.

Дамата се връща при мен и отваря плъзгащите се врати.

— Заповядайте.

Щом я подминавам, тя ми кимва.

— Приятна среща! — а после се запътва обратно по коридора, откъдето дойдохме.

Намирам се насред стая с поразителен изглед към Токио. В единия ѝ край около маса за съвещания са се разположили на фотьойли няколко души: две жени, едната облечена с пола и блуза, а другата — с фланелка на Warcross, блейзър и джинси. Млад златокос мъж е седнал между тях и прави някакви жестове с ръце във въздуха. Имената им не са изписани над тях, вероятно защото са ги изключили, но разпознавам мъжа — това е Кен, който разговаря с мен в частния самолет. Двете жени му възразяват и навлизат в подробности за някакво ниво на шампионата по Warcross.

Погледът ми се измества от тях към последния човек в стаята.

Той седи на лъскав сив диван точно до масата за съвещания, подпрял лакти на коленете си. Останалите трима несъзнателно са се извърнали към него, явно заинтересовани от мнението му. Облечен е с лъхаща на свежест бяла риза с яка — двете най-горни копчета са небрежно разкопчани, а ръкавите са запретнати до лактите, с чифт прибрани тъмни панталони и тъмноалени обувки с връзки, оксфордски модел. Единственият свързан с играта аксесоар, който носи, са чифт семпли сребърни копчета за ръкавели, блещукащи на слънцето — и двете с формата на логото на Warcross. Очите му са много тъмни, обрамчени от дълги мигли. Косата му е разрошена, гъста и гарвановочерна, с интересен тънък сребрист кичур от едната страна.

Хидео Танака от плът и кръв.

Той поглежда към мен.

— Госпожице Чен — казва и се надига с грациозно движение от дивана. После идва при мен, отмерва лек поклон и ми протяга ръка. Висок е, жестовете му излъчват лекота и непринуденост, лицето му е сериозно. Единственото му несъвършенство са кокалчетата на ръцете — ожулени и покрити с пресни белези, стряскащи върху иначе финитe му длани, сякаш се е бил. Улавям се, че зяпам с любопитство, но успявам да се възпра точно навреме и също протягам ръка. Усещам движенията си тромави като на слон. Макар и по облекло да не се различавам чак толкова от останалите, неговият непринуден стил ме кара да се чувствам мръсна и зле облечена.

— Здравейте, господин Танака — отговарям и не знам какво още да кажа.

— Наричай ме Хидео, моля. За мен е удоволствие. — Ето го онзи негов гладък и фин британски акцент. Той обгръща с дланта си моята и я стисва, а после поглежда към другите. — Нашият главен продуцент на турнира, госпожица Лиана Самюълс. — Той пуска ръката ми, за да посочи с ръка жената с полата и блузата.

Тя ми се усмихва сърдечно и си нагласява очилата.

— Радвам се да се запознаем, госпожице Чен.

Чак сега я разпознавам — това е младата жена, вървяща под ръка с Хидео на благотворителния бал във видеоклипа, който пуснаха точно преди мача на церемонията по откриването.

Хидео кимва към втората жена, с фланелката и блейзъра.

— Моята заместничка госпожица Мари Накамура, главният ни оперативен директор.

Разпознавам и нея — виждала съм я да изчита множество съобщения, свързани с Warcross. Тя ме поздравява с леко свеждане на глава.

— Приятно ми е, госпожице Чен — усмихва ми се. Връщам ѝ поклона както мога.

— А с нашия творчески директор вече се запознахте — завършва Хидео и посочва с глава Кен. — Той е мой бивш състудент от Оксфорд.

— Но не са ни запознали лично! — Кен скача от стола си и с две крачки се оказва пред мен. Стисва ми ръката ентусиазирано. За разлика от Хидео, топлината в погледа му може да стопи и сняг през зимата. — Добре дошла в Токио. Успя да ни впечатлиш всички! — Той хвърля поглед към Хидео и единият ъгъл на усмивката му се вдига още по-нагоре. — Той не всеки ден докарва със самолет някого от другия край на света за лично интервю.

Хидео поглежда приятеля си и вдига вежда.

— *Теб* те докарах със самолет от другия край на света, за да постъпиш в компанията.

Кен се разсмива и махва безгрижно.

— То това беше преди години! Както казах, такива работи не се случват всеки ден. — Усмивката му се завръща към мен.

— Благодаря — решавам да кажа. Зашеметена съм от запознанството с четирима легендарни създатели в рамките на десет секунди.

Главният оперативен директор, Мари, се обръща към Хидео и го пита нещо на японски.

— Продължете без мен — отвръща Хидео също на японски, а после плавно минава пак на английски. Погледът му отново се спира върху мен. — Ние с госпожица Чен ще си поговорим.

Ще си поговорим. На четири очи. Слисана, усещам как горещина облива бузите ми. Ала Хидео като че не забелязва и ми кимва да го последвам извън стаята. Зад гърба ни останалите подновяват разговора си. Само Кен среща погледа ми, когато им хвърлям последен поглед през рамо.

— Не цели да те сплаши — подвиква весело, докато вратите се затварят зад нас.

— Така… — заговаря Хидео, докато вървим надолу по коридора, излизащ в главния атриум. — За пръв път си в Япония, нали?

Кимвам.

— Хубаво е тук. — Защо всичко, което кажа, изведнъж зазвучава тъпо?

Сега започвам да забелязвам как все повече и повече служители забавят крачка, за да ни обърнат внимание. Когато се разминава с тях, Хидео неизменно им кима с глава за поздрав.

— Благодаря ти, че дойде толкова отдалече.

— *Аз* благодаря — отговарям. — Следя кариерата ти от самото начало, когато за пръв път попадна под светлините на прожекторите. За мен е огромна чест.

Хидео ми кимва вежливо и се питам дали не му е омръзнало да слуша това от всеки, с когото се среща.

— Съжалявам, че ти прекъснах седмицата, надявам се пътуването да е минало достатъчно добре.

Той сериозно ли говори?

— „Добре“ е твърде слабо казано — отговарям. — Господин Танака… Хидео… Благодаря, че изплати дълговете ни. Не трябваше.

Хидео махва безгрижно.

— Не ми благодари. Брой го за авансово плащане. Откровено казано, учуден съм, че човек с твоята дарба изобщо има дългове. Несъмнено някоя технологична компания вече е забелязала уменията ти.

— Аз… — прехапвам устни, срам ме е да кажа истината толкова скоро. — В досието ми фигурират някои неща… Говоря за *криминалното* си досие. Нищо чак толкова сериозно… Но две години ми беше забранено да докосвам компютър. — Решавам да не споменавам смъртта на баща ми и пребиваването в детския дом.

Хидео свива рамене и за моя изненада не настоява да продължа.

— Достатъчно хакери съм наемал и умея да различа добрия хакер от пръв поглед. Рано или късно щяха да те открият. — Той ми намига. — И ето че си тук.

Хидео ни повежда зад един завой и към още една плъзгаща се врата. Влизаме в празен офис. Прозорците са от пода до тавана. В единия ъгъл е изрисуван яркоцветен стенопис — пъстра вихрушка от стилизирани нива на играта. В другия ъгъл има лъскави дивани. Вратите се затварят зад гърба ни и оставаме насаме.

Хидео се обръща към мен.

— Знам, че си се видяла пръсната навсякъде из интернет през последните два дни — казва той. — Но досещаш ли се защо си тук?

Защото нещо си се объркал. Вместо това обаче казвам:

— По време на полета господин Едън каза, че ще ме включите във Военния набор.

Хидео кимва.

— Ще те включим, освен ако ти не желаеш.

— Означава ли това, че желаеш тази година да се състезавам в турнира по Warcross?

— Да.

Вдишвам рязко. Щом чувам потвърждението от създателя на Warcross, всичко става твърде истинско.

— Защо? — питам, поклащам глава и вдигам безсилно ръце във въздуха. — Е, да де, като играч си ме бива, но нито съм включена в международни ранглисти, нито нищо! Заради рейтинга ли ме вкарвате? Като някакъв маркетингов ход?

— Ти имаш ли изобщо представа какво направи, като скочи в играта по време на откриването?

— Осуетих най-важния мач за годината? — осмелявам се да предположа.

— Успя да проникнеш през защита, която почти никога не е била пробивана.

— Съжалявам. Този хак не бях го пробвала никога досега.

— Аз си мислех, че е станало случайно.

Поглеждам го. Думите му са тихи и сериозни, ала в очите му трепка весело пламъче. Поднася ме заради изпелтечените

извинения при първия ми телефонен разговор.

— Този хак не бях го пробвала *случайно* никога преди — преобразувам аз изказването си.

— Не ти го казвам, защото ти се сърдя за нахлуването. — Вдига вежда насреща ми. — Макар и да предпочитам да не се повтаря. Казвам ти го, защото имам нужда от твоята помощ.

Нещо в предишното му изказване разпалва интереса ми.

— Каза, че тази защита *почти* никога не е била пробивана. Кой друг е успял да влезе?

Хидео отива при диваните, сяда и се обляга назад. Приканва ме с жест да седна срещу него.

— Точно затова ми е нужна твоята помощ.

Разбирам светкавично.

— Опитваш се да заловиш някого. А най-добрият начин за това е да ме включиш в тазгодишните игри.

Хидео накланя глава към мен.

— Чувам, че си ловец на глави.

— Да — отвръщам. — Излавям играчи на Warcross с огромни хазартни дългове и всеки друг, когото полицията няма време да спипа.

— Значи би трябвало да си запозната с подземния свят, зародил се след излизането на моите първи очила на пазара.

Кимвам.

— Разбира се.

Под нормалния интернет винаги е съществувал процъфтяващ подземен свят. Това е онази част от онлайн пространството, която не виждате, която никоя търсачка никога няма да ви покаже. Там, където никога не можете да влезете, освен ако не сте наясно какво правите. Тъмната мрежа е мястото, където се осъществяват хакерските сборища, наркотрафикът, продажбата на секс и наемането на убийци. Избухналата популярност на Warcross и очилата НевроЛинк не са променили това. Същият подземен свят съществува и сега във виртуалната реалност, само че се нарича Тъмните светове — криптирани, опасни виртуални пространства, из които често бродя и издирвам престъпниците, които обичат да се навъртат там.

— Удобно ли се чувстваш там? — пита сега Хидео.

— Ако не се чувствах удобно, нямаше да ме бива много в залавянето на хакери, нали така?

Хидео не реагира на саркастичния ми отговор.

— Ти ще си единият от няколкото ловци на глави, които наемам за тази задача. — Той се пресяга към масичката за кафе между нас и взема черна кутийка, поставена върху куп списания за игри. Подава ми я. — Това е за теб. Останалите също ще имат

такива.

Други ловци на глави. Както и при всеки мой лов, ще се съревновавам с други. Двоумя се, но после поемам кутийката от него. Тя е въздушно лека. Хвърлям един поглед на Хидео, преди да я отворя. Вътре има малък пластмасов контейнер с две кръгли отделения. Отвинтвам капачето на едното.

— Контактни лещи — казвам, втренчена в прозрачния диск, плаващ в течност.

— Бета-версии. Разпространението им започва по-късно тази седмица. Поглеждам към отново Хидео.

— Следващото поколение очила НевроЛинк?

Устните му се извиват в лек намек за усмивка, първата, която виждам, откакто съм пристигнала.

— Да.

Пак свеждам поглед към тях. Контактни лещи като контактни лещи, само че по краищата, изписан с мънички полупрозрачни букви, се повтаря надписът „Хенка Геймс“. Това е единственото нужно, за да ги идентифицира като различни от обикновен чифт лещи. Когато се поизмествам, лещите проблясват на светлината, сякаш повърхността им е покрита с фина мрежа от микроскопични електрически вериги. За момент забравям раздразнението си от отговорите на Хидео. Все едно се връщам в дома за сираци и слушам за пръв път по радиото за земетръсното изобретение на Хидео.

— Как… — заговарям. Толкова съм запленена, че гласът ми се е превърнал в пресипнал грак. — Как го постигна? Как изобщо се *зареждат*? Няма как да се включат в стенен контакт.

— Човешкото тяло произвежда най-малко сто вата електричество на ден — отвръща Хидео. — На един обикновен смартфон са му нужни от два до седем вата, за да се зареди напълно. На тези лещи им е необходим по-малко от един ват.

Пронизвам го с поглед.

— Да не би да ми казваш, че могат да се зареждат само от електричеството в тялото ми?

Той кимва.

— Лещите оставят безвреден слой с дебелината на не повече от атом върху повърхността на окото. Той играе ролята на проводник между лещите и тялото.

— Да използвам тялото си като зареждащо устройство — казвам. Много филми и книги са се заигравали с тази тема. А ето ги сега, реални, държа ги в ръцете си. — Мислех, че това е само мит от научната фантастика.

— Всичко е научна фантастика, докато някой не го превърне в научен факт. — Сега погледът му е наситен с някакво особено

напрежение, със сияние, озаряващо цялото му лице. Помня как видях това сияние, когато за пръв път го хванах по телевизията, разпознавам го и сега. Това е погледът на човека, който ме вдъхнови да живея.

Той посочва врата в далечния край на офиса.

— Пробвай ги.

Вземам контейнерчето и се отправям към вратата, която води до частна баня. Измивам ръцете си и изваждам лещите. Отнема ми поне десет опита, но най-сетне успявам да си ги сложа. Леденостудени са. Примигвам, за да пропъдя няколко избили ми сълзи. Докато се връщам към дивана, се оглеждам из стаята. На пръв поглед всичко като че си е същото. Но после забелязвам, че яркоцветният стенопис зад Хидео се движи, сякаш е жив, цветовете се вихрят и преливат в разкошно зрелище.

Погледът ми продължава да броди из стаята. Забелязвам все повече и повече неща. Пластове виртуална реалност, освободени от ограниченията на очилата. Стар Warcross мач върви на друга бяла стена в стаята и я покрива от горе до долу. Таванът вече не е таван. Вместо него виждам тъмносиньо небе и сияйната диря на Млечния път. Останалите планети — Марс, Юпитер и Сатурн, в огромно увеличение, са надвиснали отгоре — сфери в небето. Из цялата стая над предметите се реят надписи. Фикус в саксия е изписано над едно зелено растение заедно с думите Вода: + 1 — намек, че печеля точка, ако го полея. Диван — пише над меката мебел, а над самия Хидео — Хидео Танака: ниво ∞. Над моята глава сигурно виси надпис Емика Чен: ниво 26.

Полупрозрачни думи се появяват в центъра на полезрението ми:

```
Играй Warcross
```

Хидео става, идва и сяда до мен. Сега забелязвам, че и той е с контактни лещи — с моите виждам блестящо цветно сияние да покрива зениците му.

— Ела в Warcross с мен — казва той. Във въздуха между нас се появява бутон. — И ще ти покажа кого преследвам.

Вдишвам дълбоко и се втренчвам за няколко секунди в увисналия пред мен бутон. Реалността около нас — офисът, диваните, стените — потъмнява и изчезва.

Когато светът възниква отново, и двамата стоим сред стерилно бяло пространство с бели стени, които се простират до безкрайност. Разпознавам го — един от Warcross световете за начинаещи: ниво Пейнтбръш. Ако протегнеш ръце и ги прокараш по белите стени, по повърхностите се проточват ивици боя в

цветовете на дъгата. Свивам леко пръстите на краката си и си представям, че вървя — и при този двоен сигнал аватарът ми се придвижва напред. Докато вървим, разсеяно прокарвам ръка по една от стените и гледам как цветовете се леят между пръстите ми.

Хидео ни отвежда в едно невзрачно кътче на света, където най-сетне се спира. Поглежда ме.

— Това е първият свят, в който забелязахме нещо нередно — казва той и плъзга ръка по стената. По нея се появяват ярки зелени и златни ивици. После забива пръсти в повърхността и *натиска*.

Стената се разтваря, подчинявайки се на докосването му.

Зад нея се простира свят от тъмни линии и ивици светлина, всички подредени в изкусни орнаменти. *Кодът, който управлява този свят.* Това е надзъртане в действащия приложно-програмен интерфейс на играта. Хидео пристъпва вътре в стената и прави жест да го последвам. Колебая се само секунда, а после напускам изпъстрения с бои свят на белите стени и навлизам сред тъмната плетеница от линии.

Тук вътре светлинните линии хвърлят по кожата ни бледосини отблясъци. При тази гледка вълнение изпълва всяка клетка от тялото ми и аз оглеждам колоните, като анализирам и попивам колкото се може повече. Хидео повървява, после се спира пред един сегмент от кода.

Инстинктите ми се задействат, а очите ми се успокояват и попиват цялостната картина на кода пред мен. Незабавно съзирам какъв е проблемът. Тънка работа — някой, който няма опит със структурния анализ на НевроЛинк, лесно може да пропусне да го забележи, ала тук има един участък, който изглежда намачкан, линиите са се оплели по начин, който не съответства на шифъра около тях; участък, който не е на място сред останалия обкръжаващ ни организиран хаос.

Хидео кимва одобрително, щом забелязва, че съм го видяла. После пристъпва по-близо до обезобразения участък.

— Виждаш ли го какво е направил?

Той не само ми показва какво е станало. Проверява уменията ми.

— Преправен е — отвръщам автоматично, а погледът ми се стрелка из кода. — За да докладва данни.

Хидео кимва, после посяга към оплетената част и чуква веднъж по нея. Тя трепва, а после се връща на мястото си чиста и подредена, точно каквато трябва да е.

— Закърпихме го отдавна. Показвам ти само запаметено изображение — как изглеждаше, когато първоначално го

открихме. Но човекът не е оставил никаква следа след себе си. И оттогава е задобрял в прикриването на следите си. Започнахме да го наричаме Нула, тъй като това е всичката информация, която се съдържа в записа му за достъп. Единственият маркер, който оставя след себе си. — Поглежда ме: — Впечатлен съм, че го видя.

Да не би да си мисли, че аз съм Нула? Поглеждам го остро. Домъкна ме от другия край на света, зададе ми куп въпроси — „За пръв път ли си в Япония?“, „Имаш ли изобщо представа какво направи?“ — само за да види дали аз съм хакерът, който издирва?

Намръщвам се.

— Ако целта ти е да разбереш дали аз съм Нула, можеш просто да ме попиташ.

Хидео поглежда скептично.

— А ти би ли си признала?

— Бих оценила прямотата ти много повече от тази глупава игричка, която си играеш с мен.

Погледът на Хидео ми се струва напълно способен да проникне в душата ми.

— Ти използва хак, за да се бутнеш в *мача за откриването на турнира*. Трябва ли да се извинявам за това, че те подозирам?

Отварям уста, после я затварям безсилно.

— Прав си — признавам накрая. — Но не съм направила това.

— Знам, че не си. Не съм те довел тук, за да изтръгна самопризнания.

Замлъквам.

Светът край нас изведнъж се раздвижва. Изхвърчаваме рязко и извън кода, и извън Пейнтбръш. Сега стоим на едно носещо се из въздуха островче, обкръжени от още стотина подобни, реещи се над прекрасна лагуна. Това е светът от церемонията по откриването, в който проникнах аз.

Хидео придърпва света, сякаш го завърта с пръсти, и той се понася под краката ни. Преглъщам тежко. Версията, към която е вързан неговият профил, явно е по-различна от моята и му предоставя способности в играта, които аз не притежавам. Странно е да се намираш в тази игра със самия ѝ създател и да го гледаш как си играе с нея като неин бог. Хидео най-сетне ни спира сред един скален участък. Посяга и натиска. Отново влизаме в пространство, съставено от линии и светлина.

Този път повреденото място е много по-трудно откриваемо. Оставям зрението ми да се разфокусира и подсъзнанието ми да изплува, да търси нарушението в структурата. За да си вкарам всичко това в главата, са ми нужни няколко минути, но най-сетне

спипвам сбърканата част от кода.

— Тук — посочвам аз и се намръщвам. — Същата работа. Който и да е тази Нула, той е впрегнал нивото да му докладва данни за всеки един участник и зрител на играта. — После се вглеждам. — Чакай… Тук има още нещо. Той почти е извадил от строя нивото, нали?

Хидео не ми отговаря веднага, а когато отмествам очи от кода, виждам, че ме изучава с поглед.

— Какво? — питам.

— Как го откри? — пита той.

— Какво да съм открила? Сбъркания код ли? — свивам рамене. — Ами просто го… забелязах.

— Струва ми се, че не разбираш. — Той пъха ръце в джобовете си. — На най-добрите ми инженери им отне цяла седмица да го открият, а ти го направи за няколко минути.

— Значи, може би са ти нужни по-добри инженери.

Като че ли покрай Хидео никак, ама никак не мога да си сдържам езика. Явно хладното му държание ме предизвиква по някакъв начин. Но той просто ме гледа замислено.

— И как би го поправила?

Вниманието ми се връща към компрометирания код.

— Преди време баща ми ме научи да възприемам всичко наведнъж — промърморвам и плъзгам ръка по виртуалния текст. — Не е нужно да разглеждаш всеки детайл поотделно, а само да обхванеш цялостната картина и да откриеш слабото ѝ място. Както отстъпваш назад и забелязваш, че картината на стената е окачена накриво, ако ще и да е с милиметри.

Протягам ръка и хващам кода, издърпвам един огромен отсек от него и го отделям настрана. После го заменям с един-единствен, ефикасен ред.

— Готово — казвам, облегнала ръце на хълбоците си. — Така е много по-добре.

Когато се обръщам очаквателно към Хидео, виждам, че той анализира промяната ми. Не коментира. Може би съм издържала изпита му.

— Става — казва след минута.

Става. Става? Свъсвам вежди.

— Защо някой ще има интерес да събира всички тези данни и да осуетява игрите?

— Колкото са достоверни твоите догадки, толкова са и моите.

— Безпокоиш се, че той пак ще саботира игрите.

— Безпокоя се, че прави нещо много по-лошо. Отказвам да спра игрите, да отстъпя пред заплахите на един хакер — но

безопасността на публиката е нещо, което не желая да излагам на риск.

Хидео поглежда настрана. Светът отново се завърта шеметно и изведнъж отново седим в офиса му. Внезапната промяна ме стряска. Ще ми отнеме време да свикна с тези контактни лещи.

— С настоящия ти статут на знаменитост реших, че ще е най-добре да те скрием пред очите на всички. Това ще ти позволи да си по-близо физически до другите играчи.

— А защо искаш да съм близо?

— Характерът на атаката ме навява на подозрението, че Нула е един от тях.

Един от професионалните играчи. Имената им претичват през ума ми.

— А за какво ще се съревновавам с останалите ловци? Каква ще е наградата за главата му?

— Всеки от вас ще може да вижда сумата на възнаграждението като чакаща за прехвърляне в банковата си сметка. — Хидео се навежда напред и подпира лакти на коленете си. Поглежда ме многозначително. — Ако решиш да се откажеш, ако прецениш, че не ти се поема такава задача и такава отговорност, ще те откарам с частен самолет обратно в Ню Йорк. Можеш да приемеш всичко това като една малка ваканция и да продължиш живота си постарому. Независимо от отказа ти, ще ти изплатя щедра сума за участието и като благодарност за улавянето на важна слабост в защитата ни. Обмисли го, не бързай.

Сума за участието. Чувствам се, сякаш Хидео ми предлага пари от съжаление, лесен изход, в случай че предизвикателството надхвърля възможностите ми. Представям си как се качвам на самолета обратно за Ню Йорк и се завръщам към стария си живот, докато някой друг ловец залавя Нула. Възможността да разреша тази задача — може би най-голямата загадка, която съм получавала шанса да разгадая — буди пареща тръпка у мен. *Този път ще победя.*

— Вече съм го обмислила — казвам. — Ще участвам.

Хидео се усмихва и се изправя.

— Инструкциите за Военния набор скоро ще ти бъдат предоставени, а също и покана за партито по случай един от откриващите сезона мачове. Междувременно направи списък на всичко, което смяташ, че ще ти е нужно от мен. Кодове за достъп, профили и т. н. — Изправя се. — Подай ми ръката си.

Поглеждам го предпазливо, после изпъвам ръката си напред. Той я хваща и я обръща с дланта нагоре. После задържа собствената си ръка на сантиметър над моята, докато върху

кожата ми не се появява черен правоъгълник, наподобяващ кредитна карта. След това притиска леко пръст към дланта ми и изписва името си. Усещането за кожата му, движеща се върху моята, спира дъха ми. Виртуалната кредитна карта примигва в синьо за момент, оторизирайки подписа му, после изчезва.

— За да си купуваш каквото ти е нужно по време на престоя ти — обяснява той. — Без ограничения, без въпроси. Просто използвай дланта си всеки път, когато купуваш нещо, и плащането ще мине директно през това. Изключи го, като подпишеш собственото си име върху дланта си. — После ме поглежда косо. — И моля те, бъди дискретна. Предпочитам да не информирам обществеността за нашето разследване.

Какво ли не бих дала през най-трудните си седмици, за да имам карта като тази. Прибирам ръката до тялото си, а усещането от подписа му все още прогаря дланта ми.

— Разбира се.

Хидео ми подава ръка. Изражението му отново е самата сериозност.

— В такъв случай очаквам с нетърпение следващата ни среща — казва без абсолютно никаква индикация в тона, че наистина го мисли.

Погледът ми отново се стрелва към ожулените кокалчета на ръцете му, а после му стисвам дланта.

Последните мигове са ми като в мъгла. Хидео се връща в залата си за съвещания, без да ме погледне повече. Мен ме придружават отново до фоайето на студиото, подписвам още някакви документи, а после ме изпровождат до колата ми. Щом се качвам и се настанявам, въздъхвам тежко и продължително — не съм и усетила от колко време съм притаила дъх. Сърцето ми все така блъска в гърдите, ръцете ми треперят при спомена от срещата. Най-накрая, след като отдавна сме оставили студиото зад гърба си, бъркам в джоба си, вадя телефона и колебливо влизам в банковата си сметка. Тази сутрин имах тринайсет долара. С каква сума ме изкушава Хидео?

Най-накрая страницата със сметката ми се зарежда на екрана. Втренчвам се в нея, загубила ума и дума.

Предстоящ депозит: 10 000 000 щатски долара

9

Налага ми се да презаредя страницата още няколко пъти, преди да повярвам на изписаната там цифра. Не се променя. Десет милиона.

Възнаграждение от *десет милиона долара*. Хидео се е побъркал.

Най-голямото възнаграждение, което съм виждала някога, е петстотин хиляди долара. Тази сума надхвърля всичко. В тази задача трябва да се крие нещо повече от онова, което Хидео разправя. Не може да е толкова проста — да хванеш някакъв си хакер, който само се опитва да обърка игрите, та ако ще и тези игри да са Световният шампионат.

Ами ако задачата е по-опасна, отколкото си мисля?

Тръсвам глава. Warcross е делото на живота на Хидео. Най-голямата му страст. Отново се сещам за искрата на напрежение, която видях в очите му, когато ми показа контактните лещи. Аз *наистина* притежавам специфичен набор от умения, привлекателни за него — аз съм ловец на глави, хакер и фен на Warcross, до голяма степен *отлично* запозната с функционирането на играта. Може би действително му е трудно да изнамери преследвачи, подходящи за задачата.

Мислите ми се връщат към срещата ни. Образът на перфектния Хидео, който си бях изградила през годините чрез документалните филми и списанията, няма много общо с мъжа, когото срещнах току-що — снизходителен, студен, неусмихващ се, реалността на митологичната фигура, която бях сътворила в главата си.

„Не цели да те сплаши“, бе настоял Кен. И въпреки това Хидео е издигнал стени около себе си и те правят учтивостта му обидна, а намеренията му — неясни. Може би всичко това е част от факта, че е червив с пари, и следователно няма нужда да се разкрива пред никого.

Или може би просто не ме харесва особено. Настръхвам при тази мисъл. Хубаво. И аз не го харесвам чак толкова много.

Освен това няма нужда да харесвам клиента, за да работя за него. Със сигурност не харесвам полицията, за която работех така често. Трябва просто да си върша работата, да го държа в течение с напредъка си и да хвана Нула преди другите. Единственото, което трябва да направя, е да спечеля възнаграждението.

Десет милиона долара. Повече никога няма да ми се наложи да се притеснявам за дългове. Мога да се подсигуря до живот. Ако спечеля наградата, всичко се променя. *Завинаги*. Остава само да

заловя Нула преди всички останали.

Десет милиона долара. Мисля си за татко, тъй често окъснял по нощите, когато си мисли, че съм си легнала, отпуснал глава върху ръцете си, вторачен в купчината с просрочени сметки. Спомням си как се взираше мрачно в блестящия екран, залагайки за пореден път пари, които нямаше, с надеждата, че този път, този път, ще спечели.

Десет милиона долара. Аз мога да спечеля. Никога вече няма да се тревожа за дългове. Ще съм в безопасност през целия си живот. Ако спечеля това възнаграждение, всичко ще се промени. Завинаги. Когато спираме пред хотела ми, съобщение иззвънява и се появява пред погледа ми. От Кен е.

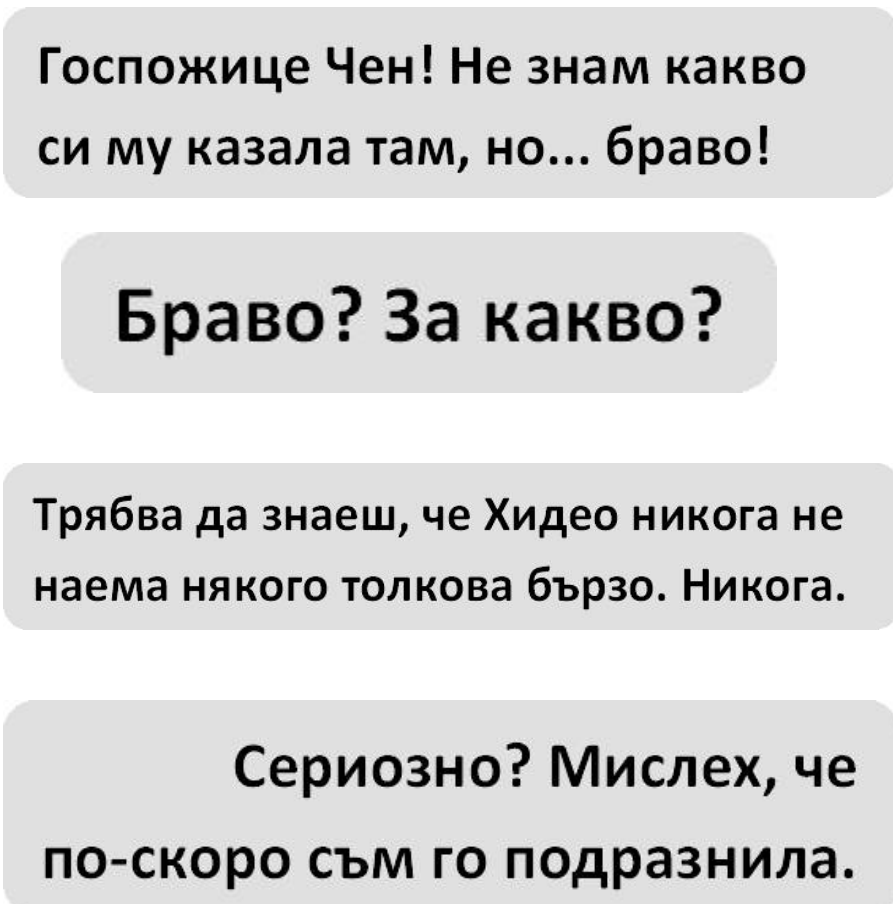
Госпожице Чен! Не знам какво си му казала там, но... браво!
Браво? За какво?
Трябва да знаеш, че Хидео никога не наема някого толкова бързо. Никога.
Сериозно? Мислех, че по-скоро съм го подразнила.

Всички така си мислят. Не му обръщай внимание. Виж дали имаш подарък пред вратата на стаята си. Хидео поръча да ти го изпратят веднага щом тръгна от офиса.

След тази среща ми е наистина трудно да повярвам на думите на Кен.

Благодаря.

Добре дошла в екипа.

Когато Джиро ме оставя пред хотела и се качвам в апартамента, подаръкът — красива кутия от черен велур — вече стои на бюрото ми. До него има лъскав плик с отпечатаното в златно лого на Warcross. Дълго се взирам невярващо в него, после се навеждам и отварям кутията.

Вътре има чисто нов електрически скейтборд от лимитирана серия, лъскав и лек, елегантно оцветен в черно и бяло. Вземам го невярващо и тествам тежестта му в ръцете си, а след това го оставям на земята и се мятам отгоре му. Откликва на движенията ми като мечта.

Бодигардовете на Хидео сигурно са му казали за моя стар, разнебитен скейтборд. Този като нищо струва поне петнайсет хиляди долара. Колко пъти само съм го гледала по каталозите, представяла съм си колко ли меко и бързо вози. Прочитам картичката към него.

За теб. Ще се видим на Военния набор.
Х. Т.

Първо ме разпитва. После ми изпраща подаръци. Погледът ми се насочва към плика до кутията. Само преди два дни стоях

пред вратата на гарсониерата си в отчаяние, загледана в яркожълто предупреждение за изгонване. Сега посягам към плика, отварям го и вадя покана от тежка, плътна черна хартия, отпечатана със златни букви.

```
Госпожица Емика Чен
е официално поканена да участва
във Военния набор с уайлдкард
на 3 февруари
```

●●●●●

Гледам Военния набор всяка година. Винаги се провежда в „Токио Доум“ седмица след звездното откриване пред препълнен с петдесет хиляди пищящи фенове стадион и всички погледи са насочени към играчите с уайлдкард, насядали на първите редове на стадиона около централната арена. Един по един шестнайсетте официални отбора по Warcross избират най-добрите от поканените с уайлдкард играчи.

Феновете на Warcross познават наизуст повечето от тях, защото обикновено уайлдкард се дава на участници с най-високи резултати в играта, от онези с постоянно присъствие в челото на ранглистите и милиони последователи. Миналата година първата избрана беше Ана Каролина Сантос, представителка на Бразилия. По-предната година — Пен Уашовски от Полша, който сега играе за отбор „Преследвачите на бури“. А още *по-предната* година — Кенто Парк от Южна Корея, който сега е в отбор „Андромеда“.

Но аз съм свикнала да следя развитието на цялото това безумие от къщи, с очилата. Този път ще седя на първите редове в „Токио Доум“.

Ръцете ми треперят, докато колата ми навлиза в улиците край купола на стадиона. Погледът ми е все тъй прикован в пейзажа навън. Таймс Скуеър ми се струваше полудял по Warcross, но той е нищо в сравнение с центъра на Токио. През контактните лещи цялото главно кръстовище на Шибуя[5] грее от плаващи из въздуха екрани, които въртят снимките на всички играчи с уайлдкард и показват клипове от минали военни набори. Орди от пищящи фенове се струпват под тях по улиците. Колата ни прекарва по специална отцепена отсечка, през която ни повежда полицейски патрул. Докато минаваме, хората по тротоарите махат на колата. Не виждат през затъмнените стъкла, но знаят, че по този маршрут минават колите, возещи уайлдкард играчите. Само зяпам развълнуваните им лица.

Там горе, върху цялата стена на един небостъргач, се появява моя снимка. Стара снимка от втората ми година в гимназията — последната ми година в училище преди да ме изключат. На нея изглеждам сериозна, косата ми е изправена и в поне десетина различни ярки цвята, а кожата ми е толкова бледа, че изглежда пепелява. Навсякъде са разпръснати заглавия за мен.

ИЗВЪНРЕДНА НОВИНА!
Емика Чен е номинирана за Военния набор

От безпаричен хакер до звезда с уайлдкард!
Подробности в месечния брой

Акциите на „Хенка Геймс" скачат
след включването на Емика Чен

Гледката на лицето ми, покриващо осемдесет етажа, е достатъчна, за да ми призлее. Насилвам се да извърна поглед от безумието навън и притискам силно една в друга разтрепераните си длани в скута.

„Мисли си за десетте милиона" — повтарям си. Пак поглеждам навън и виждам как на друг билборд излиза снимката на диджей Рен, нахлупил грамадните слушалки на ушите си и приведен над диджейската си апаратура. Изведнъж ми хрумва, че другите двама ловци на глави, които и да са те, сигурно ще ме гледат на Военния набор. Ще ме изучават.

Когато спираме в оградената с въжета част от страничния вход на „Токио Доум", почти съм успокоила пеперудите, приютили се в корема ми. Като в унес гледам как мъже с костюми ми отварят вратата, помагат ми да сляза от колата и ме повеждат по червен килим, водещ навътре към хладните и тъмни кътчета в задната част на стадиона. „Мисли си как ще ги разбиеш!" — казвам си. Водачите ми ме повеждат по тесен коридор с таван, който постепенно се издига все повече. Крясъците на петдесет милиона души се приближават. А после изведнъж навлизам в главното пространство и ревът става оглушителен.

Стадионът е осветен в приглушена синя светлина. Десетки цветни лъчи на прожектори разрязват пространството напред-назад. Пътеките са задръстени до откат от зрители, които размахват саморъчно направени плакати на любимите си уайлдкард играчи — всички те са се събрали тук, за да ни видят в плът и кръв. През лещите си виждам огромни плаващи холографски екрани, наредени по края на централната арена. Всеки от тези екрани върти кадри с всеки уайлдкард играч в

действие, докато изпълнява някои от най-популярните си ходове в играта. Играчите сякаш изскачат направо от екрана като великански триизмерни фигури и всеки път, щом направят добър ход, публиката крещи с цяло гърло.

Пред очите ми се появява известие, а нивото ми скача с две нагоре.

Официален участник във Военния набор! Поздравления!
+ 20 000 точки. Резултат за деня: + 20 000
Минахте в следващото ниво!
Ниво 28 | Б– 30 180
Спечелихте съкровище!

Първите редове на стадиона са започнали да се пълнят с уайлдкард играчи. Докато гидовете ме въвеждат на един от редовете, аз ги оглеждам. Всички изглеждат горе-долу на моята възраст. Опитвам се да свържа някои от тези хора с персонажите им в Warcross. Погледът ми се спира върху познатите ми лица. Абени Леа, представител на Кения. Тя се нарежда сред петдесетте най-добри в света. Ето го и Иво Ериксон, представител на Швеция. Хазан Демир, момиче от Турция. Чудя се дали ще е глупаво да им поискам автографи.

„Време е за работа!“ — напомням си. Мълчаливо вдигам два пръста нагоре и включвам щитовете си, а после издирвам защитата, покриваща целия купол. Хидео ми даде специална идентификация и достъп до базата данни на „Хенка Геймс“, но тя ще ме направи лесно проследима както от него, така и от всеки по-опитен хакер. Тоест, ако другите ловци на глави ме наблюдават — или *Нула* ме наблюдава — може и да ме забележат и да ме разкрият. Затова решавам да не я ползвам и да разчитам на собствената си тактика — подобрих собствения си достъп, за да остана в сянката на официалната мрежа. Моят начин по-добре ще ме опази от проследяване. Ако Хидео има проблем с това, ще трябва да ми го каже след набора.

Не ми отнема много време да проникна вътре. На места из стадиона се появяват цифри и букви, обозначаващи зоните, където кодът генерира частици виртуална реалност върху съществуващата сцена. Върху всичко е наложен тънък чертеж на стадиона. И най-важното — над главата на всеки човек в арената се появяват данните му, изписани с мънички сини цифри — толкова са много, че сякаш се сливат в ивици.

Най-накрая се добирам до мястото си. Зад нас стадионът надава още една пронизителна серия писъци, щом гигантските

плаващи екрани показват монтаж с най-добрите разигравания на отбор „Ездачите на феникси“ от миналата година.

— Здравей! — Обръщам се и виждам момиче, което тъкмо ме е сръчкало с лакът. Има червеникаворуса коса, вързана ниско отзад на рошава опашка, а бледата ѝ кожа е обсипана с лунички. Тя ми се ухилва накриво. Щом заговаря отново, виждам пред очите си прозрачния английски превод. — Ти Емика ли си? — Погледът ѝ се плъзва нагоре към шарената ми коса, а после надолу към ръкава с татуировки. — Онази, дето нахълта в церемонията по откриването?

Кимвам.

— Здрасти.

Момичето ми кимва в отговор.

— Аз съм Зиги Фрост от Германия.

Очите ми се отварят широко.

— Да, бе! Знам те! Ти си един от най-добрите крадци! Толкова много твои игри съм гледала!

Личи си, че тя бързо-бързо чете немския превод на думите ми, който сигурно се ниже пред очите ѝ. После така грейва, та чак ми се струва, че може да се пръсне. Пресяга се напред и бутва някой, седнал на предния ред.

— Юебин! — възкликва тя. — Я виж, имам си фенка!

Бутнатото момче изсумтява с досада и се обръща на седалката си.

— Браво на теб — измърморва той на китайски, а аз чета превода на думите му. Погледът му се отмества към мен.

— Здрасти — казва той. — Ти ли си момичето, дето се вкара в мача за откриването?

Вечно ли ще ме знаят само с това? *Момичето, дето се вкара?*

— Здрасти — казвам аз и протягам ръка. — Аз съм Емика Чен.

— А! Американката — отвръща той ухилен и ми стисва ръката. — Знаеш ли мандарин?

Поклащам глава. Баща ми знаеше точно пет китайски фрази и четири от тях бяха псувни.

Той свива рамене.

— Е, добре. Аз съм Юебин от Пекин.

Усмихвам му се в отговор.

— Най-добрият боец в листата?

Усмивката му разцъфва.

— Да. — Той се пресяга и сръчква Зиги. — Видя ли? Не само ти си имаш фенове! — После пак ме поглежда. — Значи сега си с уайлдкард? Честито де, това е страхотно, наистина… Но не помня да съм те виждал в челото на ранглистата тази година.

— Така е, защото всички са я вписали в последния момент — изчуруликва Зиги. — Самият Хидео е одобрил номинацията.

Юебин подсвирва.

— Явно си го впечатлила!

Значи слуховете за мен *са* плъзнали. Не искам всички в Warcross да ме знаят баш пък така — момичето, дето се хакна в игра от едната си тъпота, а после се набута във Военния набор с уайлдкард, защото Хидео му купи място. Ами ако Юебин заподозре, че съм включена в набора по други заслуги?

„Не си прави такива очевадни изводи. За него ти си тук само за да играеш Warcross" — напомням си. Насилвам се да се усмихна на Зиги и свивам рамене.

— Няма особено значение. Най-вероятно ще ме изберат последна.

Зиги само се разсмива добродушно и ме тупва по рамото.

— Как беше оня лаф? „Никога не казвай никога"? — отвръща тя. — А и не помниш ли годината, когато онзи играч, Лирой някой си, взеха, че го избраха в „Преследвачите на бурята", макар че той все се буташе и объркваше играта на целия отбор? Божичко, беше ужасен! — Твърде късно се усеща, че пак ме е обидила, без да иска. — Такова де, не че ти си толкова *зле* като Лирой! Искам да кажа, че то никога не се знае, тоест… абе, нали ме разбираш.

Юебин я поглежда насмешливо, а после ми се усмихва.

— Недей да ѝ се връзваш на Зиги — казва той. — Тя никога не знае кога какво да каже.

Зиги му се намръщва.

— *Ти* си тоя, дето никога не знае кога какво да каже!

Забравят ме и почват да се заяждат помежду си, а аз мълчаливо пускам кода си по тях и посъбирам някои данни, които изскачат пред очите ми. Полетите им до Токио, дупките в графика им, най-скорошните им съобщения и имейли, всичко, което би ми помогнало да забележа нещо подозрително в държанието им. Свалям всичко това и го запаметявам, за да го анализирам по-късно. Но дори и само при бързия преглед никой от техните профили не ми изглежда странен. Безобидни съобщения. Прекалено прости пароли. Никакви възможни щитове от какъвто и да било вид за защита на данните им. В линка на Юебин дори се е намъкнал вирус и го забавя.

Но пък това може и да са само добре изградени фасади. Трудно е да се каже, без да съм видяла всичкото им инфо, лични имейли и съобщения, съхранени спомени — все криптирани неща, до които дори „Хенка Геймс" нямат достъп. Имам нужда от пролука, през която да вляза, слабост, както когато откраднах

пауърпа по време на церемонията по откриването. Имам нужда от още един пробив в модела.

Основното осветление на стадиона намалява, а въртящите се прожектори сменят цвета си. Възгласите на публиката се усилват. Поглеждам надолу към редицата от седалки и я проследявам чак до ръба на централната арена. Сега всички места са заети. Опитвам се да разпозная някои от другите уайлдкард играчи и да ги свържа с познатите ми играчи с най-висок рейтинг. До мен Зиги и Юебин престават да се карат и всички изпъваме гърбове в очакване.

— Дами и господа!

Сега лъчите на прожекторите се устремяват към центъра на арената, където е застанал водещ, облечен с фланелка с логото на Warcross.

— Фенове на Warcross по цял свят! — гърми гласът му. — Добре дошли на Военния набор! Към състава на вашите любими Warcross отбори сега ще прибавим и някои уайлдкард играчи!

Публиката изревава одобрително. Сърцето ми бие така учестено, че направо ми прималява.

— Да ви представя най-важния човек тук! — той посочва нагоре и в същия миг цветните лъчи се изместват и се фокусират в една оградена с въжета част от стадиона, луксозна ложа, затворена в стъкло. Над ложата се носи виртуален надпис „Официални места“ — предназначени за служителите от студиото на „Хенка Геймс“. Вътре млад мъж се изправя с ръка в джоба, а в другата държи чаша, като че с вино. Облечен е в риза за смокинг със запретнати типично по неговия маниер ръкави, все едно току-що е дошъл от официален банкет. Папийонката му е разкопчана и виси небрежно на врата му. От двете му страни стоят двама бодигардове. Навсякъде край нас холограмите се сменят и показват лицето му. — Онзи, който направи възможно всичко това, Хидео Танака!

Стадионът избухва в оглушителни възгласи, последвани от гръмогласно скандиране: „Хи-*де*-о! Хи-*де*-о!“, което разтриса стадиона. Хидео се усмихва, все едно безумието от такъв порядък е нещо съвсем нормално за всеки, вдига чаша за наздравица към публиката и после сяда да гледа. Насилвам се да отместя очи от него.

— Имаме шестнайсет официални отбора по Warcross — продължава водещият. — И всеки отбор се състои от общо *петима* официални играчи. Вече сме избрали всички ветерани, многократни участници, но тази вечер във всеки отбор има поне по едно свободно място. Имаме и четиридесет уайлдкард играчи, от които да си избират! До края на набора всички те вече ще са

част от някой отбор. — Той махва към нашите места на първия ред. — Да представим набързо всичките ни специално поканени участници!

Лъчите на прожекторите се изместват и се фокусират върху първия играч с уайлдкард и на стадиона се разнася нова мелодия. Играчът е момче с кестенява коса, което примигва срещу внезапно облялата го светлина.

— Робърт Дженингс от Канада, 82-ро ниво, който играе като боец! Той се нарежда на шейсет и шесто място в света. — Публиката избухва в одобрителни възгласи. Щом вдигам очи към тълпата, виждам въодушевено размахани плакати с надраскано по тях името на Робърт.

Превъртам пред погледа си допълнителни данни за Робърт Дженингс. *Последен полет: от Ванкувър до Токио с японските авиолинии. Отличник на гимназията, произнесъл прощалната реч на дипломирането. В момента се кара с родителите си по имейл.*

— Следва Алекса Романовски от Русия, играч от 90-о ниво, известна с унищожителните си атаки като крадец! — Нов взрив от възгласи. Гръмва мелодията, която тя е избрала за себе си. Проучвам точещия се пред очите ми списък с инфо за нея. *Бивша състезателка в Параолимпийските игри. Дисквалифицирана за сбиване със съотборник. След това пренасочва маниакалния си интерес към Warcross.* Сега тя вдига високо глава и кимва на изпълнилата стадиона тълпа.

Водещият продължава със стремглава скорост нататък по реда. Лъчът на прожектора пълзи към отсрещния край на арената, за всеки играч музиката се сменя. Всички тези играчи са известни и с висок рейтинг. Аз съм едва 28-ото ниво, защото обикновено се логвам през криптиран анонимен профил и никаква моя дейност или победи не се регистрират надлежно. Някои от изскачащите за тях факти ме изненадват — един от най-прочутите уайлдкард играчи се оказва здравата затънал в хазартни дългове от залагания на Warcross, докато на друга — благовъзпитаната дъщеря на богато семейство, току-що са ѝ уредили по втория начин освобождаване от обвинение за шофиране в пияно състояние, за да може да се състезава.

— Реноар Тома от Франция, по-известен като диджей Рен…

Публиката избухва в оглушителни възгласи. Търся го, но прожекторът осветява празна седалка. Неговата музика е един от собствените му тракове — „Тъмносин апокалипсис“, парче с душераздирателен бас и пристрастяващ бийт. Той е най-популярният от всички, дума да няма.

— … в момента той е зает като домакин с подготовката на първото Warcross парти за годината. Но бъдете сигурни, че всички

скоро ще го видите!

Представянията продължават. Има неколцина уайлдкард играчи, облечени в пъстроцветни костюми. Изглеждат като фенове на „Демоничната бригада“ и сигурно се надяват костюмите им да ги направят симпатични на официалния отбор. Други носят фланелки с имената на любимите си професионални играчи. Трети пък явно са изнервени и се чувстват не на мястото си — играчи с по-нисък рейтинг или пък такива, които най-вероятно ще бъдат избрани последни. Хвърча през купищата данни, които събирам за всеки от тях, свалям ги и ги запаметявам, подреждам ги в папки. „Внимавай с тези изнервените — напомням си. — Всичко това може да е маска, зад която се крие хакер…“.

— Емика Чен, 28-то ниво, тя идва от Съединените американски щати! — извиква водещият. Подскачам, щом прожекторът се извърта към мен и изведнъж всичко грейва ослепително. Стадионът избухва в насърчителни възгласи. — Тя играе като архитект. Навярно си я спомняте — видяхте я на мача за откриването, макар и сигурно да не сте го очаквали! Всъщност тя доби такава популярност, че нашите зрители я включиха в *номинациите за уайлдкард*!

Помахвам колебливо с ръка. И в този миг възгласите гръмват още по-силно. „Изглеждай непресторена“ — напомням си. Усмихвам се още по-широко, показвам си зъбите, обаче на гигантското ми изображение в купола изглеждам все едно съм яла развалени стриди. Чудя се дали ще се забележи, ако в този момент пропълзя под стола.

Когато водещият приключва с представянето на уайлдкард играчите, прожекторите се насочват към онази част от стадиона, където седят официалните отбори. При представянето на всеки отбор от водещия из стадиона ехтят писъци. Забила съм поглед в играчите. Различавам характерната дъга от цветове на „Демоничната бригада“. Далече от тях са седнали „Ездачите на феникси“, избрани вече в тазгодишния отбор под водачеството на Ашър Уинг, огненочервените им горнища с качулки бият на очи. Щом водещият произнася името им, те надават вой и крясъци. После идват отбор „Андромеда“, облечени в зелени и златни нюанси, и отбор „Зимни дракони“ в синьото на арктическия лед. Отбор „Преследвачите на бурята“ в черно и жълто. Отбор „Титани“ (лилаво), отбор „Рицари на облаците“ (сапфирено и сребърно). Дори докато продължавам да свалям информация, прожекторите, насочени към всеки тим, ми отвличат вниманието и направо не мога да повярвам, че се намирам на едно и също място с тях.

Най-сетне водещият приключва. Стадионът притихва, когато асистентка му подава запечатан плик.

— Тази година отборът, който пръв ще избира от уайлдкард играчите, е… — Докато къса плика, той прави възможно най-драматичната пауза. Микрофонът му улавя звука и го увеличава, докато накрая сякаш целият купол на стадиона се раздира. Той изважда сребърна карта, вдига я и се усмихва. Холограмите превключват, за да покажат какво пише на нея. — Отбор „Ездачите на феникси“!

В официалния сектор за отборите „Ездачите на феникси“ отново надават крясъци. Седнал сред всички тях, Ашър поглежда надолу към кръга с местата за уайлдкард играчите, смълчан и съсредоточен. Сърцето ми думка толкова силно, че ме е страх да не ми изпотроши ребрата.

Водещият изчаква, докато „ездачите“ обменят няколко думи помежду си. Тишината сякаш се проточва до безкрай. Улавям се, че се навеждам напред в седалката си, нетърпелива да чуя на кого са се спрели тази година. Най-накрая Ашър махва с ръка пред себе си, подавайки името на избраника им на говорителя.

Водещият се взира в избора им, видим засега само за неговите очи, и примигва изненадано. После също махва с ръка. Подборът се изписва с огромни букви над главата му и започва бавно да се върти. Всички холограми го излъчват едновременно.

Моето име.

10

— Емика Чен!

Хор от изумени ахвания отеква из цялата арена. Около мен хора ликуват, някой ме хваща за раменете и ме разтърсва, друг ми крещи въодушевено в лицето. Аз само гледам шокирана. Знам, Хидео искаше да ме скрие пред погледите на всички — ала не очаквах да ме направи *първата избрана.* Тук трябва да има някаква грешка.

— Няма грешка! — провиква се водещият сякаш в отговор на мислите, които кръжат из главата ми, и се завърта в кръг, вдигнал високо картата. — Тази година явно първият избран ще е непроверен, неизпробван, *невключен в ранглистата* играч… — той произнася всяка дума бавно и силно я подчертава — който при все това впечатли всички ни със своя пробив в мача по случай откриването! — И продължава да плещи, сега вече за това как Хидео има пръст в присъствието ми тук в играта, и да пуска шегички, че може би Ашър Уинг от „Ездачите на феникси“, известен с необичайния си подбор на играчите, знае нещо, което ние, останалите, не знаем.

А аз само се взирам като тресната по посока на „Ездачите на феникси“. Ашър е вперил очи в мен и по лицето му се разлива самодоволна усмивка. Сред капитаните той е един от тези с най-силна интуиция — той би избрал някой, на когото може да разчита, опитни играчи с висок рейтинг. Не би се спрял на мен заради едното зрелище. Дали? Дали Хидео не му е извил ръцете?

Дали той не е Нула?

Погледът ми се измества към ложата, където Хидео все още стои изправен. Гледа, пъхнал ръце в джобовете си, извърнал лице право към мен. Може би е наредил на „Ездачите на феникси“ да поискат мен като първи избран играч. Може би *действително* всичко е само заради рейтинга. А може да е с цел да отклони хакера Нула от дирята ми, като ме постави в центъра на всеобщото внимание. Или може би, за да отклонят *другите* ловци на глави от мен. Каквато и да е причината, питам се кога ли ще мога отново да разговарям с него и да го питам какви основания стоят зад всичко това.

Някой така мощно разтърсва раменете ми, че почти усещам как ми се разбълниква мозъкът. Зиги.

— Ти разбираш ли какво нещо е всичко това?! — пищи тя в лицето ми. Аз само мигам насреща ѝ и не знам какво да отговоря. — Значи, ще свикваш през следващите няколко месеца навсякъде да те следват по петите и да те споменават във всички

новини. *Heilige Scheiße!* — тя изпищява тези думи така неистово, че програмата даже не предприема опит да ги преведе. — Работи им късметът на някои хора!

Най-сетне успявам да ѝ се усмихна едва-едва, а после се намествам и се опитвам да догледам набора. Мислите ми се въртят във вихрушка, докато водещият вади втори комплект карти и ги прочита. „Демоничната бригада“ избира Зиги, а „Ездачите на феникси“ вземат диджей Рен. „Титаните“ вземат Алекса Романовски. Шоуто продължава, но се чувствам така, все едно прожекторите още не са се отместили от мен. От светлинните проблясъци сред публиката ми се замайва главата и се чудя колко ли хора са настроили очилата си на моя профил и ровят за всичко, което могат да открият за мен.

— Ей! — сръчква ме Юебин. — Я виж там горе! — И той кимва към частната ложа. Проследявам погледа му, готова да видя Хидео.

Но Хидео вече си е тръгнал. Останали са само другите ръководители на компанията и говорят помежду си. И бодигардовете на Хидео ги няма.

— Като че е дошъл само за да види къде ще се класираш *ти* — измърморва Юебин и разсеяно плясва с ръце, докато тече поредният избор.

Само за да ме види призована, както той искаше. Тупкащото ми сърце леко се свива и усещам как без присъствието му енергията на арената поотслабва. И тъкмо отново да погледна надолу, когато в ъгъла на зрителното ми поле нещо помръдва. Погледът ми се стрелва към тавана.

Замръзвам на място.

Там горе, сред лабиринта от подпори, е кацнала черна виртуална фигура.

Нищо не виждам от него освен някакви смущения. Силуетът на главата му е сведен надолу и гледа как тече наборът. Над главата му виси неговото име — само дето изобщо не е неговото. Никакво име не е изписано над главата му. Всичко в стойката му излъчва напрежение и издава, че е нащрек.

Сякаш не бива да е тук.

По гръбнака ми плъзва хлад, ръцете ми се вледеняват. Същевременно инстинктите ми на ловец на глави се задействат. *Скрийншот, направи скрийншот!* Примигвам и точно тогава фигурата изчезва.

— Ей — изтърсвам аз и поглеждам Зиги. Тя ликува за избора на уайлдкард играч, призован от „Копоите“.

— Ммм? — отвръща тя, без да ме погледне.

— Ти видя ли онова?

— Кое да видя?

Но вече е късно. Фигурата я няма. Оглеждам тавана напред-назад, да не би пък лампите да са ме заслепили дотолкова, че да не го виждам — но сега го няма никакъв. Решетките от метал и светлина са празни.

Той не е присъствал тук. Бил е част от виртуалната реалност, симулация. И само аз съм можела да го видя заради моя хак. Или е това, или току-що съм изживяла налудничава халюцинация.

Зиги се намръщва, присвива очи и се взира в небето.

— Какво да видя? — повтаря тя и свива рамене.

— Аз… — възпирам се, не зная как да продължа, че да не прозвучи смахнато. — Абе, карай.

Вниманието на Зиги вече се е върнало към набора. Но аз не откъсвам очи от тавана, все едно, ако се взирам достатъчно дълго, той може пак да се появи. Него ли съм мярнала? Нула? Докато другите шумно поздравяват поредния уайлдкард играч, поглеждам надолу и изкарвам скрийншота на малък таен панел.

И наистина, ето го. Не ми се е привидял.

●●●●●

След това наборът преминава като вихрушка. И щом свършва и останалите започват да се изнизват от стадиона, идват бодигардове, за да изведат уайлдкард играчите и професионалните отбори през специални изходи. Вървя сред тишина и вцепенение, макар и всеки, покрай когото минавам, да ме гледа втренчено, а някои от останалите уайлдкард играчи идват да ме поздравят. Усмихвам им се в отговор и не знам какво да кажа. Подсъзнателно все така мисля за онази фигура.

Може да е бил един от другите двама ловци на глави. А може да е бил… Нула. Моята мишена.

— Госпожице Чен! — повиква ме един от разпоредителите, протяга ръка към мен и ми махва. — Насам, моля!

Последвам го механично. Зад мен Зиги и Юебин ми махват за сбогом и хукват след друг разпоредител, който събира всички новопостъпили в „Демоничната бригада“ и „Преследвачи на бурята“.

— *Чао!* Ще се видим в някоя игра! — подвиква ми Юебин. Махвам му в отговор.

Отвеждат ме към очакваща ме кола — едно от десетината лъскави черни возила, наредени в колона пред частен страничен изход. Една тайфа фенове обаче се е досетила къде да чака и щом

неколцина от нас излизат навън, те вдигат плакатите си и започват да ни крещят и да протягат химикалки и бележници. Зад гърба ми Ашър Уинг излиза от изхода с двама помощници. Във виртуалната реалност аватарът на Ашър стои на крака, в действителността той е парализиран от кръста надолу и седи в сигурно най-скъпата инвалидна количка на света. Сега съм достатъчно близо до него и мога да позяпам поръбените ѝ с чисто злато краища и персонализираните допълнения от кожа с гравюри.

Поглеждам пак лицето му и се питам дали да се кача при него да го поздравя като хората, но се въздържам, когато той намига на една поруменяла фенка и изхвърчава с количката обратно сред тълпата, за да се снимат с него. Тълпата почти го поглъща, преди ръцете на охранителите да избутат всички обратно зад линията на зяпачите. После ме качват в една кола и моят миг отминава. Ще трябва да го хвана по-късно, когато отборът ни се събере.

Колите потеглят една по една и всяка поема в една и съща посока, по един и същи път. Знам къде отиваме — гледала съм го по телевизията десетина пъти. В сърцето на Токио се намира затвореният квартал Меджиро, където луксозен комплекс с охраняем портал приютява Warcross отборите по време на турнира. Пътят дотам не ни отнема много време. Щом спираме пред бариерата, по тротоарите се струпват репортери и фенове, вдигнали високо телефоните си, а в небето се носят малки дронове и се стараят да заснемат възможно най-много видеоматериал. Няколко дрона долитат прекалено близо до портала и когато се опитват да минат оттатък, все едно се удрят в невидим щит, който ги вади от строя, и те политат с трясък към земята, преди да успеят да влетят в заградения имот.

— Без камери, без дронове! — повтаря с досада отново и отново охранителят на входа.

Влизаме на територията на комплекса. Зелени морави изпъстрят пространството, а между тях са пръснати отделни сгради, заобиколени от дървета. През лещите виртуален пласт от ярки цветове е обкичил сградите и оцветява всяка от тях с цветовете на съответния тим. Имената и емблемите на отборите висят отзивчиво над всяко общежитие заедно с бодрия надпис „*Добре дошли*!“, който се върти на различни езици.

Сега колата спира в една сляпа улица, вратата ми се отваря и там, на бордюра, ме чака някой.

Пред очите ми изниква ухилената физиономия на Ашър. Дори не бях забелязала, че колата му върви пред моята. Над главата му е изписано неговото име, както и *капитан на*

„Ездачите на феникси“.

— Здравей! — той ми подава ръка. Зад него други играчи вече се изнасят на групи по алеите към своите сгради. — Аз съм Ашър, представям Лос Анджелис. Казвай ми Аш.

Ръкувам се с него.

— Да, знам — отговарям и се опитвам да не мисля за това, че години наред съм го гледала в мачовете по Warcross. — Фен съм на филмите на брат ти. Не очаквах днес да се доредя да поговоря с теб.

При споменаването на брат му очите му помръкват за миг, но след това изражението му се връща към типичното и той се позасмива.

— Извинявай — отвръща ми. — Исках да те поздравя, докато всички се качвахме по колите, обаче нали разбираш, феновете са на първо място.

Усмихвам се.

— Е, благодаря, че ме избра.

— Не беше по милост — поклаща глава Ашър. — Ние, „Ездачите на феникси“ се борим от години. Имаме нужда от свежа кръв. Нямам никаква щедрост в това да искам най-добрите да са в моя отбор. — Инвалидната му количка се завърта и той ми дава знак с глава да го последвам. — Ето тук ще живееш през следващите няколко месеца — казва той, щом завиваме зад един ъгъл. Поглеждам напред и виждам поразителна сграда, оцветена виртуално с вихрушки в червено, златно и бяло. — Чух, че самият Хидео е одобрил номинацията ти за набора. След номера, който му извъртя на церемонията по откриването, това е доста интересен ход от негова страна.

Пак се усмихвам, този път малко по-колебливо.

— Сигурно помагам да се вдигне рейтингът — казвам.

— Сигурно.

„Внимателно!“ — напомням си, щом долавям любопитството в гласа на Ашър. Значи, Хидео не го е накарал да ме избере. Може би е знаел, че интригата, която създава, когато ме вкарва в набора, ще бъде достатъчна, за да се заинтригува всеки капитан. Каквато и да е истинската причина, поне Ашър не звучи, като да подозира плановете на Хидео, и възнамерявам да го запазя по този начин. Колкото по-малко знаят всички тук за какво ме е нает Хидео, толкова по-голям е шансът ми да спипам нашия човек.

— А като че и на *вашия* рейтинг се отразява добре — изместваm аз темата. — Онлайн „Ездачите на феникси“ водят пред всички останали отбори. Бас държа, че „Демоничната бригада“ това никак не ги радва.

При споменаването на отбор съперник Ашър отпуска глава на

облегалката на инвалидната си количка и започва да чука с десница по подлакътника в учестен ритъм.

— „Демоничната бригада“ все нещо не ги радва. Радвам се, че този път причината сме ние.

Стигаме до нашата сграда. Ашър се изкачва по инвалидната рампа и на върха завърта количката си със замах. Спира пред извисяващия се главен вход — прозрачна стъклена врата, изрисувана с ивици в цветовете на нашия отбор, и се дръпва встрани, щом двете крила се разтварят.

— Първо уайлдкард играчите — казва той с усмивка.

Влизам вътре, в открито триетажно пространство. *Влизам в мечта.* Слънчевите лъчи нахлуват в централния атриум през стъклен таван във формата на пирамида и заливат всичко със светлина. Точно под стъклото се е ширнал затоплен басейн с тюркоазени води, идеално квадратен и готов да скочиш в него. Яркоцветни дивани — целите в червено, златно и бяло — и дебели бели килими са осеяли пространството във всекидневната. Стените са съставени от екрани, високи от пода до тавана. Но дори и докато зяпам луксозния интериор, сканирам ъгълчетата на сградата и вече търся как общежитието се свързва онлайн. По-късно ще трябва да понаглася това-онова.

Нещо колебливо ме боцва по прасеца. Поглеждам надолу. Там е застанало и примига насреща ми едно тантуресто роботче, високо до коляното ми. Очите му са яркосини, във формата на полумесеци, тялото му е боядисано във весел жълт цвят, а коремът му е покрит с прозрачен стъклен капак, през който виждам как вътре се изстудява поднос с газирани безалкохолни напитки. Щом забелязва как го зяпам, то изпъчва корема си напред, отваря стъклената вратичка и вади пред мен подноса с напитките.

— Казва се Уики — представя го Ашър. — Дронът на нашия тим. Хайде, вземи си безалкохолно.

Въобще не знам как да отговоря на това, затова си вземам една кутия.

— Той пак си ме зяпа — измърморвам на Ашър.

— Иска да види харесва ли ти напитката.

Отпивам от кутията. Чудна е — с пенлив ягодов вкус, който гъделичка вътрешностите ми. Възкликвам с пресилена радост. Уики явно го отбелязва и над главата му изскача виртуално инфо:

```
Емика Чен | ягодова сода | +1
```

— По време на престоя ти той ще научи предпочитанията ти

за храна и напитки — додава Ашър.

Уики предлага напитка и на Ашър, която той поема с метална ръка, вградена в количката му. После роботът си затваря корема и се търкулва към момче, седнало на един от диваните. Докато го гледам, момчето си върти ръцете във въздуха, все едно кара кормило, а от време на време се мята нанякъде. На стената срещу него път се вие сред хълмове в бонбонени цветове, обрасли с гигантски гъби. Той фучи по пътя и с лекота задминава останалите играчи.

— „Марио Карт“. Линк версия, както виждаш — казва Ашър. — Тук това е традиция.

— Традиция?

— Играем я всяка вечер по един час като част от тренировките за подобряване на скоростните ни рефлекси. Доста оспорвана надпревара се разгаря. — После той шумно плясва с ръце и се провиква така, че гласът му прокънтява из общежитието:

— Ездачи! Кой е тук?

Момчето чува Ашър първо, слага играта на пауза, дръпва слушалките от ушите си и се обръща на дивана да погледне своя капитан. После очите му се врътват към мен. Веднага го разпознавам — прочутия по цял свят Рошан Ахмади с кафявата кожа и гъстите тъмни къдрици, представител на Великобритания.

Ашър му се ухилва до уши.

— Я познай кого съм довел с мен? — пита той и посочва с глава косата ми.

— Аш, ама и ти си един деликатен — отвръща Рошан със сдържан британски акцент, без да откъсва поглед от мен. После кимва. — Здравей, Емика. Аз съм Рошан.

— Тази година той се завръща като наш щит — додава Ашър. — Освен това е начело на световната ранглиста по „Марио Карт“, ако случайно те интересува.

— Здрасти. — Вадя си едната ръка от джоба и му махвам. — За мен е чест да се запозная лично с теб.

На Рошан като че му става приятно. Той ме удостоява с кратка усмивка.

— И за мен също.

— Всички вече сме си избрали стаи — казва Ашър и кимва към коридора, тръгващ от главния атриум. — Рошан искаше стаята с най-големи прозорци. Мен ме настаниха в далечния край, където има някои персонализирани ъпгрейди, специфично приспособени за мен. — Той изпъчва гърди. — Капитанът си има привилегии! Рен е там, в дъното на коридора. А що се отнася до теб…

— Ей! — провиква се към нас глас от горните етажи. Поглеждам нагоре и виждам момиче, провесило лакти от балкона. То шумно дъвче дъвка. Косата ѝ е дива бъркотия от прекрасни черни къдри, има широки рамене и прави бедра и е облечена в грамадно бяло горнище на спортен екип с дълги ръкави, което рязко контрастира с кафявата ѝ кожа. Вторият поглед разкрива, че дрехата ѝ изобщо не е горнище на екип, а тениска с надпис КВАЛИФИКАЦИИ ПО КУИДИЧ с гигантски спортен шрифт.

Веднага я харесвам.

Ашър завърта очи.

— Това е Хамилтън Хименес — казва ми той достатъчно силно, та да чува и тя. — Или просто Хами. Тя е нашият крадец. — Той ѝ се ухилва. — И моя дясна ръка.

Тя също му се ухилва.

— Днес си сантиментален, а, капитане?

Той ме поглежда.

— Освен това е и отчасти ненормална. Не се оставяй да те навие да играете шах.

Хамилтън само свива рамене.

— Недей да хейтваш само защото не можеш да победиш. — Тя надува грамаден балон и го всмуква обратно. Погледът ѝ отскача към мен.

— Стаята ти е тук горе. На втория етаж. Взех по-голямата спалня, защото ти си с уайлдкард, а аз — не. Дано нямаш нищо против.

Чакам и четвърти играч да си подаде физиономията, но къщата изпада в тишина.

— Къде е диджей Рен? — питам.

Ашър поклаща глава.

— Него няма да го видим чак до по-късно — отвръща той. — Рен се готви за партито тази вечер. — На лицето му се появява едва забележима бръчка. — Това е единственият път, когато ще му охлабя юздите, особено след като разчитам на него като наш нов боец. Запомни това, Еми. Тук сме, за да победим.

— То е ясно — отвръщам.

— Добре — кимва той, оглеждайки ме преценяващо. — Надявам се да си толкова добър архитект, колкото и подозирам.

Щом го чувам от него, рязко ме заливат вълнение и тревога. Работата на архитекта е да манипулира света на съответното ниво в полза на отбора си. Ако има пречка, мост например, ще го разруша, за да можем да минем. Ако има плаващи из въздуха скали, ще ги струпам на едно място, за да създам по-голяма платформа. Архитектът е дизайнер на нивото, посветил се е на

изменението на света на място в полза на отбора си. Това е една от най-важните задачи в екипа. Миналата година „Ездачите на феникси“ загубиха архитекта си, защото го спипаха да проиграва милиони на комар — залагал за мачове по Warcross. Целият отбор също отнесе тежко наказание — бе смъкнат на дъното на таблицата и лишен от двамата си най-добри играчи.

— Ще дам всичко от себе си — казвам.

— Утре — продължава Ашър, докато влизам с него в асансьора за втория етаж — ще ви светна с Рен как стават нещата в турнира. Ще ви разходя и двамата из една официална игра. Макар че ти… — Той млъква, завърта се и ме поглежда съзаклятнически: —… може и да знаеш повечко, отколкото издаваш.

Вдигам ръце.

— Случайно стана! — казвам и ми се струва, че това съм го повторила вече хиляда пъти. — Не знаех какви ги върша.

— Ааа, *знаеше* ти, знаеше — отвръща Ашър. — Всъщност си много по-добра на Warcross, отколкото предполага нивото ти. Нали така? — Той кимва към цифрите, плаващи над главата ми. — След като името ти плъзна като вирус, проверих Warcross профила ти. Проучих няколкото игри, в които си играла. Това *не* са умения на архитект, стигнал едва до 28-о ниво. Защо си толкова по-добра от онова, което нивото ти предполага?

— Какво те кара да го кажеш? Аз само си играя срещу други начинаещи.

— Мислиш, че не мога да прозра оттатък това ли?

Ама той *вярно* ми е обърнал доста внимание. Наистина, аз излъчвам пряко играта си на живо, когато съм се вързала с публичния си Warcross профил. Но криптираната ми анонимна самоличност е профилът, който използвам по-често. Всичките часове, които натрупвам под него, не важат за нивото ми. Обаче това няма как да го кажа на Ашър.

— Просто не съм имала времето и парите да играя толкова често, колкото ми се иска — казвам. — Обаче доста бързо се уча.

Това като че не минава пред Ашър, но той го пропуска покрай ушите си.

— Всички други отбори ще те подценяват. Ще разправят, че съм си загубил хватката, че съм те избрал само за да накарам вестниците да пишат за „Ездачите“. Обаче ние знаем по-добре, нали? Аз не си губя времето за играчи без потенциал. Ти си скрито оръжие — и аз възнамерявам да оставя това така до първия ни мач.

Като че ставам скритото оръжие на повече хора, отколкото ми харесва.

Стигаме до втория етаж. Ашър се завърта с лице към мен, отпуска глава на облегалката си и се споглежда с Хами. Тя само завива къдрите си на кок на темето и отново ги пуска да падат свободно.

— Хами ще ти покаже останалото — казва Ашър. — След няколко часа отиваме на партито за откриването. — Той потегля обратно към асансьора. — Всички играчи ще се развихрят с пълна сила. Ако никога досега не си виждала парти по случай откриването, стегни се. Беснеене ще падне.

В мига, в който Ашър си тръгва, Хами ме оглежда от глава до пети. С нея сме еднакви на ръст, но брадичката ѝ е вирната някак така, че я прави да изглежда по-висока. Тя ме побутва напред и тръгва към най-близката до нас врата.

— Това е стаята ти — подхвърля ми тя през рамо.

Донякъде очаквам вратата да се отвори като нормална врата, само че тя се плъзва встрани. Ахвам. Стаята е огромна — по-голяма и от пентхаус апартамента ми в хотела. Една цяла стена се отваря към мой частен вътрешен двор и половината от него е заета от блещукащ син безкраен басейн чак до края на балкона. Изящен водопад се излива в басейна някъде от покрива. Останалите стени са виртуално изрисувани от лещите ми във вихрушки от алено, слонова кост и блещукащо злато. Щом се пресягам да докосна цветовете, те се разлюляват под пръстите ми и разпращат вълни из цялата стая. Същевременно три копчета увисват пред стената точно вдясно над главата ми. Едното е с надпис Изключване, другото — Смени изгледа, а третото — Персонализирай. Решавам засега да изключа цветовете и натискам първото копче. Ненакърнена белота заменя стените. Оглеждам се. Леглото ми е грамадно и затрупано от пухести възглавници и одеяла. Останалото пространство е заето главно от работна зона — столове, празно бюро и килими, подхождащи на онези в атриума.

Щом забелязва физиономията ми, Хами се ухилва:

— А пък твоята е най-малката стая! — казва тя.

Обръщам се отново към цялото това пространство.

— Това място е безумно!

— Всичко в общежитието е геймифицирано — обяснява тя. — Също като останалия център на Токио. Печелиш по три банкноти всеки път, когато си персонализираш стените, и по една банкнота от смяната на изгледа. Стаята е предварително програмирана в съответствие с Warcross профила ти. Ако си логната, домашната система знае, че влизаш ти.

Домашната система. Точно това исках да чуя. За да скрия усмивката си, отивам до бюрото и го изучавам.

— Как работи това? — питам Хами възможно най-невинно, макар вече да виждам бутона за включване, увиснал във въздуха над ъгъла на бюрото.

Тя идва при мен и кимва надолу към бутона, ала не го докосва. *Домашната система кодира бюрото ми така, че само аз да имам достъп.*

— Само ти можеш да включиш работната си зона — казва тя и потвърждава догадката ми. — Натисни го.

Докосвам го. И в същия миг празното досега бюро грейва с меки ивици в цветовете на отбора ни, а над него се появява бял текст — поздравление за добре дошла. Миг по-късно над бюрото се издига холографски екран. Това е стандартен десктоп, само че плава във въздуха. Зяпвам насреща му. Този тип десктопи в Щатите едва напоследък започнаха да ги доставят и въобще не са ми по джоба..

Физиономията ми предизвиква усмивка у Хами.

— Метни екрана на стените ти — казва тя.

Докосвам екрана с два пръста, а после все едно го запокитвам към отсрещната стена. Дисплеят слуша пръстите ми и отхвърчава от екрана на стената, разширява се докрай и я заема цялата.

— Във всекидневната долу е най-добрата работна зона, разбира се — додава Хами. — Но във всичките ни стаи е така. Става за импровизирани съвещания на отбора.

Ако същата система е инсталирана и на долния етаж, то значи десктопът във всяка стая ни най-малко не е толкова защитен, колкото тя си мисли. Мога да проникна в главната система и тогава ще мога да се вмъкна и във всяка от индивидуалните им системи, независимо от това за кого е проектирана работната зона. Усмихвам се срещу разкошния дисплей на цялата стена.

— Благодаря.

— Вече си мислех, че никога няма да видя как американец става първи избор в набора — усмихва се и прибира един непокорен кичур зад ухото си. — Хубаво е, че си в отбора. Може би ще спра да бъзикам Аш и ще си нароча теб за разнообразие. — Тя ми намига и преди да успея да отговоря, се обръща и си тръгва.

Оставам на мястото си, докато излезе от стаята ми — вратата се плъзва и се затваря след нея. После слагам ръце на хълбоците си и оглеждам стаята с възхищение. Моето място. В официалния дом на „Ездачите на феникси“. Отивам до малкия си багаж, доставен и сложен до леглото, и изваждам коледното украшение, картината на татко и скицата, на която съм изобразена аз. Нареждам всеки предмет внимателно на рафта. Там, горе, те

изглеждат дребни и простовати в тази стая, преливаща от лукс, но това не угасява усмивката на лицето ми. Представям си как татко, застанал до мен, се възхищава с горд вид на стаята.

„Брей, Еми — щеше да каже и да бутне очилата си нагоре. — Брей, брей!“

При мисълта за баща ми вниманието ми се насочва към гардероба. Натискам леко вратата с пръст и тя се отваря с плъзгане, разкривайки пространство, голямо колкото гарсониерата, където живеехме с Кийра.

Леле-мале.

Гардеробът вече е пълнен с богат асортимент от дрехи, всяка от които маркова, при това от много висок клас. Известно време гледам невярващо, преди да се осмеля да вляза вътре, плъзгайки ръцете си по закачалките. Всяко нещо тук струва хиляди — ризи, дънки, рокли, палта, обувки, малки и големи чанти, всевъзможни колани и бижута. Ръката ми спира на шкафа с обувки, където вдигам един изящен чифт в бяло, червено и зелено. Ухаят на нова кожа, а петите са украсени със златни пластини. Подобно на всичко останало в килера, от обувките все още виси етикет, придружен от малка поздравителна картичка.

ГУЧИ
Официален спонсор на
VIII Warcross шампионат

Спонсорски подаръци. Нищо чудно, че професионалните играчи винаги изглеждат така, сякаш тъкмо са слезли от модния подиум. Измъквам се от износените си боти, внимателно ги подреждам в един ъгъл и си слагам новите обувки. Пасват ми като ръкавица.

Цял час отлита незабелязано, докато трескаво пробвам всичко в гардероба си. Има дори рафт, посветен изцяло на маските за лице във всевъзможни цветове и шарки, аксесоар, който забелязах, че мнозина в Токио носят. Слагам си няколко от тях, като опъвам връзките им зад ушите си, така че маската да покрива устата и носа ми. Може би ще ми свършат добра работа, ако имам нужда да обикалям града инкогнито.

Когато малко по-късно спирам, все още навлечена в луксозни дрехи и пищни аксесоари, останала без дъх, изведнъж ме обладава безпокойство. Всяко нещо тук струва повече от целия ми дълг — преди Хидео да го изплати, разбира се.

Хидео.

Тръсвам глава, връщам всичко на мястото му и излизам от гардероба. Ще имам предостатъчно време да се възхищавам на

всички тези вещи по-късно. А сега — обратно на работа. Хидео се погрижи да вляза в някой отбор, но сега зависи единствено и само от мен да се уверя, че със съотборниците ми ще печелим всеки рунд. Колкото по-дълго останат „Ездачите“ в турнира, толкова повече време ще имам да разследвам играчите.

В същия този миг, докато аз зяпам гардероба си, двамата други ловци сигурно бързат по дирята на Нула и докладват какво са открили на Хидео. И те са били на Военния набор. Ами ако също са видели тъмния силует, кацнал на таванското скеле? Точно в момента някой друг може да печели десет милиона долара и вече може да съм обречена да се завърна в Ню Йорк с празни ръце.

При тази мисъл ме разтърсва лека паника и се задействам.

Първо си включвам защитите и минавам на непроследимата версия на профила си. После сядам на ръба на леглото и вадя скрийншота, който направих по-рано на стадиона. Изображението, което вадя, всъщност е триизмерна снимка, която мога да завъртя от изходната ѝ точка, за да я изучавам. В допълнение на това тя е уловила и всички данни и кодове, вървящи на стадиона в мига на заснемането.

Присвивам очи и се взирам в статичния силует на скрийншота. Ако го увелича, това само го размазва и вади от фокус. Виждам кода, управляващ виртуалните симулации из сградата, но за тази форма не виждам никакъв код или данни. Въвеждам няколко команди, премахвам визуалните изображения от скрийншота и сега се потапям в царството на кода. Там, където е силуетът, виждам само петно от смущения.

Отпускам се назад и се замислям. Той е скрит от мен по всякакъв начин — с изключение на факта, че успях да го *видя*. Сигурно не го е очаквал. Намръщвам се. Ако е бил Нула, значи, не се прикрива толкова добре, колкото трябва. Но пък и „Токио Доум“ си има собствена мрежа от връзки за Военния набор. Най-лесният начин този човек да успее да проникне там, е ако вече е бил одобрен да влезе в арената и е бил допуснат физически от защитата. Значи е някой сред публиката. Или играч. Или уайлдкард.

Пак се навеждам напред и отново превключвам на изображения, после зумвам, за да разчета кода, генерирал образа му. На екрана се появява изглед на кода на изображенията, сведен до най-съществено. Докато го разчитам, разсеяно хапя вътрешната страна на бузата си.

И тогава виждам нещо, което ме сепва. Просто един ред. Даже и ред не е, а чифт букви, загубени сред кода. Ключ към разгадката.

В повечето части от кода на Warcross официалните играчи са означени с Warcross идентификациите си или с обозначението WPN. WP е съкращение от Warcross Player — играч на Warcross, а N е някакво число, чиито цифри се подбират на случаен принцип. Затова, ако гледам код за собствения ми аватар, сигурно там ще се видя изписана като WP39302824 или нещо такова.

Различно обозначение за играчите на Warcross се използва *единствено* по време на Военния набор. Поглеждам пак маркера. По време на Военния набор в кода играчите не са означени с маркери за играч. Не се наричат WP плюс случайно число. Моят код във Военния набор беше WC40 — Wild Card 40, защото бях последният участник в списъка за набора.

Който и да е този силует, той е бил официален участник във Военния набор. Бил е *допуснат физически* там, на „Токио Доум“. WC0. Уайлдкард участник. Подозренията на Хидео се оказват доста точни.

Отпускам се назад и се замислям над тази новина. Дали Нула е един от останалите *играчи*? Ако знаех това по време на Военния набор, можеше да отделя повече време за опити да проникна в данните на всеки играч подред. Сега ми трябва още един шанс всички уайлдкард играчи да се намират на едно и също място едновременно, и трябва да съм достатъчно близо до тях физически, за да имам достъп до инфото им.

Партито тази вечер. Последните думи на Ашър, отправени към мен, звънтят в главата ми. „Всички играчи ще се развихрят с пълна сила.“

Поглеждам към вратата, докато още и още частици от пъзела се нареждат по местата си. После се усмихвам. Довечера е моят шанс.

Изкарвам виртуално меню и натискам бутона за извикване на Уики.

Минута по-късно малкият дрон се търкулва в стаята ми, очите му във формата на полумесеци ме поглеждат очаквателно. Махвам му да се приближи, после го обръщам, за да мога да изуча панела в задната част на главата му. В същото време отварям менюто с настройките му.

— Ама колко си сладък само — промърморвам, докато внимателно отстранявам капака на панела. Вътре е лабиринт от вериги и кабели.

— Уики, изключи всички записи.

Роботът се подчинява, изключвайки събирането на данни.

Докато го бърникам, осъзнавам, че не е направен от „Хенка Геймс“, а от някаква друга компания с много по-слаби защити. Бяха се сетили да заложат защитни кодове на всичко останало, но явно никой не се е замислил много-много за инсталирането им на този малък дрон, който трябва просто да ни сервира храна и напитки, а междувременно мълчаливо трупа информация за всичките ни навици.

Час по-късно съм пробила всичките му защити. Записва много повече данни, отколкото си мислех. Не само съхранява информация за „Ездачите на феникси“, но също така изглежда предварително настроен да обслужва другите отбори, което означава, че има опционални връзки към всички останали НевроЛинк профили. Усмихвам се. Всеки на този свят е по някакъв начин свързан с останалите.

Стартирам хак, за да преодолея сигурността на Уики. Докато работи, си проправям път до всеки от акаунтите на съотборниците си. Промъквам се в имейлите им, в съобщенията и спомените. Настройвам хака си така, че да проникне във всеки от профилите на другите отбори.

Ще отнеме известно време, докато свали всичко, но вече е стартиран.

Връщам панела на мястото му, проверявам няколко пъти, за да се уверя, че не съм оставила следа от присъствието си, а след това рестартирам робота. Той отново се включва, очите му примигват, а събирането на данни се връща към нормалното.

Потупвам го по главата, а после си вземам още една ягодова сода.

— Благодаря, Уики — казвам и му смигвам.

Дронът регистрира предпочитанието ми, след което се изнизва с търкаляне от стаята ми. Отварям кенчето и отпивам. До утре би трябвало да съм вътре.

11

Когато слънцето залязва и пристигаме в сърцето на Шибуя, неоновите светлини на Токио вече греят и хвърлят над града сияйна дъга от цветове. Щом спираме пред входа на нощния клуб, около лимузината ни се стълпява охрана. Улиците тук са отцепени, за да не могат да влязат никакви коли освен нашите, а тротоарът към клуба е застлан с червен килим.

Всички сме си сложили лещите. През филтъра за разширена реалност сребърни и златни искри хвърчат от двете страни на стъклената клубна врата, а над сградата се рее логото на Warcross. Плочките на тротоара греят в калейдоскоп от ярки пъстроцветни вихри. Името на клуба — „Саунд Мюзиъм Вижън“, е надвиснало над стъклената врата като гигантски светещ герб. Дори и тук отеква гърмящата вътре музика. Разпознавам плътните бийтове на парче на диджей Рен.

Единствените хора, допускани тази вечер в клуба, са официалните играчи на Warcross, служителите от „Хенка Геймс“ и оскъден брой фенове, избрани да присъстват чрез лотарийна система. Сега всички те са се струпали отвън на опашка и чакат охраната да ги пусне вътре. Щом отборът ни наближава входа, те запищяват в хор.

Тази вечер и четиримата носим подходящи си черни маски. Хами върви най-отпред, къдриците ѝ падат свободно около лицето, дълги и гъсти, и е облечена в жълто-бяла рокля, съчетана с черни токчета. След нея е Ашър, който изглежда суперелегантен в смел червен костюм. Рошан пък е облечен от главата до петите в черно.

Моите ръце не спират да мачкат подгъва на новата ми рокля. На пластове от мек бял шифон, тя контрастира приятно с татуировките и дъгоцветната ми коса, но все се опитва да се вдигне нагоре. Никога не съм влизала в подобен клуб през живота си и докато вървим покрай стълпените фенове, се питам дали не трябваше да избера друг тоалет. Все пак и Хидео ще е тук. Последното нещо, което искам, е да се чувствам неудобно в негово присъствие.

Някаква суматоха по-надолу на опашката от фенове ме кара да погледна през рамо. Там е Хидео, заобиколен от обичайния си орляк бодигардове, но тази вечер те като че се държат по-свободно. Когато се вглеждам, го виждам как коленичи да се подпише на плаката на едно момиченце. То развълнувано му казва нещо. Макар и да не различавам думите, го чувам как се засмива в отговор. Смехът му ме изненадва — той е искрен и

момчешки и изобщо не прилича на предпазливото му поведение на срещата ни. Усещам се как и аз се усмихвам, а после се обръщам и последвам отбора си в главното фоайе на клуба.

Клубът се намира под земята. Когато излизаме от асансьора, музиката изведнъж гръмва оглушително, а земята вибрира в ритъма и разтърсва тялото ми. Хами се провира до мен, сваля маската от лицето си, сгъва я и я прибира в чантичката си.

— „Саунд Мюзиъм Вижън“ има най-доброто озвучаване в града! — изкрещява тя. — Изработено изцяло по поръчка! Преди няколко години ремонтираха и помещението — сега е два пъти по-голямо от едно време.

Спускаме се по стълбите до най-долу и там друга група охранители ни пуска да влезем. Пристъпвам в зейнала пещера, изпълнена с мрак, проблясващи светлини и дънещ бас, който разтърсва гърдите ми.

Дори и без лещите мястото щеше да ми се стори впечатляващо. Таванът е поне три етажа висок, в залата пулсират неонови сини, зелени и златни светлини и ни заслепяват с цветове. Изпълва я море от хора, вдигнали ръце нагоре, косите им се мятат дивашки. Тънка мараня витае във въздуха и придава на всичко сюрреалистична мъглявост. Грамадни екрани от пода до тавана се редят по стените и покрай пространството зад главната сцена и въртят анимирани клипове на всеки Warcross отбор.

Но през лещите пространството се преобразява в нещо магично. Таванът изглежда като нощно небе с покров от звезди, от единия до другия му край танцуват зелени и червени ивици, подобни на северно сияние. Някои звезди политат надолу и ни посипват с искри, сякаш звезден прах се сипе върху ни. При всеки тътен на баса земята под нас грейва в симфония от светлини. Официалните играчи на дансинга светят в тъмното, облеклото им грее в неон, имената им, техните отбори и нива се носят над главите им във вид на златни купи. Около тях се скупчват гъсти тълпи. На дансинга всеки се опитва да грабне миг от времето им.

„Може би Нула е тук и наблюдава — напомням си аз. — А може би и другите ловци на глави.“

Погледът ми се стрелва към самата сцена. Пространството е огромно, колкото концертна зала, а в ямата под нея седи цял оркестър и свири на живо. Зад сцената се издига висока стена и от нея се подава черна драконска глава. От устата ѝ изригва огън — грандиозно виртуално зрелище. Чак след миг осъзнавам, че и самият дракон е виртуален — той се движи като истински, върти и извива глава при всеки такт, ревът му отеква нейде от дълбините на озвучителната система. Пред устата на дракона е застанала певица с къси изрусени къдрици и дрехи в неонови

нюанси на синьото. Франки Дина! Тя пее припева на една от своите колаборации с диджей Рен: „*Ей, нинджа, генгста, дракон! Ей, откъде си, не, откъде си наистина, бейби! Ей, хайде стига с тия твои дивотии, йе*!“ На дансинга вдигат ръце в такт.

После тя ни вижда и спира да пее.

— „Ездачите на феникси“ са *тук*! — изкрещява. Пулсиращите светлини се стрелват към нас и изведнъж ни облива червено сияние. Около нас избухват радостни възгласи, толкова силни, че разтърсват пода. Франки се ухилва и посочва фигура, застанала високо горе върху стената с дракона. — Рен, покажи, че обичаш отбора си!

Фигурата горе надниква само за миг през решетките на клетка с богато украсени златни пръти. Той е с класическото си диджейско облекло — черен костюм с хубава кройка, златни слънчеви очила и комплект слушалки, последна дума на техниката, украсени от двете страни със златни криле, все едно е богът вестител Хермес в облекло по дизайн на „Ермес“. Парчето плавно прелива в друго — звуците на електрически цигулки, виолончели и плътен тътнещ бийт изпълват пространството. В същия миг залата около нас избухва в пламъци, а драконовата глава на стената се преобразува в златно-червен феникс. Ахвам, когато подът под нас като че се раздвижва. Поглеждам надолу и виждам как части от него се откъртват и разкриват разтопена лава под нозете ни. Публиката крещи възторжено, когато всеки остава само върху скално островче, плаващо сред лавата.

Диджей Рен свежда глава над инструментите си. Вдига високо ръка, когато темпото на музиката нараства до трескав писък и накрая едва го издържам. После стоварва върху главите ни безмилостен бас. Залата трепери, тълпата изригва в маса от подскачащи ръце и крака. Музиката ме изпълва до пръсване.

За миг затварям очи и се оставям на ритъма да ме понесе. Фуча по нюйоркските улици с електрическия си скейтборд, а косата ми се развява след мен като ивица дъга. Стоя на върха на шибан от вятъра небостъргач с протегнати нагоре ръце. Летя в небесата на Warcross, сред най-далечния космос. Свободна съм.

Ашър вече като че не се впечатлява, вниманието му е съсредоточено върху „Демоничната бригада“, които са влезли в клуба. Франки обявява пристигането им и стената на диджей Рен отново се изменя — от нашия феникс в орда скелетоподобни страшилища в качулати мантии, яхнали коне, и те връхлитат сред публиката с извадени мечове.

— Иди си поговори с демоните тази вечер — измърморва ми той. — Ти си новобранка, затова ще се помъчат всячески да те сплашат. Искат да влезеш в първата си игра неуверена в себе си.

— Не ме плашат.

— Дано — Ашър мига насреща ми. — Но искам да се престориш, че те плашат. Накарай ги да те подценят. Искам да си помислят, че са те притиснали натясно и са те разколебали, че ние сме допуснали огромна грешка, като сме те взели като първа избрана. Нека се почувстват доволни от себе си. А после в мачовете ще ги разбием и ще ги хвърлим в шок.

Рошан поглежда косо Ашър.

— Малко е рано да пращаме нашата уайлдкард на огневата линия — отбелязва той.

— Тя ще се оправи — ухилва ми се Ашър. — На теб на челото ти пише „бунтар“!

Решавам да му се усмихва в отговор с надеждата на челото ми да не пише и какво върша за Хидео толкова ясно, че той да се досети. Вниманието ми отново се завръща към демоните. Струпали са се близо до сцената, на която свири диджей Рен. Доста добро оправдание да отида да посъбера данни за всички тях.

— Разбрано, капитане! — казвам.

Щом започваме да си пробиваме път сред масата от лакти и рамена, Рошан ми подава чаша с питие.

— Ще имаш нужда — мърмори той. — На Аш все му се иска да поопъне нервите на противника преди мач. Но ако не ти се говори с демоните, не си длъжна.

Почти навсякъде, накъдето погледна, виждам познати ми официални играчи. И те също ме оглеждат, забелязват ме, говорят си, без да откъсват очи от мен. Какво ли разправят всички? Какво ли знаят? Дали някои от тях също са ловци на глави? За човек, свикнал да живее незабележимо, цялото това внимание, съсредоточено върху мен, е малко изнервящо. Но всеки път само се ухилвам в отговор.

— Да вървим — казвам на Рошан. — Хората и без това ще приказват за мен. Защо пък да не посвикна със сблъсъците?

Рошан се навежда към мен и кимва по посока на Макс Мартин и Тримейн Блекбърн от „Демоничната бригада“, които си говорят в един ъгъл.

— Ако играем с демоните — шушне ми той на ухото, — ще трябва да се оправяш с тази двойка. Макс е техният боец, Тримейн е архитектът. И Тримейн ще погне теб по време на играта. Той има склонност да си набелязва архитекта на другия отбор, и ще превърне живота ти в ад. — Кимам в отговор на думите му. — Хайде! — додава той, слага ръка на гърба ми и ме повежда напред.

Макс сигурно е най-лесно забележимият човек сред тълпата

— той се извисява над всички, тази вечер безупречно облечен в син костюм, дръзко откроявящ се на тъмната му кожа. До него Тримейн изглежда тъничък и бледен в черно-белия си костюм, почти като призрак. Той и Рошан си разменят втренчени ледени погледи, когато отиваме при тях. После той вдига скептично вежда срещу мен.

— Здрасти! — казвам му и си лепвам на лицето широка наивна усмивка. — Тримейн Блекбърн, нали? — В същия момент леко чуквам с пръсти по крака си и започвам да свалям инфо и за него, и за Макс. — Толкова е вълнуващо да си на едно и също място с всичките тези отбори, нали?

— Тя се *вълнува*, че е тук! — казва Тримейн на Макс, а очите му не се отлепят от мен. — И аз сигурно щях да се вълнувам, ако бях се класирал с измама.

„Ще ти се на тебе да беше толкова умен, че да се класираш с измама!“ — иде ми да изплюя в отговор, но си поемам дълбоко дъх и се принуждавам да премълча.

Щом вижда физиономията ми, усмивката на Тримейн се разтяга.

— Виж я ти тази прасковка! Те толкова лесно се натъртват, че им трябва отделен щит, който да ги придружава навсякъде. — Очите му умишлено избягват Рошан по начин, от който лесно разбирам къде наистина е съсредоточено вниманието му. — Аш като че губи хватка, щом те избра първа.

Макс ме измерва с поглед от горе до долу.

— Е, Аш може би просто е искал да избере някой подобаващ на *потеклото* на отбора му. Не съм ли прав, Ахмади? — пита той Рошан. Макар и погледите и на двамата демони да се задържат върху мен, те все още не ми проговарят директно. Ръката на Рошан леко ме стисва за лакътя.

— С това нейно 28-о ниво дори не можеш да я заведеш на някой по-така ресторант. Тя все едно е излязла от някой кош за дрехи втора употреба.

Преструвам се, че си изпускам нервите, и забивам токче в обувката на Макс. Той изскимтява.

— Господи… Толкова съжалявам! — избъбрям и се правя на шокирана. — С тия токчета втора употреба направо не може да се ходи!

Рошан ме поглежда изненадано. По крайчеца на устните му затанцува усмивчица.

— Вижте, знам, че не започнахме на добра нога… в буквалния смисъл — казвам на Макс, а той ме поглежда на кръв. — Но си помислих, че бихме могли да започнем отначало, така де, да проявим спортсменство. — Подавам им ръка и

очаквам да я поемат.

Тримейн първи избухва в смях.

— Леле! — възкликва той и надвиква музиката. — Ама ти си уайлдкард и половина! — Той поглежда мрачно Рошан, а после се обръща отново към мен и демонстративно не поема подадената ми длан. — Виж какво, принцесо Прасковке, на шампионат не стават така работите.

Поглеждам го възможно най-невинно и объркано.

— Така ли? А как стават тогава?

Той вдига един пръст.

— Играя срещу теб. — Още един пръст щръква във въздуха. — Бия те. И после, ако ми се помолиш най-любезно, ти давам автограф. Това е едно твърде щедро спортсменство, не смяташ ли? — Феновете около тях ми се хилят самодоволно и чувам хихиканията им, макар и музиката на диджей Рен да гърми. Налага ми се да впрегна целия си самоконтрол, за да не свия юмрук и да не изкъртя усмивката от лицето на Тримейн. И за по-дребни неща съм налитала на бой. Доста пъти.

Вместо това изцеждам всичкото достъпно инфо и на двамата. Пред виртуалния ми взор изниква списък с данни за най-скорошната кореспонденция на Тримейн. Нищо в нея не изглежда подозрително. Насочвам вниманието си към данните на Макс Мартин. И неговите са изненадващо оскъдни. Почти няма скорошни имейли, само по някое спорадично съобщение. Нищо, което да върши работа.

Рошан ми се притичва на помощ, преди демоните да успеят да добавят и още.

— Пестете си приказките — казва той хладно, впил очи в Тримейн. — Това ще го изясним на арената.

Макс ми хвърля пренебрежителен поглед. Радвам се да видя това и си личи, че и Рошан също се радва — те ще ме подценят, точно както искаше Ашър.

— Големи думи от устата на отбора с най-нисък рейтинг — казва той. — Я се връщайте при вашите ездачи. — После се отдалечава, а Тримейн тръгва подире му.

— Кой им е сгазил домашните любимци тая сутрин? — измърморвам на Рошан, забила поглед в гърба на Тримейн.

Рошан свива рамене.

— Просто част от стратегията на демоните. Приказват гадости с надеждата някоя от тях да влезе под кожата на противника и да залепне там. Понякога действа. Повториш ли някоя обида достатъчно пъти, и най-острият ум ще повярва в нея.

Неясен спомен от минали турнири изниква в ума ми и изведнъж си спомням, че преди съм виждала Тримейн и Рошан

заедно, усмихнати, засмени.

— Ей… — казвам. — Тримейн играеше за „Ездачите на феникси“, нали? Вие двамата не бяхте ли приятели?

Рошан прави кисела физиономия.

— Ами, би могло да се каже.

— Какво стана?

— Тримейн иска да печели. На всяка цена — отвръща той. — Това е всичко. Когато демоните станаха новият най-добър отбор, той поиска да се разкара от ездачите — свива рамене. — Но все едно. И без това с тях си подхожда повече.

Спомням си, че Рошан и Тримейн бяха уайлдкард играчи в една и съща година. Рошан беше първият избор. Иска ми се да го попитам за това, но изразът на лицето му ми подсказва, че му се иска час по-скоро да смени темата. Може да е било и нещо повече от приятелство. Затова само кимам и го оставям на мира.

Хами ни маха от другата страна на дансинга и привлича вниманието ни. Тя сочи малка тълпа, скупчила се около някого. Отнема ми известно време да разбера, че този някой е Хидео, ръкавите на официалната му риза са запретнати до лактите, а блейзърът е метнат на едното му рамо. Кен върви до него, като не спира да поздравява и официални играчи, и фенове, ухилен до уши както винаги. Хидео е по-резервиран, изражението му е точно толкова сериозно, колкото си го спомням, дори и когато поздравява вежливо всеки, изпречил се на пътя му.

Хами си проправя път до нас, награбва ни за лактите и ни завлича напред.

— Елате да кажем здрасти! — подвиква ми тя през рамо.

Накрая се сбутваме най-отзад зад група „Рицари на облаците“ и отбор „Андромеда“, докато пред нас Макс и Тримейн се редуват да се здрависват с Хидео. Тримейн му казва нещо набързо и Хидео кимва търпеливо, без да се усмихва.

Прехапвам устна, опъвайки смутено роклята си надолу, и за хиляден път проклинам решението си да я сложа.

Тогава Хидео вдига поглед в моята посока. Дишането ми се учестява. Той се сбогува с Тримейн и тръгва в наша посока. Само след миг вече е пред нас и Рошан пристъпва напред, за да го поздрави.

Хами ме плясва по китката.

— Стига си нервничила — казва, поглеждайки многозначително към роклята ми.

— Не нервнича — промърморвам, но изведнъж Хидео се озовава пред мен и ръцете ми застиват от двете страни на тялото.

— Госпожице Чен — казва той усмихнато, очите му се задържат върху лицето ми. — Поздравления!

Иска ми се да го попитам: „Вие ли сте отговорен за моя статут на първа избрана?“. Вместо това само се усмихвам и отвръщам на ръкостискането му.

— Повярвайте, бях най-шокирана от всички — отвръщам.

Зад гърба му Тримейн и Макс ни наблюдават втренчено. Ако Тримейн можеше да ме пронижe с поглед, вече да го е сторил.

— Всеки набор носи поне една изненада — казва Хидео.

— Нима ми казвате, че не сте очаквали да бъда избрана толкова бързо?

— Така ли стана? — намек за усмивка трепва върху устните му. — Не бях забелязал. — После се навежда към мен. — Тази вечер изглеждаш прекрасно — добавя с приглушен глас, за да не го чуе никой друг. И докато се осъзная, той вече ми кимва за сбогом и ни подминава заедно със своя антураж, бодигардовете и влачеща се подире му пищяща тайфа от фенове.

— *По дяволите!* — казва ми Хами в ухото, все тъй с очи, приковани в Хидео. — На живо е още по-хубав, отколкото по новините.

Рошан е забил поглед в мен.

— Той да не би да се пошегува с теб за първия избор?

— Не мисля, че ме харесва особено.

— Достатъчно е, за да влезеш в таблоидите — казва Хами. — Наясно си, нали? Хидео не разговаря по този начин с играчите си. При него всичко е строго делово. — После ме сръчква в ребрата толкова силно, че изсумтявам.

— Не е голяма работа — настоявам.

Хами се изсмива и къдриците се разлюляват край лицето ѝ.

— Дори не ми пука. Физиономията на Тримейн ще ме захрани за останалите шампионати.

Когато няколко фенове се нареждат за автографи от нея и Рошан, аз хвърлям поглед към мястото, където Хидео изчезна в тълпата. Беше ме наблюдавал внимателно по време на Военния набор. Спомням си го как стоеше в частната си ложа, когато водещият обяви името ми като първи избор. Хидео не разговаря по този начин с играчите си. А как тогава? Нима не размени думи с всеки, с когото се срещна тази вечер? Успявам да мерна за последно фигурата му през тълпата, след което бодигардовете му го повеждат към коридора.

Пред взора ми изскача име и аз инстинктивно поглеждам нагоре. Озовала съм се достатъчно близо до мястото, където диджей Рен стои все така прикрит зад своята планина от инструменти и продължава да върти бесни парчета, а златните криле на слушалките му отразяват неоновите пулсиращи светлини. Почти бях забравила, че той също е официален играч в

турнира — а сега съм достатъчно близо до него, за да изтегля данните му.

Пресягам се дискретно и изкарвам пред очите си инфото му. И веднага се сепвам.

Не мога. Личната му информация е скрита зад куп щитове — не един, а десетки, и няма как да достигна до никаква част от нея с хаковете, които съм свикнала да използвам. Каквато и да е причината, Рен не подхожда аматьорски към въпроса за защитата си и знае как да се пази по начини, далеч превъзхождащи средния играч. *Твърде* много начини. Взирам се в него и се замислям. *Фигурата, която видях на „Токио Доум“, е един от официалните играчи.*

А има само един уайлдкард играч, отсъствал от мястото си по време на Военния набор.

12

На следващата сутрин, когато излизам от стаята си с прозявка и коса, омотана небрежно на кок, чувам гласът на Ашър да се носи от атриума. Тръгвам и се засичам с Хами. Тя изсумтява полусънено. Косата ѝ е още по-голяма от обикновено — взрив от смолисточерни къдрици, обрамчващ лицето ѝ.

— Долу — смотолевя тя.

— Какво става?

— Обявяването на двойките отбори — отвръща тя, а после поема с препъване към банята си.

Обявяването на двойките отбори. Днес ще разберем кой отбор с кого ще играе. Тази мисъл моментално ме разбужда. Измивам си зъбите, наплисквам си лицето с вода и си слагам нов чифт Warcross лещи. После слизам долу във всекидневната. Ашър вече е там и ми махва да отида на диваните. Тази сутрин има тъмни кръгове под очите, но иначе изглежда бдителен и развълнуван. Поглеждам надолу към масичката за кафе. Списанието най-отгоре на купчината е публикувало снимка на Хидео от някакъв банкет — той се усмихва на седналата до него блондинка, която го гледа влюбено. „Принцеса Адел намира своя принц?“ — крещи заглавието.

Малко по-късно пристига и Хами, последвана от Рошан, а диджей Рен се смъква долу последен. Рен изглежда най-скапан от всички ни, късата му кестенява коса стърчи във всички посоки, а очите му са скрити зад чифт бели слънчеви очила. Златните му слушалки с крилата още са на главата му — едната си е на мястото, а другата леко отместена от ухото, та да може да чува какво става. Сяда на най-далечния от мен диван, обляга се назад и махва в мързелив поздрав към всички ни. *Единственият, който не си беше на мястото по време на Военния набор.* Може би защото се е спотайвал някъде, кацнал виртуално на подпорите, за да шпионира всичко.

Може би той е Нула.

Не. Нула би трябвало да е по-добър в укриването. А и несъмнено няма чак такъв скапан вкус, че да ходи със слънчеви очила на закрито.

Хами протяга ръка пред лицето на Рен и щраква с пръсти два пъти.

— Ей, рок звездата! — подвиква тя. — Вече не си в клуба!

Рен само отблъсва ръката ѝ.

— Сутрин съм чувствителен към светлината — заявява той на френски, а субтитрите ми го превеждат.

Рошан посреща това с вдигане на вежда, а Хами завърта очи.

— Да бе, аматьорче, и аз съм алергична към сутрините — отвръща тя. — Махни ги тези очила и внимавай.

Докато Хами говори, тихомълком започвам да проверявам данните на съотборниците си. Като че Рошан снощи е получил куп имейли, докато сумата от банкноти на Хами е намаляла значително от снощи, което сочи, че е направила някаква много голяма покупка. Междувременно се обръщам към Рен. Също като вчера той е обградил данните си със стена от щитове, настроени така, че всеки, който се опита да я пробие, автоматично бива пренасочен към щит, а не към името му. Пускам програма, за да ги заобиколя.

Рошан въздъхва.

— Аш, кажи му да си махне слушалките — казва с присъщата си търпеливост.

Аш прави жест с палец над рамото си.

— Разкарай ги, уайлдкард. Тази сутрин не съм в настроение за това.

Рен си дава още малко време, преди най-сетне да махне слушалките и да ги овеси на врата си. После посяга да свали и очилата си. Очите му са толкова светлокафяви, че изглеждат златисти.

Когато най-сетне всички сме готови, Ашър казва:

— Уики, пусни обявяването.

Дронът на отбора ни присветва в ъгъла и моментално на една от стените в атриума се включва предаване на живо. Хидео е застанал пред подиум, обсипван със залпове от светкавици.

— Предстои определянето на сериите — казва Ашър, потвърждавайки онова, което Хамилтън ми каза горе. — И ние ще играем в първия кръг на шампионата.

Хидео не си е губил времето и се е погрижил да играя още в първия мач.

— С кого ще играем? — питам, като се старая в гласа ми да прозвучат изненада и вълнение.

Ашър показва на всички ни две виртуални изображения. Емблемата на нашия отбор, златисточервен феникс, изниква във въздуха редом с изображение в черно и сребристо на качулати фигури, яхнали коне. Над емблемите ни са изписани думите:

Първи кръг
ЕЗДАЧИТЕ НА ФЕНИКСИ срещу ДЕМОНИЧНАТА БРИГАДА

Хамилтън издюдюква, а Ашър плясва шумно с ръце, ухилен до уши.

— Миналата година загубихме от тях — казва той и поглежда в пространството между мен и Рен, — а после ни наказаха и ни натикаха в дъното на таблицата. Всички ще си мислят, че демоните ще ни заколят. Обаче ние ще ги изненадаме, нали така? — ухилва се той. — Сега ни остава само да предвидим кое ниво ще е първо.

— Винаги когато комитетът ни слага да играем с демоните, обикновено е ниво, разчитащо на скорост — казва Хами. — Примерно Осембитовият свят отпреди две години. — Тя сръчква Ашър с лакът. — Нали го помниш Осембитовия свят?

Ашър изсумтява.

— Уф! Толкова много стълби!

— Или на пространство — додава Хами и ме поглежда. — Те имат дарбата да се оправят с 3D пространство. Значи, ако нивото включва много хвърчане из въздуха, те може да имат предимство. Но ние тренираме за скорост. Демоните обичат да тренират за сила и отбрана.

— Всъщност всеки един от отбора им тренира за защитник, не само боецът и щитът им — завършва Ашър. — Гледайте която и да е игра, в която правят координирани гмуркания в осморка, особено когато са с двойно въоръжение, и ще видите как си прехвърлят ролите гладко като по масло.

— В „Драконов огън“ например — намесва се Хами. Всички освен мен кимат. — Само си представете как се гмуркат във формация от скалите. Мразя безочливостта им, но безочливостта им понякога се равнява с произведение на изкуството.

Нямам абсолютно никаква идея за какво говорят.

Но останалите хорово се съгласяват с Хами, след което в разговора в бърза последователност се споменават светове от все по-високо ниво. Още приказки за маневри с прякори, които никога досега не съм чувала. Мълча си и се опитвам да запомня колкото се може повече, но истината е, че за пръв път след набора осъзнавам колко не на място съм в този турнир. Рен е уайлдкард, но освен това е опитен играч, който е отключил и играл във всички тези светове. А аз не съм. Тук съм за лова, то е ясно, но също така съм тук за играта — и точно в момента имам чувството, че Хидео ме е вкарал, за да ме подложи на гарантирано унижение.

— Това не означава, че нямат недостатъци, разбира се — казва Ашър, обръщайки поглед към мен. — Демоните са компетентни във всичко и невероятни в нищо. Концентрирай се върху работата си на архитект, Еми, и ще ни спечелиш тази игра. Ще се погрижим да стигнеш дотам за нула време.

Усмихвам му се, благодарна, че ме е включил обратно в

разговора.

— Някакъв съвет за мен, който е специфичен за играта с демоните?

— Колкото си искаш. Ще си те набележат от самото начало. Което и да се окаже нивото, добре ще е да можеш да се промъкваш покрай тях и да се добираш до чист терен.

Сещам се за подигравателната усмивчица на Тримейн, после за първото предупреждение на Рошан.

— Ясно — отвръщам.

Ашър поглежда към Рен.

— Никога не съм виждал боец да атакува с такава бързина като теб, но ударът на Макс Мартин е невероятно мощен. Ще трябва добре да си изпипаш работата.

— Да, капитане — козирува му Рен.

Срещу мен Рошан е единственият, вперил сериозно очи в съобщението. Ашър го поглежда предпазливо, а после кимва с глава.

— Имаш ли какво да посъветваш Еми за това как да се справи с Тримейн по време на игра? — пита той.

— Аш… — обажда се предупредително Хами.

Рошан го стрелва със сърдит поглед:

— Той беше твой ездач, преди да стане демон. Ти ѝ кажи.

Ашър само свива рамене.

— Не е моя вината, че се заби с него — заявява той твърдо. — Но ти го познаваш по-добре от всички нас. Затова не намесвай личните си драми и помогни на нашата уайлдкард, а?

Рошан още дълго гледа втренчено Ашър. После въздъхва и насочва поглед към мен.

— Тримейн е архитект, трениран за всяка позиция. Най-добър е от всички демони в смяната на роли и всъщност много го бива за крадец и боец. И затова понякога в играта неговите съотборници му предават собствените си пауъръпи или оръжия, за да ги използва, макар и технически да е само архитект. Когато се бориш срещу него, помни, че той може да има много лица и е достатъчно гъвкав да ти излезе с нетипичен ход. Ще ти го покажа на тренировка.

Ашър изглежда достатъчно удовлетворен от това и когато Рошан се отпуска назад и скръства ръце, спира да го тормози.

— Иначе кой с кого играе? — пита Рен.

Ашър превърта увисналото във въздуха изображение. Двете ни емблеми изчезват от поглед и ги заменят две други.

ЗИМНИ ДРАКОНИ срещу ТИТАНИТЕ

Продължава да върти. КРАЛСКИ КОПЕЛЕТА срещу

ПРЕСЛЕДВАЧИТЕ НА БУРИ. БОРЦИ ЗА СВОБОДА срещу ВЕТРОИГРАЧИТЕ. СОКОЛИТЕ срещу ФАНТОМИТЕ. РИЦАРИ НА ОБЛАЦИТЕ срещу МАГЬОСНИЦИТЕ. ЗОМБИ ВИКИНГИ срещу ТОЧНИТЕ СТРЕЛЦИ. Върти ли върти, докато стигаме до последната от шестнайсетте двойки: АНДРОМЕДА срещу КОПОИТЕ.

Вниманието ми се е върнало към мястото, където Хидео все така стои пред подиума между Кен и Мари и отговаря на поредица от въпроси.

— Би ли му пуснал звука? — питам Ашър.

Той кимва и включва звука на предаването. Бученето на шумната конферентна зала изпълва атриума. Хидео поглежда към един репортер в тълпата, който успява да надвика врявата и му изкрещява въпрос.

— Господин Танака! — провиква се репортерът. — Освен това вие представяте на обществото най-новите очила за Warcross… Лещи, извинявайте… днес?

Хидео кимва.

— Да. В момента, докато говорим, ги доставят по цял свят.

— Господин Танака! — намесва се напевно друга репортерка. — Притеснявате ли се, че приходите на „Хенка Геймс“ ще спаднат заради това, че раздавате тези нови лещи безплатно?

Хидео се усмихва учтиво на репортерката.

— Ползите от алтернативната реалност заслужават да бъдат предоставени на всички. Основният дял от нашите печалби идва от самите светове, не от хардуера.

Репортерите отново започват да се надвикват един през друг. Хидео обръща глава по посока на въпрос от друг репортер.

— Господин Танака! — провиква се той. — Какви са причините за вашия интерес към Емика Чен?

Съотборниците ме поглеждат като един точно когато лицето ми избухва във всякакви нюанси на червеното. Прокашлям се. На екрана обаче на Хидео и окото му не мигва.

— Уточнете моля — отвръща той.

Репортерът, жадуващ да получи реакция, продължава да напира.

— Уайлдкард играч, който не е в ранглистата? — пита той. — Първата избрана в набора? „Ездачите на феникси“ — нейният отбор — играят първия мач на сезона?

Усещам как погледите на съотборниците ми пробиват дупки в мен. Само Ашър изпухтява с досада и измърморва:

— *Нейният* отбор ли? Капитанът съм *аз*!

Изражението на Хидео остава съвършено невъзмутимо, дори незаинтересовано. „Нищо ново — принуждавам се да си напомня. — Репортерите се усъмняват във всяко негово общуване с момиче.“ В списанието на масичката ни за кафе са го сватосали за норвежката принцеса, за бога! Единствената реакция, която забелязвам, идва не от Хидео, а от Кен, който прикрива трепналата по лицето му едва забележима усмивка. Всъщност трудно е да се каже, може и да ми се е привидяло.

— Аз не контролирам първия избор в набора — отвръща Хидео. — А редът на мачовете бе избран от комитета няколко месеца предварително. — После отмества поглед, за да обърне внимание на друг репортер.

Хами подсвирва към екрана.

— Еми, ти какво ще кажеш за *това*? — вдига тя вежда насреща ми. — Сега таблоидите другата седмица ще те гаджосват с Хидео на първа страница!

При тази мисъл сърцето ми започва да блъска в гърдите. Това е едва първата сутрин на първия ни тренировъчен ден, а ролите ми на уайлдкард и ловец на глави вече ми причиняват главоболия. Ако не се откажа до седмица, ще бъде чудо.

Най-накрая Хидео слиза от подиума и предаването свършва. Ашър помолва Уики да изключи фийда. После се обръща и поглежда всички ни.

— Е, банда — казва той, — имаме един месец, за да си отракаме двамата уайлдкард играчи.

Поглеждам програмата, която съм пуснала да заобиколи щитовете на Рен. Още малко и ще вляза вътре.

— С лещи ли сте? — пита Ашър и оглежда всички ни. Кимваме в синхрон. — Добре тогава. Тренировката започва сега!

13

Ашър се привежда напред, после натиска нещо на дисплея си във въздуха. Пред очите на всички ни изскача Warcross меню. *Щом Ашър може да покаже на всички ни едно и също нещо, значи по време на тренировки всички сме включени към една и съща мрежа.* А ако в момента всички сме включени към една и съща мрежа, то мога да се възползвам от това и да хакна по-личната информация на Рен. И личната информация на *всички.*

Докато размишлявам, Ашър избира опцията „Тренировъчни терени“. Светът около нас притъмнява, все едно съм затворила очи. Примигвам няколко пъти. А после покрай нас се материализира нов свят.

Това е свят от Warcross, който не съм виждала никога преди. Трябва да е достъпен само за професионални отбори. За начало изглежда като варосан — виртуален свят, готов само наполовина, повърхностите му не са боядисани и им липсва текстура. Стоим сред бял тротоар до бяла улица, гъмжаща от бели коли, а около нас се извисяват бели сгради с колони. Когато поглеждам по-нататък по улицата, мярвам неоцветена джунгла — дърветата и стъблата им са в цвят слонова кост, а тревата, растяща покрай градските улици — снежнобяла. Единственият цвят в този свят идва от небето над нас — то е светлосиньо.

За момент си позволявам да забравя за лова. Намирам се в ниво, което малцина ще видят през живота си, с някои от най-известните играчи в света.

— Добре дошла на тренировъчните терени — казва Ашър до мен. И той като всички нас сега е облечен със стандартна униформа — червена броня, ярко контрастираща със света наоколо. Така ни е невероятно лесно да се забелязваме един друг.

— Това е безцветна симулация, съдържаща миниатюрни светове, всички концентрирани в един. — Той кимва надолу по улицата към джунглата. — Тук има гори редом с градския квартал, в който се намираме в момента. Няколко преки източно оттук градът свършва и започва океан. На запад има тесни стълбища, изкачващи се до небето. През дупките в градските улици се спускаш в подземна мрежа от пещери. Като цяло има симулации на повечето пречки, с които можем да се сблъскаме в тазгодишните нива.

Вглеждам се по-внимателно във всеки от костюмите ни. Макар и всички да носим червени брони, между тях има тънки разлики. Костюмът на боец на Рен е с аеродинамична форма, целият в гладки пластини, защитен е от външна бойна броня. На

гърба му е закачен кръгъл щит, а протекторите на ръцете му са с шипове. Костюмът на крадец на Хамилтън изглежда целият в джобове, скривалища и тайни местенца, където да прибира разни неща. Ашър си изглежда досущ като капитан, докато Рошан е въоръжен с отбранителни щитове и отвари, с които да предпазва всички ни.

И после идва моята броня, тази на архитекта. Пояс с безброй инструменти опасва кръста ми — твърде познати са ми до един. Чук. Отвертка. Кутия с пирони. Две ролки тиксо. Малка моторна резачка. Намотано въже. Инструменти са затъкнати и в ботушите ми — пръчки динамит, шперцове, а на дясното ми бедро са закачени с ремъци най-различни ножове.

— Хами, ти си с мен — нарежда Ашър. Кимва по посока на мен. — Емика, Рен и Рошан, вие сте отбор. Рошан ще е капитанът ви. — Той чуква нещо във въздуха и над главата на Рошан надвисва блестящ скъпоценен камък. — Запомнете, целта ви е да се сдобиете със скъпоценния камък. Как ще го постигнете, ваша си работа. Да потренираме за слабите ни места. — Той мести поглед между двата ни отбора, а после натиска нещо във въздуха.

Навсякъде около нас изскачат блестящи пауъръп кълба и надвисват над всичко. Някои са изложени във витрините на магазини. Други кацват върху уличните лампи. Известен брой от тях се разполагат чак горе по сградите. Погледът ми проследява техния цветен калейдоскоп, докато те се носят нагоре-надолу из тренировъчното ниво, набелязвам си лесните и мъчните за заграбване.

— Пауъръпите в шампионата са по-различни от тези в обикновените игри — казва Ашър на нас двамата с Рен. — Всяка година Warcross комитетът гласува за въвеждането на дузина нови пауъръпи ексклузивно само за шампионата, а после, в края на сезона, ги праща в пенсия. Днес искам да потренираме преследването на тези пауъръпи.

Той натиска още едно копче във въздуха. Всички пауъръпи изчезват освен един. Ашър го посочва и всички се обръщаме да го погледнем. Той е яркосин и се върти, със сребърни и златни ивици по него, като някоя чужда водна планета. Кацнал е върху мост, свързващ две сгради, увиснал в пространството между два прожектора на моста.

— Конкретно искам да преследваме *ето този* — додава Ашър.

— Той какво върши? — пита Рен.

— Морф — отвръща Ашър. — Придава на играча способността да преобразява едно нещо в друго.

Рен кимва, съсредоточен върху скъпоценното кълбо, а аз го

наблюдавам и тихомълком тракам с пръсти по крака си. Докато прилагам един от хаковете си върху защитите му, в ъгъла на полезрението ми примигва лента, която показва напредъка ми. След няколко минути всичко, което съм успяла да достигна, е истинското му име — Реноар Тома, заедно със снимката му. Смръщвам се. Хакът ми дава достъп до част от по-публичните му данни, дори до някои от съобщенията му — но всичко останало все още е скрито зад стена от защити, каквито не съм виждала никога преди.

— Еми! — стряска ме Рошан и ме изкарва от мислите ми. — Подготви се!

Изпълнявам нареждането му.

— Този пауърър е въведен в тазгодишния шампионат за архитектите, тъй като вие сигурно най-добре ще се възползвате от него. Искам да го спечелиш за твоя временен капитан Рошан. — Ашър поглежда настрана. — Ще влезеш в челен сблъсък с Хамилтън, която ще направи всичко по силите си, за да го придобие първа — за мен.

Рошан пристъпва до нея и ѝ прошепва нещо на ухо. Сигурно ѝ нарежда да ми приложи някоя от характерните хватки на Тримейн, мисля си, като се сещам какво каза малко по-рано. Хами кимва няколко пъти, а погледът ѝ прехвърча към мен, докато слуша. Щом Рошан приключва, тя ми се ухилва мрачно.

Таймер, сияещ в алено, се появява над пауърърпа. Ашър се чуква по китката.

— Ние, „Ездачите на феникси“, сме известни със своята бързина — додава той. — И затова отчитам времето при всяка една наша тренировка, колкото и дребна и незначителна да изглежда. Ясно, уайлдкард?

Кимвам.

— Ясно.

— И двете имате пет минути. — Той поглежда нагоре. — Старт!

Направо се изстрелвам, без да мисля. Хами също. Тя се втурва към самата сграда, но аз решавам да пребягам през улицата. Щом Хами тръгва да катери сградата — залавя се от тухла за тухла и лъкатуши по стените, аз спринтирам към един от високите осветителни стълбове, редящи се покрай пряката от отсрещната страна на улицата. Вадя пръчка динамит от ботуша си. После я залагам в основата на стълба, като внимавам да я поставя така, че взривът да го катурне в нужната посока. Паля фитила. После отстъпвам няколко крачки назад, за да не ме засегне взривната вълна.

Бам!

Земята тътне, щом основата на стълба избухва. Той рязко се килва напред и се катурва под ъгъл към стената на сградата.

— Много добре! — подвиква одобрително Рошан.

Прекалено съм съсредоточена и не ги поглеждам. Цялата ми енергия сега е насочена към задачата ми. Скачам върху стълба, после си поемам дълбоко въздух и хуквам по него към сградата. Наваксвам времето, загубено за залагане на динамита, докато стремглаво се изкачвам все по-високо и най-сетне стигам до стената на сградата. Хами още се катери, но е на цели десетина стъпки под мястото, където се намирам. Два етажа над нас пауърръпът се рее над моста.

Притискам длани до стената, после посягам към въжето на кръста си. Ако успея да го метна и да закача примката за един от прожекторите на моста, мога да се набера достатъчно бързо, че да стигна първа.

Внезапно нещо рязко ме дръпва за кръста. Едва не губя равновесие и не пропадам във въздуха. Мигом поглеждам надолу.

Въжената примка на кръста ми я няма. Под мен Хами ми се ухилва и я вдига нависоко. *Как успя да я докопа толкова бързо?*

— Не си единствената, която разполага с инструменти, уайлдкард! — провиква ми се тя. Насочва зашеметителя си към мен, краищата му блестят на светлината, а после мята въжето ми върху стърчащия ъгъл на по-горния етаж и се набира по-нависоко.

Свалила е с точен изстрел въжето от кръста ми и го е уловила. Няма време да ѝ се ядосвам. Отново се съсредоточавам върху пауърръпа и се мятам нагоре по стената, вкопчвам се във всяка тухла. Двете се катерим в трескаво темпо.

Хами е по-бърза от мен. Чевръсто ме задминава и секунди по-късно вече съм изостанала от нея с цели шест стъпки. Скръцвам със зъби и се напрягам да ускоря катеренето.

Точно когато Хами достига края на моста, наоколо ни блясват цветове. Изведнъж край нас изникват още пауърръпи, разпръснати над моста и по стените. Ашър сигурно е включил обратно останалите пауърръпи. Погледът ми се стрелва към един, който е в обсега ми.

Това е яркожълта сфера, увиснала до стената там, където се намирам аз. Грейвам. *Взрив от скорост.* Сграбчвам го и го стисвам в длан.

Сферата изчезва и ме обвива в яркожълто сияние. Изведнъж светът край мен като че забавя ход, а заедно с него и Хами. Мятам се нагоре, катеря се двойно по-бързо, отколкото само допреди малко.

Задминавам Хами и скачам на моста точно когато въздействието на пауърръпа изтича. Светът отново се връща към

нормалната си скорост.

Таймерът над Морфа продължава да отброява времето. Остават трийсет секунди.

Вместо да запристъпвам по моста с най-бърза крачка, прежалвам няколко ценни секунди и спретвам набързо капан на Хами. Вадя чука от колана и разбивам всяка опора за ръце и крака. Действам, докато се изтеглям по ръба на моста. Хами няма да може да се залови за тях, за да ми тръгне по петите.

Хами изръмжава раздразнително и ми се озъбва. Не реагирам и продължавам да напредвам сантиметър по сантиметър. Вече съм толкова близо до пауърпа!

Но когато поглеждам назад, Хами пак я няма. Примигвам. Какво?

— Тук съм! — подвиква ми отгоре гласът ѝ.

Поглеждам и я виждам да се рее над мен. Съдейки по обгръщащото я оранжево сияние, е успяла да хване пауърпъ „Криле“ — временен полет. Тя се ухилва и се хвърля към Морфа.

Отскачам от ръба на моста и ѝ се нахвърлям. Ръцете ми я стисват за краката. Вадя я от равновесие точно преди да посегне към Морфа. Тя се стряска и надава сърдит рев. За миг, докато нейната летателна способност все още е в действие, се боричкаме на място и тя се мъчи да ме изтръска от себе си. А после ме шокира — напада ме с юмруци.

Едва успявам да отклоня първия ѝ удар. Вторият се врязва в брадичката ми и усещам как хватката ми отслабва. И пак, за моя изненада, тя не ме пуска. Обикновен крадец би ме пуснал, обаче Хами затяга хватката си и продължава да се бие с мен във въздуха.

— Гледай я в ръцете! — провиква се Рошан точно когато виждам нещо да проблясва в юмрука на Хами. Кама. *Кама?!* Крадците не би трябвало да притежават ками! Светкавично проумявам, че това трябва да е планувано от Рошан. Тримейн сигурно играе така — лесно минава от една роля в друга. И затова Рошан сигурно ѝ е дал камата, за да ме провери как ще реагирам в подобна ситуация. Как бих реагирала на *Тримейн.*

Хами замахва към мен със заслепяваща скорост.

Не би трябвало да успея да отбия удара. Но рефлексите ми на ловец на глави са шлифовани години наред. Споменът как се нося по нюйоркските улици и залавям комарджията, изниква в паметта ми. Той ме беше нападнал с нож — *истински* нож. Щом виртуалният нож на Хами връхлита към мен, се задействам чисто по инстинкт — пускам я и я изблъсквам, пропадам леко, а сетне в последната секунда ръцете ми се стрелват и я стисват за глезените.

Очите ѝ се отварят широко от изненада. А после въздействието на пауърпа ѝ за летене изтича.

Използвам последния ѝ тласък във въздуха, за да се залюлея нагоре. Щом започва да пада, я пускам. Инерцията едва ми стига. Протягам ръка колкото се може по-нависоко. Пръстите ми докосват Морфа. Усещам го в дланта си. Щом го придобивам, пареща тръпка плъзва по ръката ми. Надавам тържествуващ вик.

А после пропадам към земята. Стоварвам се силно по гръб и за няколко дълги секунди аватарът ми е извън строя. Само лежа и пъшкам и се смея. После си проверявам инвентарната наличност, нетърпелива да видя Морфа в профила си.

Няма го там.

Когато успявам да седна, Хами се запътва към мен с широка крачка. Протяга ми ръка, стиснала Морфа, и ми се усмихва.

— Гепих ти го точно когато тупна на земята — казва тя.

— Как…? — тръсвам глава. Толкова бързо е действала, че изобщо не съм усетила как го е грабнала от ръцете ми, докато съм лежала на земята. Поглеждам към Ашър и другите, които вървят към нас. — Но… не победих ли в задачата? Аз първа го хванах.

— Много силни качества имаш, Еми — казва Ашър и ми кимва одобрително. Хами ми подава ръка и ме издърпва да стана. — Много си изобретателна. Начинът ти на игра като архитект… Аматьорите не играят така. Бързо се придвижваш. Точна си. Ти си много по-талантлива, отколкото предполага твоето 28-о ниво. Точно както си и мислех. — Той кимва към Хами. — Но притежаваш и някои от класическите слабости на уайлдкард играчите. Първо… — той вдига един пръст. — Ограничено зрително поле. Хами е първокласен крадец. Сигурно е по-бърза и пъргава от всички крадци, срещу които си играла някога. Трябваше да ти помогна, като пусна и останалите пауърпи.

Поставям ръка на бедрото си и поглеждам към Хами.

— Как така винаги знаеше точно какво ще направя?

Тя потупва слепоочието си с пръст.

— Не се оставяй да те навия да играем шах — шегува се тя, повтаряйки предупреждението на Ашър за нея, когато я срещнах за пръв път.

— Хами може да предугажда ходове ти с десетина стъпки напред — обяснява Ашър. — Като всеки майстор шахматист. Може да избистри потенциалните ти маршрути в главата си и разчитайки езика на тялото ти, да разбере какво е най-вероятно да направиш. И всичко това, докато тя самата е в движение. Не казвай, че не те предупредих.

— Обаче не очаквах да ми се нахвърлиш в последния момент — добавя Хами. — Това е забавно — да заложиш на уайлдкард, нали? Никога не знаеш какъв играч ще получиш.

Десетина хода напред. Вероятно беше разгадала действията ми в момента, в който започнахме, може би в мига, в който се затичах към уличното осветление. Въздъхвам.

— Добре. Какви други класически слабости имам?

Сега Ашър е вдигнал два пръста.

— Не се вслуша в указанията ми.

— Взех Морфа.

— Беше ти наредено да донесеш Морфа *на мен* — прекъсва ме Рошан. — На капитана на своя отбор. Упражнението не свърши с това, че грабна първа пауърпа. То свършва, когато го предадеш на мен. — И щом го казва, Хами отива при Ашър и му подхвърля пауърпа. Той го улавя, без да гледа.

— Добре се справи — казва Ашър.

Тя грейва.

— Благодаря, капитане.

Радвам се, че се намирам в Warcross и другите не могат да видят как бузите ми се изчервяват от срам. Аз съм ловец на глави и хакер, а ние не сме особено добри отборни играчи. Нареждания не ми понасят много. Но преглъщам тези мисли и кимвам на Рошан.

— Съжалявам.

Той поклаща глава с усмивка на лицето.

— Недей. От крадците не се очаква да притежават ками, притежават ги бойците. Но Тримейн може да действа така в играта, а ти току-що успешно се пребори с него. Не мисля, че съм виждал някой друг с такава бърза реакция на изненадваща атака. Блестящо първо упражнение, особено от уайлдкард играч.

— Да — кимва към мен Хами. — Не е зле. Адска съпротива ми оказа, Еми. Ще трябва само малко още да се понапънеш, за да ме победиш. — Тя ми намига. — Не се безпокой, пак си по-добра от Рошан, когато беше уайлдкард.

Рошан ѝ хвърля раздразнен поглед, който я разсмива. И пряко себе си се усмихвам и аз.

— Следващо упражнение! — призовава Ашър. — Рошан и Рен, качвайте се горе. — Всички пауърпи пак се включват и този път Морфът е вътре в една от сградите. Другите се отдалечават, а аз продължавам да гледам. Вниманието ми е все така съсредоточено върху Рен. Лентата, показваща напредъка в тегленето, най-долу в полезрението ми, се е заредила докрай и сега програмата зарежда данните на другите ми съотборници. Но броят криптирани файлове на Рен, до които съм успяла да се докопам, е толкова

жалък, че все едно съм останала с празни ръце.

●●●●●

Когато приключваме с тренировката, слънцето вече клони към залез. Опитвам се да прикрия нетърпението, докато вървя към стаята си, но още щом затварям вратата, изкарвам цялата свалена информация на стената. Появява се дълъг списък от данни — дата на раждане, домашен адрес, телефонен номер, информация за кредитни карти, график. Всичко е там. Превъртам нагоре-надолу и търся.

Първо излиза инфото на Хами, подробности около покупката на самолетни билети и резервацията в хотели. После забелязвам малки парченца спомени, които е съхранила. На един от тях тя се смее с две жени, които вероятно са майка ѝ и сестра ѝ, докато трите се опитват да си направят хубава снимка пред Гранд Каньон. В друг спомен тя е на шахматен турнир и се взира в дъската. Това е скоростен шахмат — на всеки играч му отнема само част от секундата, за да направи ход. Спирам се да погледам въпреки волята си, възхитена от скоростта, с която пръстите ѝ се движат по дъската. Едва смогвам да проследя ходовете ѝ, да не говорим за това защо ги прави. След шестдесет секунди тя шахматира царя на опонента си. Публиката избухва в овации, а опонентът стисва неохотно ръката ѝ.

В последния си спомен тя е застанала зад барикадата, наблюдавайки как мъж в униформа върви към чакащ го хеликоптер. Нищо необичайно — много хора си записват спомени с посрещане и изпращане на близките си. Мъжът поглежда през рамо към нея и ѝ махва. Тя помахва в отговор и гледа в негова посока дълго след като хеликоптерът е излетял.

Прехвърлям се на Ашър. В данните му няма нито улики, нито нещо интересно освен няколко съобщения за полети на отиване и връщане. Последният му спомен, настрана от набора и партито, е от частна самолетна писта, където Ашър чака до едно по-възрастно момче със слънчеви очила, което веднага разпознавам като брат му Даниел. Бодигардовете стоят близо до тях, но Даниел е този, който носи чантите, на които пише името на Ашър. Братята не разговарят помежду си. И когато моментът Даниел да предаде чантите на един от стюардите най-сетне настъпва, Ашър тръгва към стълбите на самолета, без да се сбогува.

Опитвам да се отърся от познатото чувство за вина, което винаги ме спохожда, когато се сблъсквам с личните дела на

другите. Това ти е работата, напомням си. Няма място за подобни чувства. Все пак изтривам спомените на Хами и Ашър от записите си, за да не ги гледам отново.

Следват данните на Рошан. Мярвам някои от съобщенията му от предния ден. Няколко са до родителите му, едно до сестра му, а друго — разписка за доставката на някакъв подарък. За моя изненада подаръкът е от Тримейн, придружен с едно-единствено изречение, написано на картичка: „Получи ли писмото ми? Т.“. Преглеждам останалите данни, но засега няма никакви признаци Рошан да е откликнал на подаръка. Нищо ужасно подозрително, но все пак си отбелязвам данните за бъдещи справки.

Най-накрая стигам до малкото информация, която имам за Рен. Преравям я и търся нещо поне малко интересно. Нищо. Мръщя се и продължавам да преглеждам. Всичко изглежда безобидно — самолетни билети, планове за разположение на апаратурата за партито за откриването, имейли от фенове. Има един спомен, записан на парти от миналата година, където целува момиче зад кулисите, докато някой на сцената обявява името му. Прокашлям се и отвръщам поглед. За щастие, споменът проследява Рен, който се насочва към инструментите си в центъра на сцената.

Всичко останало във файловете на Рен е криптирано, включително и няколкото имейла, които успях да изтегля от кошчето му. Минавам през всеки един от тях. Независимо какви програми им пускам, всеки от тях прилича на куб безсмислици, плаващ пред очите ми, заключен зад непробиваем щит.

И точно там най-сетне се натъквам на нещо, което ме кара да спра.

Изтрит имейл, скрит зад менажерията му от защити, който се носи пред взора ми във формата на заключен куб. Обръщам го във въздуха. Когато го правя, забелязвам малък повтарящ се маркер в края на всяка страна на куба.

— Я гледай ти! — прошепвам и се поизправям. Всякакво чувство за вина ме напуска. — Това какво е?

Маркерът е червена точица, едва забележима, част от криптирането на съобщението. И точно до нея, с най-малките възможни букви, е изписано WC0.

Значи Рен е бил силуетът на Военния набор. Съдейки по червената точица, този имейл му е бил изпратен от Тъмните светове. Седя на леглото си и бърча чело. Това означава, че не само Рен е този, когото преследвах от набора насам, е ходил в Тъмните светове напоследък, но и че явно си общува с други там.

А никой не ходи в Тъмния свят, ако не се занимава с нещо незаконно.

14

Първия път, когато стъпих в Тъмните светове, беше по време на първия ми лов. Бях на шестнайсет и съвсем сама. Шефът на една местна нюйоркска улична банда беше предложил възнаграждение от 2500 долара за един от членовете ѝ и аз го бях видяла в кратка обява в някакъв онлайн форум.

Бях чела за други младежи като мен, опитали късмета си в конкурентния свят на ловци на глави. Не им личеше да притежават някакви по-специални качества, а и изглеждаше като начин — ако те бива — да си докарваш добри приходи. Най-добрите ловци можеха да спечелят до шестцифрена сума на година.

Имах и друга причина да отида на този лов. Баща ми дължеше 2000 долара от хазарт. След като той почина, си обещах да не работя за никого от престъпния свят — но за да мога да си го позволя, трябваше да изчистя този дълг.

В противен случай хората, на които татко дължеше пари, щяха да дойдат да си ги искат от мен в мига, в който навършех осемнайсет.

Така че направих проучване — доколкото ми се удаде — как да стигна до Тъмните светове. Вярвах най-искрено, че следвайки няколко онлайн ръководства, ще успея някак да се шмугна невредима в това свърталище на престъпността.

Единственото правило в Тъмната мрежа е да останеш анонимен. Нивото на безопасността ти е в тънка зависимост от нивото на маскировката ти. Научих това по трудния начин, след като успях да издрапам дотам, проследих мишената си и открих местонахождението ѝ в реалността. Едва тогава осъзнах, че докато съм била там долу, случайно съм изложила на показ част от самоличността си. Не мина много време и цялата ми лична информация — възраст, история, местонахождение — беше излъчена навсякъде в Тъмните светове и оборудването ми беше компрометирано.

Да, взех си парите и изплатих дълга на татко. Но през следващите няколко месеца напълно изтърбуших лаптопа и телефона си, останах офлайн и се покрих доколкото можах. И въпреки всичко получавах откачени телефонни обаждания посред нощ, както и странни писма в пощенската кутия. Някоя и друга заплаха, оставена на стълбите пред дома ми. В крайна сметка ми се наложи да се изнеса.

Никога повече не работих за банда. Отне ми месеци да събера куража да се върна онлайн. Това е то Тъмните светове: Можеш да

се подготвяш за тях колкото си искаш, но единственият начин да ги разбереш истински, е да влезеш в тях.

●●●●●

— Госпожице Чен — поздравява ме Хидео, след като ни свързват. — Радвам се да ви чуя.

Това се случва на следващата сутрин, преди да започнат сериозните тренировки. Виртуалният образ на Хидео се е разположил в стаята ми, приведен напред в стола и опрял лакти на бюрото си. По самотния сребрист кичур в косата му проблясва лъч, процедил се през прозорците. До него Кен се е облегнал на бюрото с ръце в джобовете, което ми подсказва, че съм прекъснала разговора им. Той ме поглежда през рамо. Двама бодигардове са застанали мирно до тях.

— Обаждаш се толкова скоро с новини? — подхвърля Кен и поглежда Хидео. — Може пък наистина да си намерил своя идеален ловец на глави.

Опитвам се да си докарам вид на професионалист, както съм седнала по турски на леглото, боса и в прокъсани джинси.

— Сигурно си бил зает след партито за откриването — казвам на Хидео. Погледът ми се стрелва за миг към Кен. — Извинете, прекъсвам ли работата ви?

— Ти си работата ни — отвръща ми Кен. — Тъкмо за теб си говорехме.

— О — прокашлям се. — Хубави неща, надявам се.

Кен се ухилва.

— По-скоро да — казва, след което се отдръпва от бюрото на Хидео, без да дава повече обяснения. — Ще ви оставя на спокойствие. Весело!

Хидео разменя бърз поглед с Кен.

— След малко ще си продължим разговора — информира го.

Кен излиза от полезрението ми. Хидео го изпраща с поглед, а после прави бърз жест с ръка към вратата. Без нито дума двамата му бодигардове се покланят, излизат и оставят Хидео сам в стаята.

Щом напускат, той пак се обръща към мен.

— Надявам се да си прекарваш добре, откакто привлече всичкото внимание на Военния набор.

— Наскоро проумях, че си наредил на „Ездачите на феникси“ да ме призоват първа, за да си сигурен, че ще се класирам за игрите.

— На никого не съм нареждал да бъдеш първата избрана —

заявява той. — Ашър Уинг е решил това съвсем сам. Ти си ценен кадър.

Значи, в крайна сметка Хидео няма общо с това.

— Ами… — казвам. — Военният набор бе интересен и по други причини. Виж какво открих. — Вадя скрийншота от Военния набор и го прожектирам във въздуха между нас. Той бавно се завърта и ни показва пълен изглед на стадиона. Сянката на човешки силует, който няма как да сбъркаш, е кацнала върху металната плетеница под купола. Над главата му се рее думата *[нула]*. — В деня на Военния набор забелязах мъж да наблюдава от покрива на „Токио Доум“.

Това спечелва интереса на Хидео. Той изучава скрийншота, очите му се присвиват срещу черния силует, кацнал сред лабиринта от греди под купола.

— Откъде знаеш, че е мъж?

— О, знам и повече. Това е Рен.

Погледът на Хидео се стрелва от скрийншота към мен.

— Реноар Тома?

Кимвам.

— Диджей Рен. Един маркер в кода на скрийншота ме насочи към него. Оттогава вързах всички официални играчи към моя Warcross профил. — Изкарвам профилите на всички. — Може да ми се наложи да попрегледам някои от спомените им, за да видя кой още е замесен.

Погледът на Хидео се измества към спретнатата от мен дигитална карта — тя показва къде се намира в момента всеки от играчите на Warcross. Повечето са си по общежитията. Група играчи от „Андромеда“ са из града, а Ашър е излязъл от общежитието на „Ездачите“. Рен още си седи в стаята.

— По-опасна си, отколкото си мислех — отбелязва замислено Хидео, докато се възхищава на работата ми.

— Обещавам да съм добра с теб — казвам му с усмивка.

Този път успявам да го разсмея.

— Трябва ли да се тревожа? — пита.

— Пуснах един хак по инфото на Рен — завършвам, вадя имейла на Рен и той увисва във въздуха помежду ни. — Вчера намерих това, макар да не мога да го отключа.

Хидео преглежда имейла. Погледът му се спира директно на червените маркери, също както моя.

— Това е изпратено от Тъмните светове — казва той.

Кимвам.

— И е обвито в защити, които не мога да разпозная.

Хидео леко раздалечава ръцете си, след което завърта куба веднъж.

— Аз мога — измърморва.

Отново разделя ръцете си. Кубът започва да нараства и докато го прави, Хидео издърпва едната му страна, за да видя детайлите върху повърхността му. Присвивам очи и го оглеждам. Покрит е със сложна лъкатушеща поредица от безкрайно повтарящи се шифри.

— Нарича се фрактален щит — обяснява той. — Нова вариация на луковите щитове, които виждаме напоследък, с изключение на това, че слоевете на фракталния щит се въртят до безкрайност, умножавайки се всеки път, когато задълбаеш през най-горния пласт. Колкото по-упорито се опитваш да го разбиеш, толкова по-силен става. Хаковете ти ще се въртят в кръг, без никога да го пробият.

Нищо чудно, че не можах да го преодолея.

— Никога преди не съм го виждала.

— Не бих и очаквал да си. Това е мутирала форма на защитна система, която разработихме в „Хенка Геймс“.

Навеждам се напред, а погледът ми шари по повърхността на куба.

— Можеш ли да я разбиеш?

Хидео слага ръцете си върху две от страните на куба. Когато ги отдръпва, копие на повърхността на фракталния щит плува над оригинала му.

— Безкрайният щит се нуждае от безкраен ключ — казва. — Нещо, което се мултиплицира със същата скорост и тип като самия щит.

— За всяка заключена врата си има ключ — прошепвам.

При тези думи Хидео вдига поглед и среща моя. Усмихва се.

Написва няколко невидими за мен команди, след което пуска файла през програма на „Хенка Геймс“. В ръцете му започва да се оформя ключ с размити очертания и постоянно изменчив, повърхността му е покрита със същите безкрайни мрежи от код. Не откъсвам поглед, когато Хидео взема ключа и го притиска в куба.

Внезапно повърхността на куба притихва. Безкрайно повтарящите се фрактали, които я покриват, изчезват. След миг изчезва и самият куб, а на негово място се появява съобщение.

Съдържанието му е просто:

```
1300PD
```

Погледът ми трепва в същия момент като на Хидео.

— Пиратското свърталище — казваме едновременно.

За обикновения човек 1300PD няма да има никакъв смисъл.

Но за мен е планирано събитие. 1300 означава 13:00 часът следобед по 24-часовия часовник. А PD означава *Pirat's Den, Пиратското свърталище* — съкращение, което ми е твърде познато. Това е сборен пункт в нелегалните криптирани виртуални светове от Warcross.

Събитието е отбелязано за 20 март.

— Е — казвам, — познай къде ще ходя тази седмица.

Хидео обмисля думите ми за момент, след което ми отправя питащ поглед.

— Ще ходиш сама?

— Ти разби фракталния щит — облягам се назад в леглото си и кръстосвам ръце. — Моя работа е да вървя по дирите на престъпниците, господин Танака.

Щом чува името си, той се подсмихва.

— Казвай ми Хидео, моля те.

Накланям глава към него и му се усмихвам в отговор.

— Щом настояваш публично да ме наричаш госпожица Чен, то аз нямам друг избор, освен да ти отвръщам със същото, нали? Така е честно.

Хидео вдига вежда насреща ми.

— Опитвам се да не захранвам пресата с повече клюки, отколкото им понася. По това време на годината са особено настървени.

— О? И що за клюки са това? Че си говорим на малки имена? Скандално. Струва ми се, че таблоидите така или иначе сами си измислят клюки за мен.

— Предпочиташ да те наричам Емика?

— Да — отговарям.

— Добре тогава — кимва. — Емика.

Емика. Да чуя малкото си име, произнесено от неговата уста, изпраща приятни тръпки надолу по гръбнака ми.

— Като че ли каквото и да вършиш, медиите все се мъчат да изровят някоя клюка за теб.

— Ще те държа в течение — казвам и се размърдвам на леглото — знак, че ще прекъсвам връзката. — Би трябвало да има развитие.

— Изчакай. Преди да тръгнеш…

Замръзвам.

— Да?

— Разкажи ми за арестуването ти отпреди няколко години.

Проучвал е досието ми. Прокашлям се, внезапно разгневена от факта, че е повдигнал темата. Не съм говорила за ареста си от години.

— Това е стара история — казвам, а после започвам да му

разказвам историята за Ани Партридж, за снимката, за тормоза и за моя хак.

Хидео поклаща глава.

— Вече знам какво си извършила. Кажи ми как полицията е разбрала, че си била *ти*.

Поколебавам се.

— Ти далече ги надминаваш по умения. — Той ме изучава напрегнато с поглед, а изразът му е същият, както и когато ме изпитваше по време на първата ни среща. — Не са те хванали, нали?

Срещам погледа му.

— Признах си — проронвам.

Хидео мълчи.

— Те смятаха, че е Ани — продължавам. Споменът за сирените, за мен, когато влязох в кабинета на директора, където се бяха събрали ченгетата, за закопчаните китки на Ани и за набразденото ѝ със сълзи лице, всичко се връща. — Щяха да я арестуват. Затова се предадох.

— Предала си се. — Той се понамръщва, а в гласа му се долавя запленена нотка. — А знаеше ли какво жертваш, като го направи?

Свивам рамене.

— Сигурно не съм го обмисляла чак толкова. Просто ми се струваше, че така е правилно.

Хидео се умълчава. Сега вниманието му е напълно съсредоточено върху мен.

— Като че ли рицарството не е мъртво — казва той накрая.

Не знам как да отговоря. Успявам единствено да отвърна на погледа му, да усетя как поредната стена около него се срутва, да видя как блясъкът в очите му се променя. Каквото и точно да мисли за казаното от мен, то го накара да свали гарда си.

После моментът отлита. Хидео се изправя на стола си и извръща очи от мен.

— До следващия път, Емика — казва.

И аз се сбогувам, мънкайки под носа си, и приключвам връзката. Виртуалното му аз изчезва от стаята ми и отново ме оставя сама. Бавно издишвам и раменете ми се отпускат. Хидео не каза нищо за останалите ловци на глави, което вероятно означава, че ги водя. Дотук добре.

Чак след малко осъзнавам, че не бях изключила хака си, докато разговарях с Хидео. Това означава, че съм лазила и из *неговия* профил. Проверявам. Хидео също е оградил данните си със защити, но при все това съм успяла да измъкна един некриптиран файл от профила му, новосъздаден файл от по-рано

тази сутрин, и сега той седи сред новоизтеглените и мига насреща ми. Взирам се в него толкова дълго, че той сам се отваря — решава, че искам да погледна вътре.

Изведнъж стаята около мен избледнява. Попадам в нещо като спортна зала, оборудвана с големи боксови чували, редове от тежести, постелки и дълги огледала. Това е един от файловете със спомени на Хидео. Не трябва да съм тук. Да влизаш в чужда информация по работа е едно, но влизането в личен спомен без разрешение ме кара да се чувствам неловко. Отхвърлям изкушението да го изгледам и тръгвам да излизам, но споменът се извърта, преди да съм успяла.

Хидео млати един боксов чувал в яростен ритъм и всеки удар разтърсва картината пред очите ми. Кикбокс? Пускам панорама на света на спомена — и застивам, щом виждам отражението в огледалата.

Той е гол до кръста, гърдите и гърбът му са плувнали в пот, мускулите — изпънати от напрежение. Влажната му коса се разтърсва при всеки негов удар. Ръцете му са увити с бели бинтове и докато той продължава да атакува яростно боксовия чувал, мярвам петна от кръв, избили по превръзките върху кокалчетата му. Белезите, които постоянно виждам. *Колко ли силно е удрял този боксов чувал?* Но онова, което ме шокира, е изражението му. Очите му са черни и свирепи — поглед, така преизпълнен с целенасочен гняв, че в реалността се дръпвам назад.

Припомням си напрежението, което забелязах по лицето му по време на първата ни среща, докато говореше за най-новото си творение, за най-голямата си страст. И тук виждам подобна искра в очите му, в начина, по който нанася ударите — но това е по-мрачно напрежение. Напрежение, породено от дълбока ярост.

Бодигардовете на Хидео търпеливо чакат в краищата на залата, а до него е застанал някой — трябва да е треньорът му, облечен от глава до пети в подплатен екип.

— Достатъчно — казва той, а в отговор Хидео спира и се обръща към него. Ако не ми беше ясно, щях да кажа, че погледът, който треньорът отправя към мен — към *Хидео* — е предпазлив, та дори малко боязлив.

Треньорът тръгва в кръг, Хидео също. Движенията му са плавни и точни, смъртоносни. Косата пада по лицето му и за миг покрива очите му и скрива погледа. После треньорът завърта в едната си ръка дълъг дървен прът, повлича го по земята, а после го вдига във въздуха. Нахвърля се върху Хидео и замахва към него с пръта със заслепяваща бързина. Картината пред погледа ми се размива. Хидео лесно избягва удара. Отново отстъпва настрана,

после и трети път… При четвъртия удар Хидео скръцва със зъби и напада. Вдига нагоре ръка със свит юмрук точно когато прътът се стоварва върху нея. Прътът се строшава в ръката му с шумен трясък. Хидео се стрелва напред. Юмрукът му се забива с такава сила в протектора на ръката на треньора, че той потръпва от удара. Хидео не се отпуска. Той обсипва вихрено с удари протекторите върху ръцете на мъжа — последният удар е толкова мощен, че треньорът залита назад и пада.

Хидео стои и диша тежко, лицето му е сурово. Сякаш там вижда проснат някой друг. После яростта в очите му угасва и той отново заприличва на себе си. Подава на треньора си ръка и го издърпва да стане. Тренировката свършва.

Гледам в слисано мълчание как Хидео се сбогува с треньора си, а после излиза през двойната врата на залата с бодигардовете си от двете му страни и с ръце, все така увити в окървавени бинтове. Споменът свършва и пак се озовавам в стаята си, катапултирана обратно сред покоя на обстановката. Издишвам.

Ето как Хидео разранява кокалчетата си. Защо тренира като обсебен от демони? Защо удря, все едно му се иска да убива? Щом се сещам за изражението му, за онези зли черни очи, в които няма и намек за неговата игрива, любезна, харизматична версия — такъв, какъвто си мислех, че го познавам — потръпвам. Най-добре да не споменавам на никого, че съм гледала този спомен. Освен собствените му бодигардове, Хидео вероятно не е възнамерявал друг да види това.

Изменчивата светлина в стаята ми вече се отразява в басейна на балкона, сиянието ме сепва и ме връща в реалността. Тук съм, за да върша работа, не за да шпионирам частните тренировки на Хидео. Излизам от профила си и си напомням да съсредоточа мислите си отново върху Рен. Може и да съм се объркала. Може би 1300PD има някакво друго значение — например някакъв домашен адрес в Париж, който са му пратили, или пък някакъв никнейм на Рен. Може да е дори заглавието на парче, по което работи. Какво ли не може да е. А може и предчувствието ми да излезе вярно.

В подсъзнанието ми обаче разговорът между Хидео и мен се върти като на плоча. И когато най-сетне излизам от стаята, за да се присъединя към съотборниците си за ежедневната ни тренировка, споменът за неговите очи не ме напуска — мистерията зад ожулените му кокалчета и яростният му взор.

15

Три дни изминават като в мъгла в активни тренировки. „Ездачите на феникси“ упражняват всяка възможна комбинация. Действам в комбина с Хами, после с Рен, а след това с Ашър и Рошан. С двамата. Срещу двамата. Обстановката се променя от джунгла през град до извисяващи се канари. Упражняваме се на нива от миналите шампионати и всичко между тях.

Ашър ни тренира така интензивно, както не съм виждала досега. Боря се със зъби и нокти да не изоставам. Всеки нов свят, в който играя, е свят, в който останалите вече са играли, всяка нова маневра е позната на всеки от съотборниците ми. Точно когато си помисля, че съм хванала цаката на нещо, Ашър цепи наполовина времето, за което трябва да изпълним определена мисия или действие. Точно когато започна да свиквам с някой свят, Ашър ни прехвърля на следващия.

Приключвам дните си капнала, делейки със също толкова разбитите си съотборници диваните, докато мозъкът ми напира да се пръсне от всичката нова информация, която Ашър тъпче в нея при обсъждането на предстоящия ден. Разиграванията и упражненията изпълват сънищата ни.

Хидео се погрижи да вляза в отбора, но не може да помогне на „Ездачите на феникси“ да спечелят. Ако изгубим още в първия кръг, съотборниците ми ще се разпръснат за сезона и ще ми е много по-трудно да следя Рен. Хидео разчита на мен да изпълня своята част от сделката. Ако не го направя, това означава да отстъпя наградата си на някой друг ловец — такъв, който може да остане в шампионата.

— Просто си нова в това — опитва се да ме успокои Рошан една вечер, докато сме насядали едни срещу други по диваните. Уики кръжи около нас, подавайки на всеки чиния с топла вечеря. — Нормално е да ти отнема време да осмислиш всичко.

От другата ми страна Хами загребва с вилица от храната си.

— Някой ден, Рошан, при това скоро, мекушавото ти сърце ще ни удави всичките — очите ѝ се стрелват към мен, преди да поднесе вилицата към устата си. — Не можем да си позволим Емика да се отпуска.

— Изобщо не трябваше да е в набора — намесва се Рен.

— По-полека, диджей — смръщва му се Хами.

— Просто казвам — казва Рен, повдигайки ножа и вилицата си в защита. — Аз не съм започнал да свиря директно по международни събития. Не е здравословно. — Той ме поглежда. — Не я насилвайте в ситуации, за които не е готова.

Можете да я убиете.

Отклонявам поглед от него, но не и преди думите му да разбудят шестото ми чувство. Подозира ли ме? Гледа ли ме?

Рошан кимва към Рен с неохота.

— Не можем да си позволим тя да прегори. Има такова нещо. И ти го знаеш, Хамс.

— Това е само защото онази година бях титан, а Оливър беше направо жалък капитан в сравнение с Аш.

— Оценявам ласкателството — казва Аш, докато мята едно пържено картофче в уста, а после ме поглежда. — Днес хич те нямаше на тренировката, Еми.

— Не е спала от дни — намесва се Рошан. — Личи ѝ на лицето.

— Добре съм — промърморвам, докато търкам черните кръгове под очите си в безсмислен опит да ги залича. Трябва да се махна оттук. Ако съотборниците ми започнат да душат наоколо, като нищо да разберат, че не само тренировките ме лишават от сън.

Ашър прочиства гърлото си и другите се кротват. Той ни кимва.

— Без тренировка утре. Наспете се, хапнете късна закуска. Ще започнем с подновени сили вдругиден.

Побутвам леко Рошан в тиха благодарност, а Хами поглежда мрачно към Ашър. Спомням си безмилостния начин, по който спечели онази шахматна игра в спомена си.

— Знаеш ли кой няма да си почива утре? — пита тя. — „Демоничната бригада“.

— Знаеш ли от какво нямам нужда? От психически изтощен архитект. Емика цял ден прави грешки — Аш кимва към Рен, който се храни мълчаливо до него. — Рен и без това има работа със звукозаписното си студио утре. Един почивен ден ще ни се отрази добре.

Наблюдавам мълчаливо Рен, докато си дояждаме вечерята и се разпръскваме по стаите. Анализирам го всеки ден, търся някаква следа, допълнителни призраци, каквото и да е. Всяка нощ преравям данните му с новия ключ, който Хидео ми даде. Нищо. Утре ще се отправи към Тъмните светове, а аз все още нямам представа защо. И на всичкото отгоре съм сигурна, че той също ме наблюдава.

— Ем — спира ме Хами, когато се отправям към вратата си. Обръщам се и я виждам да върви забързано към мен, в ръката ѝ има пакет. Тя ми го подава. — Носи това около главата си, докато спиш. На мен ми действа за нула време.

Притискам меката материя между пръстите си.

— Благодаря — казвам.

Тя повдига рамене.

— Не искам да те притискам. — Пъха ръце в джобовете си. — Можеш да ми кажеш, нали знаеш, ако имаш някакви проблеми. Може да тренираме само двечките някой път.

Виждам как шахматисткият ѝ ум сглобява парченцата от думите ми, без да вярва особено на извиненията ми, обмисляйки с десет хода напред каква ли може да е следващата ми стъпка. Вижда, че нещо ме тормози.

— Знам — отговарям ѝ с усмивка. — Може би утре.

— Разбрахме се — тя отвръща на усмивката ми и аз усещам жегване на вина. Никога не съм била част от група като тази — малка, но много близка група приятели, които правят всичко заедно. С нея можем да си станем много по-близки, ако само я допусна до себе си.

Вместо това само ѝ пожелавам лека нощ. Тя прави същото, но мога да видя съмнението в очите ѝ, когато се обръща и тръгва към стаята си. Изчаквам я да се прибере, преди да затворя вратата след себе си.

Тази вечер, докато си правя нощно плуване в басейна на балкона в опит да прочистя главата си, получавам съобщение от Хидео.

Разстроена си.

Спирам с обиколките, примигам, за да се оттече от очите ми топлата вода и без да си дам време да размисля, чуквам по текста на Хидео, увиснал пред погледа ми. Молбата ми за чат се изпраща и след малко Хидео я приема и се появява край басейна като виртуален образ. Намира се в стая, осветена с приглушена топла светлина, и тъкмо охлабва вратовръзката си. Без нея изглежда повече на своята възраст, невъзможно млад и по-малко властен. Кокалчетата му тази вечер не са зачервени и ожулени. Сигурно от няколко дни не се е боксирал.

Непринуденото му държание ме кара да се поотпусна. Вдигам ръце над водата и ги облягам върху облицования с плочки ръб на басейна. Водни капки по татуираната ми кожа отразяват лунните лъчи.

— Как се сети? — отговарям.

— От дни не съм чувал нищичко от теб.

— Ами ако просто трупам инфо за следващия път, когато ти

докладвам? Та аз още не съм ходила в Тъмния свят.

Хидео се извръща за момент, докато сваля копчетата от ръкавите си.

— И затова ли не си ми се обаждала? — пита той през рамо.

— С това искаш да ми кажеш, че трябва да напредвам по-бързо ли?

Той ме поглежда, изражението му частично е прикрито от сенки.

— С това искам да попитам дали мога да ти помогна.

— Мислех си, че аз помагам на *теб*.

Той пак се умълчава, но на приглушената светлина главата му леко се извръща към мен и разкрива намека за усмивка, играещ по устните му. Очите му се спират върху моите. Благодарна съм на тъмнината, която скрива поруменяващите ми страни.

— Знам, че си изтощена — казва накрая.

Свеждам поглед хем за да изтръскам няколко мънистени капчици вода от ръката си.

— Нямам нужда от съжаление.

— Не е съжаление. Не бих ти възложил задачата, ако си мислех, че не можеш да се справиш.

Както винаги, не пада по гръб.

— Ако искаш да ми помогнеш — казвам и се потапям отново във водата, — винаги можеш да ми предложиш малко морална подкрепа.

— Морална подкрепа — той се обръща и застава с лице към мен, усмивката му става игрива. — И каква морална подкрепа би ти допаднала?

— Не знам. Някоя и друга окуражителна дума?

Хидео повдига вежда развеселено.

— Много добре — казва и пристъпва към мен. — Проверявам как си само защото ми липсват разговорите с теб — казва. — Това помага ли?

Застивам с отворена уста, самоувереността ми се изпарява във въздуха.

Преди да мога да отговоря, той ми пожелава лека нощ и прекъсва връзката. Образът на Хидео изчезва, но не преди да мярна лицето му за последно — погледът му е все така впит в мен.

●●●●●

Същата вечер сънувам, че с Хидео сме отново в „Саунд

Мюзиъм Вижън“, само дето не сме в средата на дансинга. Вместо това сме на горния етаж, сгушени в един от тъмните ъгли на терасата с изглед към космоса, и той ме притиска към стената. Целува ме настървено.

Събуждам се внезапно, смутена и раздразнена от самата себе си.

Думите му все още отекват в ума ми с настъпването на деня. Днес Рен ще отиде в Тъмните светове. Докато другите се готвят да обядват, аз заключвам стаята си и се логвам в Warcross.

Обаче вместо да вляза в нормалната игра, изкарвам във въздуха клавиатура и въвеждам поредица от допълнителни команди, почуквайки с пръсти по пода. Стаята потрепва и изведнъж вътре притъмнява и аз увисвам сред пълен мрак. Притаявам дъх. Достатъчно често влизам в Тъмните светове, но колкото и пъти да го правя, никога няма да свикна със задушаващата чернилка, която се спуска пред очите ми, преди да вляза.

Най-накрая пред погледа ми се появяват хоризонтални червени линии — линии, които след като зумвам, се превръщат в код. Той изпълва полезрението ми, страница след страница, докато най-сетне стига до дъното и ми вади присветващ курсор. Въвеждам още няколко команди и нов пакет от данни изпълва полезрението ми.

А после изведнъж тъмночервеният код изчезва и попадам сред улиците на неприветлив град, типичното [нула] е изписано над главата ми. И други тъмни фигури щъкат покрай мен и нито една от тях не ми обръща никакво внимание. Заставам под редица от безкрайни светещи неонови надписи, вървящи горе по цялата дължина на сградата. Те ме осветяват с разноцветна светлина.

Усмихвам се. Минала съм през защитата, пазеща „наземното“ равнище на Warcross и съм се гмурнала в ширналия се криптиран подземен свят на виртуална реалност, възникнал точно под Warcross платформата. Тук е вторият ми дом — това място, където всеки говори *моя* език, езика, на който си шепнат електрическите вериги и жиците, и където онези, които иначе, в реалността, може и да са безсилни, тук са способни да притежават невероятна власт.

Този град си няма име. И без това никой от тези, които често се навъртат в него, не би се напъвал да му измисля такова — щом си в Тъмните светове, значи си *на долната земя*, а всеки, който си знае работата, трябва да разбира, че не говориш за оная от приказките. В света, в който влизам сега, логика няма — не и обичайната логика. Тесни порутени сгради стърчат по средата на

улицата, а някои врати към сградите висят на обратно, все едно е невъзможно да влезеш в тях. Главната улица се пресича с други улици във въздуха, а те водят от перваз на прозорец към друг перваз и свързват невъзможното. Досущ като гигантска картина на Ешер. Щом погледна към небето, там успоредно един на друг се носят поредица от тъмни влакове и се губят в двата края на хоризонта. Изглеждат смахнато — разтегнати, сякаш изопачени от някакво криво огледало. Наблизо капе вода, стича се в канавките и се събира в дупките по платното.

Поглеждам нагоре към неоновите реклами. Взреш ли се в тях, ще забележиш, че всъщност изобщо не са реклами, а списък с имена, грейнали в неон. Ако си толкова тъп, че си дошъл в Тъмните светове, без да знаеш как да защитиш самоличността си, то за нула време ще си видиш истинското име и цялата лична информация — номера на социалните осигуровки, домашни адреси, лични телефонни номера — изредени горе в тези надписи. Точно това представляват тези имена — редовно обновяван списък на всички потребители, дръзнали да слязат тук долу неподготвени, излъчвани за всички Тъмни светове. Този списък ги оставя на произвола на майсторите хакери тук.

Подминавам табела с името на главната улица. „Копринеият път“, пише на нея. Под списъците има редици от магазини и те също си имат неонови надписи. Някои продават нелегални стоки — главно дрога. Пред прозорците на други висят червени фенерчета — те предлагат виртуален секс. На вратите на други пък има видеоиконки — знак за виртуално воайорство на живо. Извръщам очи и забързвам крачка. Може да съм скрита зад черен костюм и лице с менящи се на случаен принцип черти, но това, че често идвам в този свят, не значи, че нищо тук не ме притеснява.

Сега изкарвам търсачка и въвеждам Пиратското свърталище — резултатите започват да се изнизват покрай мен. Светът около мен се замъглява и миг по-късно стоя на отсечка от улицата, където сградите отстъпват място на един кей. Край брега стърчи пиратски кораб, осветен с нанизи от червени фенери — накичен е чак до върха на мачтите, светлините им се отразяват във водата и хвърлят тънък воал от сияние.

Пиратското свърталище е едно от най-популярните места за събиране тук долу. Носът на кораба е украсен с разкошна дърворезба във вид на обърнат копирайт символ. „Информацията иска да бъде свободна“ — изричам безмълвно слогана на свърталището. Над мостчето, водещо към главната палуба, виси ален транспарант, а по него в момента се изнизва неспирна върволица от анонимни аватари.

Днес аленият транспарант съобщава, че вътре вървят залагания за игра на Warcross. Тия игри са ми твърде познати. Игри, провеждани без абсолютно никакви правила, точно на тях изнамирам и залавям комарджиите, дето ги е погнал законът. „Игрите на Черния кръст“ ги наричат всички на майтап. Мога само да си представя колко задлъжнели Warcross комарджии ще излязат оттам този път.

„Рен сигурно е дошъл тук затова“ — помислям си, щом тръгвам нагоре по мостчето.

На борда на кораба от тонколоните се носи електронно парче, изпиратствано от неиздаден албум на Франки Дина. В центъра на палубата стърчи стъклен цилиндър, върху който се върти постоянно обновяващ се списък с имена и цифри. Имената в този списък са прочути — министър-председатели, президенти, поп звезди… и срещу всяко от тях се предлага някаква сума в банкноти. Лотарията на убийствата. Хората залагат пари за личността, която биха искали да видят убита. Щом някоя от тях натрупа достатъчно джакпот, все някой убиец от Тъмните светове задължително ще се почувства мотивиран да убие въпросното лице и да го спечели.

Рядко се случва, разбира се. Но Пиратското свърталище е съществувало под една или друга форма почти откакто интернет съществува и горе-долу на всяко десетилетие се пада по едно убийство, което действително се случва. Всъщност един мразен от всички и навсякъде дипломат, оправдан по обвинение за изнасилване, умря преди няколко години в тайнствен инцидент с взривила се кола. Бях видяла името му начело в списъка на лотарията на убийствата седмица преди това да се случи.

Поглеждам нагоре — там е балконът с гледка към цилиндъра с имената. Няколко аватари са насядали на него и гледат. Единият се е навел напред, подпрял лакти на коленете си, и безмълвно изучава имената. Потенциални убийци — всичките чакат точната сума. Потръпвам и извръщам очи.

По останалите стени вървят списъци със статистически данни за всеки официален Warcross отбор. Данните за „Ездачите на феникси“ и „Демоничната бригада“ заемат цяла стена. Под нея се извърта списък със залаганията срещу двата отбора. Пристрастията съкрушително клонят към страната на „Демоничната бригада“.

Групи безименни аватари се скупчват тук и там, всички потънали в собствените си разговори. Повечето имат тежкарски, дори чудовищен облик — напомпани ръце с дълги остри нокти, черни дупки на мястото на очите. На някои хора от Тъмния свят много им допада да се издокарват в подобаващ вид. Търся Рен.

Той може да е всеки от тези аватари, маскиран точно като всички нас.

Поглеждам часа. *Почти един*. Изпружвам врат и оглеждам внимателно тълпата, докато въвеждам команди, търся какъвто и да било признак за сигнатурата на Рен тук. Нищо.

И тогава…

Златната точка се появява на картата ми. Докато си пробивам път през тълпата, изведнъж виждам предупредителен надпис, който ми съобщава, че Рен е тук вътре. И наистина, щом проверявам данните му, виждам как маркерът WC0 цъфва в неговото инфо. Сърцето ми забива учестено. Той е силуетът, който бях видяла над арената! *За какво… или заради кого… е дошъл тук?*

Оглеждам се, а тълпата като че притихва, във въздуха надвисва тишина, изпълнена с очакване.

Внезапно списъкът с предложения за убийства върху стъкления цилиндър временно изчезва, заменен от следния надпис:

ОБСИДИАНОВИТЕ КРАЛЕ срещу БЕЛИТЕ АКУЛИ

И Тъмните светове си имат свои собствени прочути отбори — само че тези играчи си остават анонимни и играят много, ама много мръсно. Всички, които гледат към цилиндъра, сега виждат плаващ бутон ВЛЕЗ в центъра на полезрението си. Натискам го. Отваря се поле, което ме пита колко банкноти искам да заложа. Оглеждам се из стаята, взирам се в цифрите над всеки един от останалите залагащи. Б- 1000. Б- 5000. Б- 10 000. Виждам дори неколцина, заложили суми, далече надхвърлящи Б- 100 000.

Залагам стотачка. Тук няма нужда да бия на очи.

Светът около нас се изменя и изведнъж вече не стоим на палубата на Пиратското свърталище, а се носим над редица от осветени небостъргачи под кървавочервено небе. Неоновобели играчи изникват сред света и засияват редом с пауъръпи. Изгледът от Пиратското свърталище се минимализира в по-малък екран в ъгъла на зрителното ми поле — той ще се появява в центъра пред очите ми, щом погледна надолу към него. Сега го използвам, за да потърся златната точка на Рен.

Ето го и него, застанал е само на няколко крачки от нас. Над главата му виси светлозелената цифра на заложените от него банкноти. 100. Вдигам вежда. И той не се хвърля на високи залози. Странна работа. Обикновено когато проследявам някого тук долу, той е склонен да залага умопомрачителни суми в банкноти.

Но Рен си рискува репутацията на професионален играч само за да заложи тук шепа банкноти в незаконна игра. Нещо не се връзва. Не е дошъл тук за играта. Мотка се насам-натам, сигурно просто си трае, докато изчаква. Следя го и се мръщя. Хващам се на бас, че е дошъл тук, за да се свърже с някого.

Коментаторът се обажда и представя десетимата играчи, а после мачът започва. За разлика от нормалните игри, при тази най-отдолу на зрителното ми поле са изписани две цифри. Всяка цифра обозначава цялостната сума в банкноти, заложени за всеки отбор. Щом играчите се хвърлят в движение, чувам рева на публиката. Двама противници се застигат и двамата замахват, за да нападнат. И щом го направят, единият внезапно се изгубва от поглед. Изскача зад гърба на другия и преди онзи да успее да реагира, го изритва от покрива на сградата. Тълпата се разкрещява. Аз си стоя мълчаливо и си гледам. Първият играч трябва да е хакнал кода му, за да се възползва от някой бъг или нещо такова. В истинска игра подобен ход би означавал незабавен бан. Но тук, без надзора на официални служители на „Хенка Геймс“, всичко е позволено.

Докато играта върви, залаганията за всеки тим се променят на живо пред очите ми. „Обсидиановите крале“, започнали с по-високи залози от „Белите акули“, сега изостават. След като архитектът им е повален с пауъръп „Ледена висулка“ (временна парализа), залозите за акулите скачат още по-високо.

Въздъхвам. Нищо необичайно не се случва — освен необичайно ниския залог на Рен. Ами ако само си губя времето тука, а Рен е един грамаден куп зелен хайвер?

И точно тогава забелязвам как един нов комарджия влиза в Пиратското свърталище.

Щях да го изтърва, ако не беше хакът ми. Повечето хора около мен явно въобще не забелязват присъствието му — освен неколцина. Рен например, който също се обръща да го погледне.

Сред всички тези грамадански аватари новодошлият е незабележим, тънка сянка. Лицето му е изцяло скрито зад тъмен непрозрачен шлем, черна прилягаща броня покрива цялото му тяло. Докато се движи, стегнатите му мускули играят, подчертани от неоновите светлини в Свърталището. И макар и да нямам никакво инфо за него, нищо, което да ми подскаже кой може да е този човек, студена тръпка ме разтърсва от главата до петите, обзема ме някакво шесто чувство на увереност. Точно него чака да види Рен. Точно с него има среща.

Той е Нула.

16

„Не го знаеш със сигурност — напомням си. — Той може да е всеки.“ Но всичко в него — властността му, увереността, която издава колко често идва тук, фактът, че не мога да разчета за него нищо, *нищичко*, кара пулса ми да се ускори.

Не бива да съм чак толкова изненадана, че го виждам тук. Ала все пак сблъсъкът лице в лице с Нула за миг ме кара да забравя за себе си. Толкова съм стресната, че даже не успявам достатъчно бързо да се дръпна от пътя му, докато той сече през тълпата.

Нула рязко спира. Главата му се извръща по посока към мен — по-точно той *ме вижда.*

От мен не се очаква да го виждам, осъзнавам аз. Ето затова като че ли никой друг от тълпата не го забелязва. Всъщност сигурно трябва да е невидим за всички, освен за хората, които знаят предварително, че ще дойде — онези, за които е наясно, че го подкрепят. Нула е забелязал как се опитвам да се дръпна от пътя му. Той знае, че го виждам.

Дали може да разпознае коя съм? Ами ако ме гледа през свой собствен хак и сваля цялото ми инфо? Въпроси прехвърчат в мислите ми. Ако сега изляза от играта, ще стане очевидно, че сме го видели.

Не му обръщай внимание. Просто си стой на мястото и си гледай играта. Него го няма тук.

Нула се взира в мен безмълвно, а после пристъпва по-близо. Черният му шлем е напълно непрозрачен и виждам единствено отражението на безличния си аватар. Макар и всички тук да са криптирани, Нула не предлага абсолютно *никакво* инфо. Нито фалшива самоличност, нито подбирано на случаен принцип потребителско име, нищичко! Той е черна дупка. Крачи около мен в кръг, бавно и целенасочено, изучава ме безмълвно като хищник и стъпките му кънтят из Свърталището. Старая се да не помръдвам, притаила съм дъх, внимавам да запазя спокойствие. В реалността набирам бясно с пръсти, прикривам какво върша и се браня. Няма съмнение, че в реалността той върши съвсем същото в момента. Макар че би трябвало да съм криптирана и незабележима, струва ми се, че погледът му ме разнищва. Сърцето ми блъска в гърдите. Преди време преследвах една мишена, заради която трябваше да изтърпя фалшиво интервю за работа с известен гангстер. Щом тогава можах да запазя спокойствие, напомням си аз, то това тук нищо не е.

Едно момиче, застанало много близо до него, дращи нещо

върху папка. Косата ѝ е синя, подстригана на каре, облечена е с черен блейзър и джинси, но ме поразяват очите ѝ. Съвсем бели са. Първо я помислям за една от залагащите. Но когато и тя, и Нула извръщат едновременно глави, разбирам, че тя е прокси — щит, зад който Нула може да скрие напълно своята самоличност. Ако някой действително успее да запише тази сесия в Пиратското свърталище и някак забележат Нула, ще получат инфо единствено за това момиче с папката, чиито данни до нищо няма да доведат.

Какво е надраскала в папката си? Информация за нас?

Нула се взира в мен още миг. После по чудо насочва вниманието си другаде. И проксито му прави същото. Ръцете ми са тъй силно вкопчени една в друга, че усещам как ноктите ми се врязват в дланите.

Пред очите ми Нула залага 34,05 банкноти за „Обсидиановите крале“. Намръщвам се. Що за странно число на залог! Изчаквам мълчаливо, докато изминава точно една минута. После Нула залага още веднъж, този път за „Белите акули“. 118,25 банкноти.

Пак се мръщя. Сега пък за противника ли залага? Какви ги върши, по дяволите?

Още един комарджия в другия край на бърлогата също залага сумата 34,05 банкноти. Минута по-късно залага 118,25 банкноти за „Белите акули“. Съвсем същата двойка залози, каквато направи Нула. Проксито на Нула записва нещо в папката си.

Той въобще не залага — той комуникира с другия комарджия.

„Ама разбира се! Записвай числата!“ — казвам си. Продължавам да гледам, а Нула изчаква още няколко минути и прави нов залог. Този път 55,75 банкноти за кралете и 37,62 банкноти за акулите.

И наистина, в отсрещния край този път друг комарджия прави същите залози в същия ред. Проксито пак ги записва.

Гледам в озадачено мълчание как това се повтаря пак и пак, докато всички край мен продължават да викат за мача. Като че тия залози не смущават никой друг — всъщност няма и причина за това, защото само едрите залози се подчертават с плътен шрифт и променят значително резултата и за двете страни. Защо пък на някого да му пука за тия странни дребни суми?

А после Нула прави чифт залагания и откликващият залагащ е Рен. Ахвам тихо.

Най-накрая, когато мачът свършва, Нула застава до своето прокси и безмълвно се отдръпва на крачка от стъкления цилиндър. До него проксито кимва веднъж на тълпата, а

откликналите с код сега кимват в отговор. Горе електронният трак за кратко минава в друга мелодия, все едно се е бъгнал. „Да излезем с гръм и трясък! — измърква певицата в новото парче. — Йе, време е да излезем с гръм и трясък!“ А после тракът пак се връща към обичайния си ритъм. „Обсидиановите крале“ завършват с победа, а сумата за „Белите акули“ изчезва, разделена и изплатена пропорционално между спечелилите комарджии. Поглеждам надолу към записа на залозите на Нула в цифри.

Петдесет двойки числа. Всичките — дребни залози. Обхватът им е от 153 до 0. Докато се взирам в тях, ми хрумва една възможност — толкова странна мисъл, че отначало я отхвърлям. Но колкото повече се взирам в числата, те сякаш толкова повече ѝ съответстват.

Това са координати. Дължини и ширини.

Ами ако са координатите на *градове?* Трескав ужас завладява мислите ми. Очертава се нещо голямо, най-сетне се сблъсквам с важни улики. С каква точно цел Нула задава координати на другите? Какво замисля?

Като в унес тръгвам да излизам от профила си, вън от Свърталището и Тъмния свят. И точно докато излизам, мярвам Нула за последен път в другия край на палубата.

Той гледа право в мен.

17

Не знам дали ме е разпознал. Може изобщо да не ми е обръщал внимание, а погледът му да е бил случайност. Но споменът как извръща глава в моя посока ме разтърсва дори сега, когато отново се намирам в стаята си, загледана към балкона. Бавно изпускам въздух. Ведрата действителност ме дразни след излета в Тъмния свят.

Ами ако Нула ме преследва?

Вадя карта и тя, прозрачна, се разстила пред очите ми заедно със списъка с координатите, които преди малко записах в Пиратското свърталище. После насочвам вниманието си към дължините и ширините по краищата на картата.

— Трийсет и едно цяло и две десети — измърморвам гласно и прокарвам пръст по проекцията. — Сто двайсет и едно цяло и пет десети.

Пръстът ми спира над Шанхай.

Пробвам втори чифт числа.

— Трийсет и пет цяло и пет стотни. Сто и осемнайсет цяло и двайсет и пет стотни.

Лос Анджелис.

40,71. 74,01. Ню Йорк.

55,75. 37,62. Москва.

И така нататък. Сравнявам всяка двойка числа, понякога поставям минус пред някое число, когато то ме води сред дива пустош или сред океана. И наистина, *всеки* чифт координати съвпада с някой важен град. Всъщност Нула е изредил петдесетте най-големи града в света и всеки му бе повторен от някой комарджия сред тълпата в Пиратското свърталище.

С каквото и да се занимава Нула, това е *глобална* операция. И някак си имам злокобното предчувствие, че крайната му цел е свързана с нещо много повече от осуетяването на някой и друг турнир по Warcross.

Ами ако залогът са човешки животи?

Почукване на вратата ме изтръгва от мислите ми.

— Да? — извиквам.

Никакъв отговор. Оставам на мястото си още за миг, но после ставам и отивам до вратата. Натискам копчето, което я отваря.

Рен е — облегнал се е отстрани на входа със слушалки, надянати на врата. На лицето му се появява усмивка, в очите му обаче я няма.

— Чух, че си пропуснала обяда — казва той и накланя глава към мен. — Боли те глава?

Кръвта замръзва в жилите ми. И все пак си напомням да запазя спокойствие — затова примижавам насреща му, намръщвам се и слагам ръце на хълбоците си.

— Чувам, че и ти си го пропуснал, за да правиш музика — отвръщам.

Той свива рамене.

— Имам договор със студиото ми и съм длъжен да го изпълня, със или без Warcross. Другите ми казаха да се кача и да те доведа. Долу започват да играят нещо, ако искаш да се включиш. — Той кимва към стълбището.

„Какво правеше ти в Тъмните светове, Рен? — мисля си, докато изучавам лицето му. — Какво означава връзката ти с Нула? Какво замисляш?“

— Не тази вечер — отвръщам и кимвам към леглото ми. — Имам уговорка в града, за да взема разрешително за новия ми скейтборд.

Рен задържа погледа си върху мен едва забележимо повече от нужното. После се оттласква от вратата ми и се обръща към стълбите.

— Малка работлива уайлдкартичка — казва той на френски и думите му се превеждат пред очите ми.

„Малка работлива уайлдкартичка“. Известно време се чудя дали той ме подозира, че го следя. Щом изчезва от очите ми, затварям вратата и изпращам безшумно повикване на Хидео. Когато той отговаря, в стаята ми се появява негова виртуална версия.

— Емика — казва той и ме завладява тръпка едновременно на възбуда и на неотложност.

— Здравей — прошепвам. — Можем ли да се срещнем?

●●●●●

Когато излизам от стаята си, Ашър, Рошан и Хами са се събрали на диваните, тъпчат се с пица и играят Марио Карт. Рен се е излегнал наблизо в мек фотьойл и наблюдава играта им. Картингите им се носят по шосе в цветовете на дъгата, което минава през тунел в центъра на галактиката.

— Еха! — крещи Хами, щом картингът ѝ излиза на първо място. — Този път аз бия, момчета!

— Много рано го казваш, Хамс! — изстрелва в отговор Рошан. — Последно предупреждение за теб!

— Тогава недей да ми излизаш с такива лесни номера.

— Аз не се дъня в игри.

Погледът ми се стрелва към Рен. Изглежда спокоен и невъзмутим, слушалките със златните криле са овесени на врата му. Сега ме забелязва и ми пуска ленива усмивка, все едно не е мърдал оттук и не е залагал на комар в Тъмните светове само преди час.

— Не! — изпищява Хами. Син снаряд изскача със свистене изневиделица и поразява картинга ѝ точно преди да премине финалната линия. Докато тя се мъчи да върне картинга в движение, всички други профучават край нея. Когато най-сетне изпълзява през линията, пада от първо на осмо място в класирането.

Ашър избухва в смях, а Хами скача от мястото си и мята ръце нагоре. Тя поглежда сърдито Рошан, който ѝ се усмихва нежно.

— Извинявай. Както казах, аз не се дъня.

— Извиняваш се ти, как пък не! — възкликва тя. — Искам реванш!

— Рошан, човек! — Ашър го тупва по гърба. — Ангел в реалността, демон в картинга!

Рен ме поглежда.

— Ей, Емика! — казва той. — Искаш ли да се включиш? Аз ще играя в следващия рунд!

„Защо беше в Пиратското свърталище, Рен? Какво правеше с Нула? Дали представляваш опасност за всички в тази стая?“

Но външно се усмихвам и нарамвам електрическия си скейтборд.

— Смятах да изпробвам новия си скейтборд в града.

Застанала до Рен, Хами изпъшква:

— Стига *де*, Емс!

— Просто искам да подишам малко чист въздух — отвръщам и я поглеждам извинително. — Както казах, за утре обещавам!

Когато се обръщам да изляза, Ашър ми подвиква:

— Ей, уайлдкард!

Завъртам се обратно и виждам как той ме поглежда сериозно.

— За последен път се цепиш от колектива. Ясно?

Кимвам, без да кажа и дума. После Ашър се извръща, но преди да съм успяла да изляза, забелязвам как Рен ми пуска кратка усмивчица.

— Приятно прекарване! — подвиква ми той и също се обръща.

Прокрадвам се по задния коридор, излизам навън, после си нахлузвам обувките и се запътвам към черния седан, който боботи на празен ход на автомобилната алея. Ще трябва да зарежа тези чести нощни виждания с Хидео. Тези седани се ползват за придвижване из града от всички играчи — но все пак

най-добре е да не будя подозрения. Ашър ще очаква от мен да си прекарвам времето с отбора с цел сближаване, особено през седмиците преди първия официален мач.

Когато пристигам в седалището на „Хенка Геймс“, вече съвсем се е стъмнило и сърцето на Токио отново се е превърнало в страната на чудесата и неоновите светлини. Дори и самото седалище на фирмата изглежда различно и погледнати през лещите, стените са покрити с цветни завихряния и артистични варианти на логото на компанията. Щом колата спира пред сградата, двама мъже, облечени в тъмни костюми, ме поздравяват. Единият е висок и хилав, а другият е с телосложение на невисока планина. И двамата ми се покланят леко в синхрон.

— Насам, госпожице Чен — казва единият и ми се усмихва любезно.

Помня, че съм виждала тези двамата — вървяха подир Хидео, когато той си тръгна от частната ложа в „Токио Доум“. Крачим в мълчание към офиса на Хидео.

Хидео се е привел над маса, наклонил съсредоточено глава, а тъмната му коса стърчи във всички посоки. Облечен е в обичайните си риза с яка и тъмни панталони, макар и този път ризата да е черна, на тънички сиви райета. Погледът ми се спуска към обувките му. Днес са оксфордски модел в синьо и сиво, украсени с черни линии. Копчетата му за ръкавели нарочно не са еднакви — едното е полумесец, а другото — звезда. Как винаги успява да изглежда така излъскан? *Татко щеше да е впечатлен.*

Щом влизаме, той вдига очи. Спомням си, че е редно да се поклоня за поздрав и свеждам глава.

— Емика — казва той и се поизправя. Сериозното му изражение се смекчава, когато ме вижда. — Добър вечер! — Той разменя кратък поглед с всеки от бодигардовете. Единият отваря уста да възрази, но щом Хидео посочва с глава към вратата, мъжът въздъхва и двамата излизат навън.

— С мен са, откакто съм станал на петнайсет — казва Хидео, докато заобикаля масата, за да се приближи. — Ще трябва да им простиш, ако понякога се държат твърде покровителствено.

— Може би си мислят, че съм опасна за теб.

Това го кара да се усмихне.

— Такава ли си?

— Старая се да се сдържам — отвръщам му с усмивка. — Засега съм тук само за да ти кажа какво открих.

— Да разбирам, че си попаднала на нещо интересно в Тъмните светове?

— Интересно е много слабо казано — оглеждам се из офиса. — Настани се удобно. Имам да ти предавам доста

информация.

— Чудесно, защото си мислех да пробваме нещо различно за срещата си тази вечер — Погледът му се задържа върху мен за миг повече от нормалното. — Вечеряла ли си?

На вечеря ли ме кани?

— Не — отвръщам и се мъча да се държа непринудено.

Той сваля тъмносиво палто от облегалката на един стол и си го намята. После посочва с глава към вратата.

— Ела да вечеряме тогава.

18

Озоваваме се в Шибуя, точно пред един небостъргач, над чийто връх плава името „Анджелини Остерия“. Вземаме асансьора чак до последния етаж, където пред нас се разтварят стъклени плъзгащи се врати. Влизам в помещение и от гледката ченето ми увисва. Част от пода е стъклен — от *истинско* стъкло, а не виртуална симулация, и из него плува върволица от златисти и алени брокатени шарани кои. Вази с цветя украсяват мраморни пиедестали по стените на ресторанта. Цялото заведение е празно.

Управителят тича да поздрави Хидео.

— Танака сама! — възкликва той на японски и ниско се покланя. После ме поглежда с вдигнати в почуда вежди. — Хиляди извинения… Не знаехме, че тази вечер сте предвидили да дойдете с придружителка!

Откраднва си бърз поглед към мен. Внезапно осъзнавам, че сигурно ме мисли за поредната изгора на Хидео. А може и да съм. Пристъпвам неловко от крак на крак.

Хидео му кимва.

— Няма нужда от извинения — отвръща той на японски, а после поглежда към мен. — Това е госпожица Емика Чен, работим заедно. — С протегната ръка той ме поканва да мина пред него. — Моля.

Последвам управителя, смутена и хиперосъзнаваща присъствието на Хидео зад мен. Излизаме във външна градина, обградена с живописни колони и осветена с гирлянди от светлинки. Отоплителни лампи грейват на ритмични интервали и пламъците им хвърлят топло златисто сияние по кожата ни, а ниско долу блещукат светлините на града. Щом сядаме, сервитьорът ни подава менюта и припряно си тръгва, ние — и бодигардовете — оставаме единствени тук.

— Защо ресторантът е съвсем празен? — питам.

Хидео въобще не си дава труда да докосне менюто.

— Аз съм собственикът — отговаря той. — Веднъж месечно е резервиран за мен и за всякакви мои потенциални бизнес срещи. А и си помислих, че може би предпочиташ западна храна.

В отговор стомахът ми шумно изкъркорва и се разкашлям в опит да го прикрия. Няма да се изненадам, ако Хидео притежава половин Токио.

— Италианската храна е супер — казвам.

Поръчваме си и не след дълго ястията ни пристигат, изпълвайки въздуха с богатия аромат на босилек и домати. Докато се храним, аз влизам в профила си и изпращам на Хидео

покана да се присъедини.

— Проследих Рен в Пиратската бърлога — казвам.

— И? Какво видя?

— Беше с ей този тип. — Оставям вилицата си и изваждам спомена от видяното в Свърталището — фигурата в тъмна броня, придружена от своето прокси, залагаща на нелегални Warcross игри.

Хидео се привежда напред, за да я разгледа по-добре.

— Това Нула ли е?

Кимвам, чуквайки два пъти по масата.

— Почти съм сигурна, че беше той. Беше скрит зад брониран аватар и зад това прокси, както изглежда, даваше информация на своите последователи. *Десетки* последователи. Това, върху което работи, не е самостоятелна операция.

— Що за информация раздаваше?

— Координати на градове. Виж. — Изкарвам списъка с числата, който бях записала, и му обяснявам системата с малките залози, използвана от Нула, за да ги предаде на последователите си. След това изваждам виртуална карта и отбелязвам координатите по нея. Пръстите ми се спират на координатите 35,68, 139,68.

— А това е Токио — градът, за който откликна Рен. Може би и всички други са откликнали в зависимост от реалното си местоположение.

Очите на Хидео се присвиват все повече, докато анализира локациите.

— Това са градовете, в които се провеждат най-големите събития, свързани с турнира. — Вдига поглед към мен. — Някаква идея колко подобни срещи е провел преди това?

Поклащам глава.

— Не. Но сякаш разполага с голяма група. Имам нужда от друга среща с Нула, за да придобия по-добро усещане за това какво означава всичко това, но шансовете да получа повече информация от него преди началото на игрите са нищожни.

Хидео поклаща глава.

— Няма нужда да го правиш. Ще го докараме при нас. Първият официален мач се играе на пети април? Вече знаем, че Нула и поддръжниците му ще го гледат, както и че „Токио Доум“ е възложен на Рен. Много е вероятно той да е в директна криптирана връзка с Нула през цялата игра.

— Искаш да хакнеш системата по време на мача ни?

— Да. Ще заложим нещо в теб в първия официален мач. Принуди Рен да си взаимодейства по някакъв начин с теб по средата на играта и то ще обезвреди щита, който го защитава. И

ще изобличи всички данни между него и Нула.

Това звучи като добър план.

— И какво ще ми заложиш?

Хидео се усмихва леко. Взема китката ми в ръка и я обръща, а палецът му се притиска внимателно в пулса ми. Цялата трепвам и се изпълвам с топлина от това докосване. После той отдръпва ръката си от моята и прави кратък жест във въздуха. Данните ми изскачат между нас, текстът блести в бледосиньо. Гледам възхитено, докато влива моите данни в онова, което вече имаме от Рен, създавайки алгоритъм с функциите на капан току пред очите ми.

— Какво е? — питам го.

— Примка. Хвани го за китката по което и да е време на играта. Тя ще пробие през защитите му и ще ти даде достъп до данните му.

После отново взема ръката ми и увива капана около китката ми като гривна, мрежата от данни проблясва за миг срещу бледата ми кожа, а след това се скрива от погледа. Нещо в този жест буди у мен носталгия и изведнъж виждам баща ми, приведен над масата в трапезарията, да си тананика весело, докато разучава ивици плат и ги мери по китката си. До татуираната му ръка стои полупразна бутилка вино, а по пода около него са пръснати пайети и топове плат.

Отдръпвам ръката си и я свивам в скута си, внезапно почувствала се уязвима.

— Ще го направя — казвам.

Изразът на лицето на Хидео се променя. Той ме изучава с очи.

— Добре ли си?

— Нищо ми няма — започвам да клатя глава, гневна на себе си, задето съм толкова слаба. Просто спомен, това е всичко.

И точно това възнамерявам да кажа на него, след което бързо да сменя темата — но тогава вдигам поглед, срещам очите му и усещам как този път моите стени са тези, които започват да се рушат.

— Спомних си за баща си — казвам вместо това. — Имаше навика да мери по-късите парчета плат, като ги увива около китката си.

Хидео явно е уловил промяната в тона ми. — Имаше? — пита нежно.

Свеждам поглед към масата.

— Доста време измина от смъртта му.

Хидео се умълчава за дълго. В погледа му разчитам разбиране и безсилието на думите, споделено между всички,

които някога са загубили близък човек. Една от ръцете му се свива в юмрук, после се отпуска. Гледам как сините по кокалчетата му се разместват.

— Баща ти е бил артист — казва ми накрая.

Кимвам.

— Вечно клатеше глава и се маеше откъде пък съм взела любовта си към числата.

— А майка ти? Тя с какво се занимава?

Майка ми. Избледнял спомен се мярва в съзнанието ми — татко държи пухкавата ми ръчичка и двамата безпомощно гледаме как тя си връзва обувките и си наглася шала. Докато татко ѝ говори с тъжен и самотен глас, аз се взирам благоговейно в сребърната дръжка на куфара ѝ, в съвършените ѝ нокти, в копринената ѝ черна коса. Още усещам допира на гладката ѝ хладна ръка по бузата ми — потупва я веднъж, втори път и се отдръпва с желание. „Толкова е красива!“ — помня, че си мислех. Вратата се затвори безшумно след нея. Скоро след това татко започна с хазарта.

— Тя ни напусна — отговарям.

Тъмният поглед на Хидео е неразгадаем, но му личи, че обмисля нещо.

— Съжалявам — казва кротко.

Отново свеждам поглед, гневна на туптящата в гърдите ми болка.

— След като татко почина, в детския дом се отвличах с маниакално ровене из твоя приложно-програмен интерфейс. Помагаше ми, нали знаеш… да забравя.

Ето го пак, този кратък миг на пълно разбиране върху лицето му, на стара мъка и тъмно минало.

— И успяваш ли да забравиш? — пита ме след малко.

Срещам погледа му.

— Твоите разранени кокалчета дават ли ти облекчение? — отговарям меко.

Хидео отправя взора си към града. Не коментира защо го питам за раните му или от колко време съм ги забелязала.

— Мисля, че знаем отговорите и на двата въпроса — прошепва.

И чувствам как затъвам в ново тресавище от мисли, блъскащи се в съзнанието ми, догадки какво ли се е случило с Хидео в миналото.

Потъваме в уютно мълчание, докато се дивим на окъпания в хиляди светлини град. Небето вече е съвсем притъмняло, сиянието на токийските неонови улици под нас заличава звездите от погледа ни. Усещам как очите ми инстинктивно се извръщат

нагоре и търся поне намек за съзвездия. Полза няма — твърде навътре в града сме и по небето се виждат едва една-две точици.

Чак след малко забелязвам, че Хидео се е отпуснал назад на стола си и пак ме наблюдава, а по краищата на устните му играе лека усмивка. На приглушената светлина черното в очите му се изменя, улавя отблясъци от светещите гирлянди и от топлината на печките.

— Търсиш в небето — казва той.

Обръщам поглед надолу и се засмивам.

— Просто навик. Виждала съм звездно небе само когато татко ме водеше на екскурзии из провинцията. Оттогава все търся съзвездията.

Хидео вдига очи, а после прави едва забележимо движение с пръсти. Пред погледа ми се появява прозрачно поле с молба да приема споделена картина. Приемам. Виртуалните пластове в полезрението ми се пренастройват и изведнъж над нас се ширва *истинското* нощно небе, зимни съзвездия, разположени на фона на безброй звезди — сребърни, златни, сапфирени и алени, тъй ярки, че се вижда самата диря на Млечния път. Дъхът ми секва в гърлото. В този миг ми се струва напълно възможно звездно сияние да ни облее и да ни посипе с блясък.

— Едно от първите неща, които сложих в личната си картина на разширена реалност, беше безпрепятствен изглед към нощното небе — казва ми и ме поглежда. — Харесва ли ти?

Кимвам, без да обеля и дума, твърде съм развълнувана.

Хидео ми се усмихва, наистина ми се усмихва, по начин, който озарява очите му. Погледът му се разхожда по лицето ми. Толкова е близо, че ако поиска, може да се наведе и да ме целуне — и се усещам как сама се накланям към него, надявайки се, че той ще скъси и малкото останало помежду ни разстояние.

— Танака сан!

Един от бодигардовете на Хидео се приближава до нас и се покланя почтително.

— Търсят ви по телефона — казва той.

Погледът на Хидео се задържа за последно върху мен. А после той се дръпва и хладен въздух нахлува на мястото му. Направо се свличам на стола от разочарование. Хидео извръща очи от мен и поглежда нагоре. Щом забелязва изражението на бодигарда, той кимва.

— Извини ме — казва ми той, става и влиза вътре, за да приеме обаждането.

Въздъхвам. Студен бриз минава през градината и потръпвам, а после отново вдигам очи към небето, където е насложената реалност на Хидео. Представям си го как създава това звездно

небе, лицето му, обърнато нагоре, точно като моето сега, жадно да види звездите.

Може би този студен вятър е добре дошъл и за двама ни — имаме нужда да избистрим главите си. Аз работя за него. Той е мой клиент. Това е лов на глави точно като всеки друг. Когато приключа — когато спечеля — ще се върна в Ню Йорк и повече никога няма да ми се наложи да ходя на лов. И въпреки всичко ето ме тук, споделям неща за майка си, за които не съм се сещала от години. Замислям се за погледа в очите му. Кого ли е изгубил от живота си той?

Тъкмо започвам да си мисля, че тази вечер няма да видя Хидео повече, когато нещо топло обвива раменете ми. Сивото му палто. Поглеждам нагоре и го виждам да минава покрай мен.

— Като че ти беше студено — казва той и пак сяда на стола си.

Придърпвам палтото му на раменете си.

— Благодаря — отвръщам.

Той поклаща извинително глава. Дано каже нещо, признаващо затанцувалата помежду ни искра… Но вместо това той казва:

— Боя се, че скоро трябва да тръгвам. Бодигардовете ми ще те изведат до таен изход, за да не бъдеш смущавана.

— Да, разбира се — отвръщам и се опитвам да прикрия разочарованието си зад весел тон, поне се надявам да е весел.

— Кога мога да те видя пак?

Поглеждам го сепнато. Цяло ято пеперуди пърха в корема ми, а сърцето ми пак започва да блъска в гърдите.

— Ами… — заговарям — освен онова, което вече обсъдихме, не съм убедена, че ще имам какво да докладвам преди…

Хидео поклаща глава.

— Не, не за доклад. Просто заради компанията ти.

Просто заради компанията ми. Погледът му е спокоен, но забелязвам начина, по който се е извърнал към мен, светлината в очите му.

— След първия мач — чувам се да изричам.

Хидео пак ми се усмихва, този път с тайната си усмивка.

— Ще чакам с нетърпение.

19

Утринта на първия ни официален мач започва с няколкократните сблъсъци между инвалидната количка на Ашър и вратата ми. Стряскам се и се будя, мрънкам и едва успявам да вдяна какво ми говори.

— Изкараха нивото! — вика той, щом тръгва на таран към вратата на Хамилтън. — Ставайте! На крак!

Изкарали са нивото. Клепачите ми хвръкват нагоре и подскачам в леглото. *Днес е първият ден.*

Ровя се из одеялата, докато си намеря телефона, а после набързо преглеждам съобщенията си. Имам само едно ново — от Хидео.

Желая ти късмет днес.
Но надали ще ти е нужен.

Не мога да преценя дали бурята в стомаха ми е породена от ужаса от първия ми мач, или от неговите думи. От две седмици насам, след вечерята ни, си говоря с Хидео почти всеки ден. Повечето ни разговори са невинни, строго делови — но понякога, когато си говорим късно вечер, усещам тръпка и тя ми напомня за онзи миг, докато вечеряхме, когато той се наведе близо до мен.

Ще се видим на стадиона – отговарям. – И благодаря – късметът ще ми дойде добре, повярвай.

Струва ми се, че никак не ви вярвам, госпожице Чен.

Вие само ми се присмивате, господин Танака.

А, така ли му казвате?

А как да му казвам?

Морална подкрепа може би?

Усмихвам се.

Моралната ви подкрепа само ще ме разсейва на арената.

Тогава се извинявам предварително.

Поклащам глава.

Такъв си ласкател.

Нищо подобно не съм. Ще се видим на стадиона, Емика.

И нищо повече. Изчаквам за ново съобщение, но такова не идва, затова замятам крака през ръба на леглото и стъпвам на пода. Припряно навличам някакви дрехи, удрям една четка на зъбите си, свивам шарената си коса на небрежен кок и си слагам НевроЛинк лещите. За момент се вглеждам в отражението си в огледалото. Чувам пулса си в ушите. Представям си Кийра в Ню Йорк как ме гледа в игрите, сгушена на топка на дивана. Представям си как господин Арсол прави същото и не вярва на очите си.

Време е. Въздъхвам с трепет, обръщам гръб на огледалото и изтичвам навън.

Всички останали вече са в атриума, скупчени около Ашър, а той ни пуска сутрешната емисия. Отивам при тях и Хами ми кимва. Наблизо Уики търчи от един на друг и сервира на всеки любимата му закуска. За Хами — гофрета, залята със сироп и щедро отрупана с плодове и сметана, а за мен — тако с огромно количество гуакамоле отгоре. Рен, примадона съща, се суети над чиния яйчени белтъци и варен спанак, а Рошан само попийва от чаша чай с подправки и се мръщи на чинията, която Уики му поднася.

— Не днес — мрънка той.

Уики мига насреща му с най-жалния вид, който може да си придаде един дрон.

— Не желаете ли да размислите? Бъркани яйца с козе сирене са любимата ви…

Щом го споменава, Рошан позеленява.

— Не днес! — повтаря той и потупва Уики по главата. — Нищо лично.

— Яж! — подхвърля му Ашър над чинията си с бъркани яйца. — Днес трябва да хапнеш *нещо*, ако искаш мозъкът ти да работи!

Опитвам се да последвам съвета му, но успявам да погълна едва три залъка, преди да се откажа и да избутам чинията си настрана. Преяла съм с мисли.

Хамилтън размахва залък гофрета, набоден на вилицата ѝ, и

кимва към изображението във въздуха пред нас.

— Като че първата ни игра ще е бърза — казва тя.

Първото ниво, създадено от комитета на Хидео за нашия мач, изглежда като свят от блестящи ледове и извисяващи се ледници. Пред очите ни пейзажът се върти във въздуха и ни позволява да поогледаме какво ще представлява. Под него е изреден списък с правила.

Рошан ни ги прочита на глас, сбърчил съсредоточено чело.

— Това ще е ниво с гонитби — казва той, изчопля парче фурма от яйцата си и го налапва. — Всички постоянно ще хвърчат напред-назад на индивидуални ховърбордове. Ако съборят играч от ховърборда, ще бъде възкресен една пълна дължина зад останалите, на най-ниската възможна височина над земята.

Опитвам се да обхвана с очи целия терен, докато се върти, да го запечатам в паметта си.

Ашър отпуска глава на специалната облегалка и оглежда всички ни. Очите му се спират първо върху Рен.

— Време е да изпробваме уменията ти на боец — казва той. — Ти си плътно до мен, уайлдкард. — После поглежда мен. — Емс… — той кимва към въртящата се карта. — Ти стартираш от другата ми страна. Хами, ти се дръж малко по-напред от нея. Награби колкото можеш повече пауъръпи и ѝ ги подавай. Рошан, ти се грижи за уайлдкард играчите и гледай да не изостават, ако ги убият рано. — Да победим! — казва той.

Споглеждам се с Рен. Както обикновено, той нищо не казва. Само кимва на Ашър, сякаш през цялото време е бил тук само заради победата, сякаш не е слизал в Тъмните светове, за да организира унищожаването на цялата игра. Ръката ми несъзнателно потрива китката, около която Хидео уви примката.

Тази игра се играе от двама.

●●●●●

Днес „Токио Доум“ е целият в цветове и гербове — нашите и на „Демоничната бригада“. През лещите виждаме изображението на ален феникс да се рее високо над арената редом до орда демони с качулки в черно и сребристо. Посочиш ли към стадиона, във въздуха изскачат куп статистически данни и за двата отбора. Демоните са спечелили два шампионата. Ние сме побеждавали само веднъж, но с победа над *тях*. Оставям мислите ми да се върнат към обидите, с които ме обсипваха Тримейн и Макс. Днешният мач се очертава интересен.

Отвътре арената изглежда още по-зрелищно. По време на

Военния набор долната ѝ част бе заета от насядали в кръгове уайлдкард играчи, очакващи да ги вземат в някой отбор. Но днес всичко това го няма и е заменено с гладък под, върху който в момента се върти изображение на феникс в червено и златно — той се издига на фона на слънцето и се разтваря сред завихрена из космоса галактика. На този под в кръг са подредени десет стъклени кабини — пет за нас и пет за демоните. При официалните мачове играчите влизат в тези кабини, за да е сигурно, че всичко е разпределено справедливо между двата отбора: еднакви температурни разлики, въздушно налягане, калибриране на линка, връзка с Warcross и т. н. Освен това така се пречи на играчите да подслушват командите, давани от противника.

Стадионът е претъпкан. Един вездесъщ глас вече извиква името на всеки от нас, щом влизаме на арената; гласът е плътен и кънтящ, щом извика някое име, то се завърта в центъра на арената, изписано с пламтящи букви. Ликуващите възгласи ме разтърсват, докато един по един заставаме по средата в очакване да ни отведат до кабините ни. В отсрещния край пристигат и демоните.

— Джена Макнийл от Ирландия, най-младият капитан в официалните игри! — извиква гласът. — Тримейн Блекбърн от Англия, нейният архитект! Макс Мартин от Съединените щати, боецът на демоните!

Те слизат и се нареждат в редица. Дарън Кини, щит. Зиги Фрост, крадец. Тя за кратко ме поглежда в очите, сякаш с извинение, но после изправя гръб и ми кимва решително. В отговор спокойно се взирам в нея. На Военния набор може и да сме си общували приятелски, но сега сме съперници.

Прехвърлям вниманието си върху Тримейн. Той ме гледа на кръв и решавам в отговор да му пусна ослепителна усмивка.

Гласът на стадиона обявява името ми. Хоровият писък на публиката ме оглушава. Над претъпканите редове размахват като бесни плакати с името ми. „Емика Чен!“ — пише на тях. — „Отбор САЩ! Отбор „Ездачите на феникси!“ Мигам насреща, смутена от това зрелище. Някъде откъм най-горния край на арената гласовете на анализаторите току подхващат спор за днешния мач.

— Всички данни сочат — казва единият и гласът му проглушава цялата арена, — че ще видим как „Демоничната бригада“ разгромява „Ездачите на феникси“ — в момента този отбор е в дъното на ранглистата на шампионата!

— Но Ашър Уинг е един от най-талантливите капитани на игрите — спори друг. — Изборът му на уайлдкард играчи

неизменно е изненадващ и загадъчен. Защо ги е избрал? Ще трябва да видим. Но недейте още да отписвате „Ездачите на феникси“!

Влизам в кабината си и я оставям да ме запечата вътре. Внезапно светът се смълчава, а ревът на публиката и гласовете на анализаторите утихват до приглушена врява.

— Добре дошла, Емика Чен! — произнася глас в кабината. Пред мен изниква червена сфера и увисва във въздуха. — Моля, погледнете напред.

Същото калибриране, през което минах за пръв път на борда на частния самолет на Хидео. Грижат се калибрирането на всеки един играч да е синхронизирано с останалите. Изпълнявам нарежданията на гласа, докато той осъществява процедурата докрай. Щом приключва, се оглеждам на двете страни през стъклото и виждам всеки от съотборниците ми в своята кабина. Сърцето ми думка оглушително в ушите.

В центъра на арената светлините отслабват. Гласът на коментатора гръмва в слушалките ми.

— Дами и господа! — възкликва той. — И така… *Да започваме*!

Арената около нас помръква и ни прехвърлят в алтернативен свят.

Студените лъчи на слънцето ме карат да примижа. Вдигам виртуалната си длан, за да затуля очи. После сиянието постепенно избледнява и се оказвам увиснала във въздуха над ширнал се безкрай от сини ледове и ледници със снежни върхове, които постоянно се менят и пращят под собствената си тежест. Снегът блещука под чуждото слънце — милиони светли точици. Небето сияе в лилаво, розово и златно, обкичено с грамадни планети, кръговете им се извиват оттатък хоризонта. Грамадни ледени монументи се извисяват сред пейзажа, изригват от ледниците на неравни промеждутъци. Монументите сякаш са изваяни от вятъра — прегърбени, надупчени и обветрени, полупрозрачни, те се издигат чак додето поглед стига. Дори и музиката, носеща се навсякъде край нас, *звучи* студено — синтетични камбанки и ехо на фона на вятър и плътен, кънтящ, ритмичен бийт.

Ала онова, което в действителност привлича вниманието ми, са извисяващите се и от двете ни страни канари от син лед. Вътре в този лед са замръзнали грамадни зверове. Полярна мечка колкото небостъргач. Едноок бял вълк със замръзнала озъбена паст. Змиеподобен дракон. Саблезъб тигър. Рунтав мамут. Потръпвам — тези грамади будят у мен страхопочитание. Сякаш всеки миг могат да изригнат от леда.

Щом дръзвам да погледна надолу, стомахът ми се свива. Облечена съм в яркочервения екип на архитект, ботушите и дебелата ми качулка са поръбени с алена кожа и стоя на нещо като летящ скейтборд, закопчан за краката ми. Два цилиндъра, прикрепени в основата му, изстрелват сини пламъци. Вляво от мен са Ашър и Рен, облечени в подобни червени екипи за сняг. И двамата се носят на скейтбордове във въздуха. *Ще падне надпревара.*

Вдясно от мен се появява противникът.

„Демоничната бригада“ е облечена изцяло в бляскаво сребристо. Джена се усмихва самодоволно на Ашър, а после подигравателно му козирува. Ашър само скръства ръце, все едно не я забелязва. Леденият поглед на Макс Мартин се плъзва по всички ни. Но този, който се е съсредоточил изцяло върху мен, е Тримейн, с неразгадаем израз в ледените си очи. Нацелил е мен и си спомням как оттренирвах с другите неговите хватки, как Рошан ме предупреди за неговата приспособимост. Наблизо Рошан е стиснал зъби. Двамата дори не се поглеждат.

— Добре дошли на първия официален мач от шампионата! — се чува в слушалките. — Днес „Демоничната бригада“ се изправя срещу „Ездачите на феникси“ в Белия свят — пейзаж, за който са нужни скорост, хитрост и бърза мисъл! Няма да има нито време, нито място за колебания!

Артефактът на нашия отбор се появява над главата на Ашър — блестящ червен диамант. Сребрист диамант проблясва над главата на Джена. Десетки пъстроцветни пауъръпи изскачат из цялото ниво във въздуха, над монументите долу, на земята. Оглеждам ги и търся някой в обсега ми, който да си струва усилието.

— Еми! — чувам в ушите си гласа на Ашър по личната връзка на отбора ни. — Монументът най-близо до теб. Виждаш ли пауъръпа „Мълния“? Докопай го.

Мярвам кълбо в бяло и синьо, увиснало в центъра на дупка, зейнала в първата ледена структура.

— Ясно! — отвръщам.

— И какъв интересен избор на капитан Ашър! — разправят в момента анализаторите. — И от двете му страни стоят не един, а *двама* уайлдкард играчи в първия мач за сезона на „Ездачите на феникси“! Емика Чен и Реноар Тома трябва да са го впечатлили по време на тренировките!

— Успех! — казва Рен, докато водещите четат правилника. Знам, че това е за мен, и както обикновено не мога да разбера дали го казва искрено, или злонамерено. Пускам му напрегната усмивка.

— Да ти се връща — казвам.

Когато говорителите приключват с правилника, всички играчи се удряме по два пъти с юмрук в гърдите в знак на съгласие. Светът замира. Чувам само тишина.

После прозвучава познатият рог, оповестяващ началото на играта.

— Готови… *СТАРТ!*

И светът край нас оживява. Пориви на вятъра раздухват сняг високо в небето. Пламъците, които моят ховърборд изпуска, се обръщат на деветдесет градуса и се изстрелвам нагоре като куршум. Инстинктите ми на скейтбордист моментално се задействат — докато другите край мен се олюляват върху своите машини, аз прикляквам в позиция с идеален баланс. Ашър ми хвърля изненадан поглед. Сняг връхлита в лицето ми и нищо не виждам. Мигам, за да го изчистя от очите си.

Ховърбордът ми вече набира скорост. Белият пейзаж профучава край мен, грамадите на ледените монументи са все по-близо. Ашър и Рен карат до мен. Ашър дръпва напред. Предпазливо изпробвам ховърборда си и разбирам, че и под двете ми пети има бутони. Щом натисна с крак отпред, ускорявам ход. Натисна ли с крак отзад, бия спирачки. Ще трябва да внимавам — ако ударя твърде силно спирачки, ще запецна във въздуха и ще се сгромолясам долу.

До мен Рен се откъсва от формацията по команда на Ашър. Скръцвам със зъби, но после решавам да не тръгвам след него засега. Рен чу инструкциите на капитана. Ако съм прекалено явна в преследването си, вместо да слушам Ашър, ще се усети, че съм намислила нещо.

Диамантът сияе над главата на Ашър. В центъра на зрителното ми поле има прозрачна кръгла карта, показваща шестте точки, в които се намират в момента всичките ни играчи. Без малко да загубя равновесие, когато върху ни връхлита нов порив на вятъра. Първият леден монумент стремглаво лети към мен.

— Сега, Еми! — изстрелва Ашър по нашия канал.

Поглеждам нагоре към пауърпа „Мълния“, левитиращ насред грамадната дупка в леда. После измествам тежестта си върху задния крак. Ховърбордът ми литва нагоре. Привеждам се, докато почти се залепям за борда — промяната ускорява хода ми и политам като ракета към кълбото.

Сграбчвам го в движение и профучавам през дупката.

Споменът за триизмерната карта на света изскача в главата ми. Виждам структурата, през която преминавам, от всичките ѝ страни, спомням си пукнатините и наклоните на терена. За част

от секундата изчислявам как може да се срути тази ледена структура, ако сега я засегна. „Направи го!“, казвам си. Вадя пръчка динамит от колана си и я лепвам на стената, докато преминавам. После се втурвам надолу.

— Варда! — изкрещявам по защитения ни канал.

Зад гърба ми взрив разтърсва нивото. Сняг и ледени отломки прелитат край мен. Свивам се и се привеждам ниско на ховърборда. Взривеният от мен масив изстенва, стонът му отеква над пейзажа. Поглеждам през рамо и виждам как рухва и се люшва към нас. Предупредени от мен, останалите ездачи се разпръсват. И аз се стрелвам рязко встрани — толкова внезапно, че насмалко да загубя контрол и да се прекатуря. В същото време насочвам новопридобитията си пауърпъ към мястото, където са се групирали демоните. И го хвърлям. Мълнията ги уцелва всичките — с изключение на капитана, Джена, като осветява пространството в блестящо злато. За една-единствена безценна секунда демоните замръзват.

Джена успява само да мерне гигантската сгромолясваща се сянка, преди да изкрещи предупредително на съотборниците си:

— Мърдайте! По-живо!

Но мълнията ги е разсеяла. Играчите им се пръсват наляво и надясно, а структурата рухва сред взрив от разхвърчал се лед. Спасяват се на косъм — всички с изключение на Дарън Кини, щита им. Рухналата колона се стоварва мощно върху рамото му, той се завърта бясно, губи контрол и изчезва сред белите облаци. Лентата с живота му спада до 0.

Дарън Кини | Отбор „Демонична бригада“
Живот: — 100 % | ПОВАЛЕН!

ЕМИКА ЧЕН поваля ДАРЪН КИНИ!

Регенерира се на цели петдесет стъпки зад мен с обновена лента на живота.

— *Първи удар!* — изкрещява водещият, а публиката реве като полудяла. — *Бележи Емика Чен!*

Хами надава радостен крясък в комуникатора, Рен изругава, а Рошан като че се стъписва. Най-сетне се чува гласът на Ашър.

— Другия път *да ме предупредиш*! — крясва той, макар и в гласа му да звучи възхищение.

Опитвам се да се съсредоточа върху главозамайващия пейзаж, профучаващ край нас. Артефактът на Джена блести в сребърно над главата ѝ.

— Пак заповядай! — провиквам се в отговор. Навсякъде край нас ехтят писъците и ликуванията на невидимата публика.

— Не е за вярване! — реве анализатор. — Още един ранен ход на уайлдкард играч в първия мач на сезона, а и какъв ход само! Подценявахме Емика Чен! Голяма веселба ще падне!

Внезапно един от демоните прехвърча към мен, а после се завърта с борда си и застава с лице насреща ми. Тримейн. Усмивката ми рязко угасва, когато той се хвърля към мен и ме пронизва в гърдите с острие, вградено в предпазителя на ръката му.

Стрелвам се назад, ховърбордът ми се разтърсва и без малко не губя равновесие. Тримейн ми се нахвърля отново. Толкова е бърз, че виждам движенията му замъглени. Ако ме събори от борда, ще пропадна в небитието и ще се регенерирам далече зад всички. И дълго време няма да ставам за нищо. Ръцете ми трескаво търсят чука на колана.

Рошан изниква изневиделица от другата ми страна. Той присвива очи, издава ръцете си напред и ги кръстосва пред Тримейн. Движението активира протекторите на ръцете му — огромен сияен син щит излиза от тях и оформя идеален кръг, скривайки и двама ни зад себе си. Атаката на Тремейн се сблъсква с него, вместо с нас, запращайки искри навсякъде.

— Дундуркаш новия ви архитект? — присмива се той на Рошан.

— Не ревнувай — отвръща му Рошан.

Той разделя ръцете си, сваляйки щита за момент, и засилва юмрук към лицето на Тримейн. По-малък син щит блести около запратената му напред ръка. Той удря Тримейн достатъчно силно, за да го накара да се олюлее назад, и изстисква 15 % от живота му. Тримата маневрираме надолу и навлизаме в долина от посипани с лед камъни, после в последния момент се издигаме, за да избегнем остра стърчаща скала. Завивам рязко настрана, а Рошан продължава да се бие с Тримейн — ала Тримейн завива заедно с мен, решен да ме повали.

Споменът за 3D картата на пейзажа отново пробягва пред очите ми. Използвам го, за да избегна сблъсъка с една канара.

Сега анализаторът говори толкова бързо, че едва успява да си поеме дъх:

— И демоните изпращат щита си подир Емика! Рошан се втурва да ѝ помогне! Ако Тримейн спипа Емика при тези скали — тя му избягва! На косъм! Сякаш познава терена! Рошан ни демонстрира защо е един от най-добрите щитове в игрите! Няма да позволи архитектът им да падне, каквото и да му коства това!

Край нас фучат пауърпи. Хвърлям им едно око и откривам онова, което ми трябва — „Взрив от скорост“. Той сияе в златно и прелита покрай мен. Стисвам зъби и правя остър вираж към него. Протягам ръка. Едва успявам да го сграбча.

Начаса го използвам. Светът се втурва напред.

Светлината на нивото се изменя — златни лъчи огряват ледените монументи и прокарват дълги сенки напряко на ледниците. Канарите от син лед от двете страни на пътя ни придобиват по-тъмен, по-злокобен цвят, а замръзналите зверове вътре в тях сякаш оживяват. Струва ми се, че се размърдват. Чак след момент осъзнавам, че слънцето залязва. Ако продължава така, ще ни трябват пауърпи, които да ни осветяват пътя. Оглеждам се напред за Рен. Ашър е предал нашия артефакт на Хами и тя изхвърча пред всички ни. Сега Ашър и Рен тръгват в комбина към Джена, прикрита от две страни между Тримейн и Зиги.

— Като че ли предстои първият двубой между капитаните! — крещи водещият.

Джена забелязва хода на Ашър. Тя приклякна на ховърборда си и се гмурва надолу. С нея надолу се устремяват и съотборниците ѝ. Пропадат надолу и точно когато изглежда, че всеки миг ще се разбият в земята, завиват нагоре и се понасят ниско над ледника. Ашър и Рен също се гмурват надолу. Щом прелитат край нас, във въздуха изплющяват снежни дири.

Издигам борда нагоре. Пред мен Хами така рязко пришпорва своя, че се отклонява вдясно. Награбва още един пауърп, яркосин, после и трети. След това започва да се промъква към Тримейн.

Пак поглеждам надолу, към групичката, летяща току над повърхността на ледника. Оттук до хоризонта има достатъчно формации, в които да ги вкарам в клопка, ако си свърша както трябва работата. Тримейн вероятно си мисли същото. Насочвам ховърборда си надолу и политам подире им ниско над земята.

— Еми — казва Ашър по защитения канал. — Виждаш ли онази арка отпред? Взриви я.

— Ясно!

— Ние с Рен ще се отклоним в последната секунда и ще минем зад Джена. Щом тя и екипът ѝ се опитат да избегнат сипещите се пред тях отломки, ще ги изловим в гръб и ще ѝ

вземем артефакта.

Кимвам, макар и да знам, че Ашър не ме вижда.

— Споко. Ще я съборя, преди да са…

Думите замират на устните ми, когато от ледените канари край пътя ни с взрив изскача грамадна фигура.

Прилича на праисторическа бяла мечка, само че е висока колкото небостъргач, а челюстите ѝ са разтворени широко и разкриват ред остри зъби, всеки колкото най-близката ледена кула. Очите ѝ сияят в алено. Тя надава земетръсен рев, а после се хвърля към най-близкия играч.

Най-близкият играч съм аз.

Крайниците ми минават на автопилот. Натискам здраво с крак газта. Същевременно завивам с ховърборда вляво толкова рязко, че се завъртам на сто и осемдесет градуса. Бордът ме изстрелва обратно в посоката, откъдето дойдох. Зиналата меча паст се простира и от двете ми страни и челюстите тръгват да се затварят. *Само още малко!* Изстрелвам се навън точно когато челюстите се захлопват, а придружаващият ги вятър ме запокитва напред. Краката на мечката се приземяват тежко на земята, разтърсвайки целия свят.

Сред снежния прах изневиделица изниква Рошан и изхвърча в моя посока — като че ще се вреже право в мен. Инстинктивно вдигам ръце пред себе си. После завивам настрани в отчаян опит да се спася.

Избягваме сблъсъка на косъм. Щом прелита край мен, той ме сграбчва за китката и изхвърча нагоре точно когато мечката отново ни се нахвърля. Преди да успея да протестирам, той влага всичките си сили и ме мята към небето — аз политам към арката, която все така се извисява напред. Под мен челюстите на мечката се затварят около Рошан.

Рошан Ахмади | Отбор „Ездачи на феникси“

ЖИВОТ: — 100 % | ПОВАЛЕН!

Наблизо още един огромен звяр се изтръгва от ледените канари. Едноокият бял вълк. Играчите се пръсват наляво и надясно, щом той залюлява глава и челюстите му защракват. Хваща Зиги. Тя изчезва в устата му и се регенерира на петдесет стъпки назад, заедно с Рошан. Рен се разклаща зверски и губи контрол над борда си, докато се опитва да избегне зяпналата уста на вълка.

Това е шансът ми да го спипам. Завивам в остра дъга и се

спускам към Рен. Той ме вижда само миг преди да се забия силно в него, запращайки и двама ни в противоположна на вълка посока. Посягам да сграбча китката му и след кратка борба ръката ми най-сетне се затваря около нея.

Примката се активира. Виждам я как проблясва в златно, а после изчезва. Внезапно синьо сияние обвива Рен, а после се разтваря във въздуха. Миг по-късно в зрителното ми поле изскача нов файл. Ухилвам се. Пробихме.

— Махни се от мен — изсъсква Рен, докато се опитва да се освободи.

Движението му събаря и двама ни от ховърбордовете и политаме надолу към земята. Всичко пред очите ми потъва в ослепителна белота — само след секунда сякаш се регенерирам на цяла дължина зад останалите.

— Двамата уайлдкард играчи на ездачите правят аматьорска грешка — крещи анализаторът.

Когато се регенерира на няколко метра от мен, Рен ми хвърля убийствен поглед. Ашър ми се кара по вътрешната ни линия. Но не ми пука. Заложих капана на Хидео. Фокусът ми се измества от Рен обратно на играта.

Търся като луда с очи съотборниците си по картата. Най-сетне мярвам Ашър и Хами да се реят близо до центъра на арката — летят в стегнати кръгове, попаднали в капан между други два звяра. Няколко демона също се носят към тях.

Вадя динамита и изхвърчам към върха на арката. Щом го достигам, забивам пръчката в пукнатина най-отгоре на ледената структура. После се спускам в спирала надолу и се отдръпвам точно когато тя избухва. Последва нов земетръсен взрив — ударната вълна яростно разтриса борда ми, навсякъде край мен се разхвърчава сняг и присвивам клепачи, за да опазя очите си. Останала ми е една последна пръчка динамит.

Зад мен в мъглата се материализира Рен с Ашър и Хами по петите му. Нашият артефакт все още сияе над главата на Хами. Извиквам ѝ, после вадя чука си от колана и ѝ го хвърлям. Ръката ѝ се изстрелва напред и тя го хваща, без дори да се обърне, намигайки ми през рамо за благодарност. Докато се отдалечава от най-близкия звяр, тя хвърля чука към окото му колкото е възможно по-силно. Той удря в десетката, карайки звяра да се отдръпне с яростен рев.

Демоните са над нас и ни гледат отвисоко. Сега те са с предимство и го знаят — дори и оттук различавам усмивката върху лицето на Джена. Техният артефакт е все още у нея, сияе в сребърно над главата ѝ. Устните ѝ мърдат — дава нареждания на отбора си.

— Хамс — казва Ашър по нашия канал, докато всички летим сред пейзажа, потъващ в мрак след залеза на слънцето. — Дай ми артефакта. Загаси си светлините на ховърборда. — Впил е поглед в Джена. — И вземи *нейния*.

Докато предава на Ашър нашия артефакт, Хами му намига. В здрача и нашият, и противниковият артефакт сияят с лесно забележим син ореол.

— Слушам!

— Рошан, пази ѝ гърба. Рен, отрежи им достъпа. Еми…

Но така и не чувам какво иска от мен Ашър. Точно над монумента близо до нас отеква взрив и ни разпръсва на различни страни. Тримейн е метнал пръчка динамит наблизо. Размазано светлинно петно прелита край нас и се забива право в Рен. И той, и другият пропадат. Другият е Макс. Рен изръмжава ядно и отхвърля противниковия боец от себе си. Същевременно Хами изхвърча и се загубва от поглед, от ховърборда ѝ се виждат само хвърчащите яркочервени искри от мотора, който я тласка напред. Нямам време да се замисля накъде отива, защото в следващия миг Джена полита надолу към нас като таран с Дарън и Зиги от двете ѝ страни. Лети право към Ашър. Ашър се озъбва и се смее, после полита да я посрещне.

Погледът ми се отмества към ледника под нас. В подножието на скалите за живот се пробужда бял дракон, мощните му движения вече пропукват леда, който го държи в плен. Присвивам очи. Ако намеря начин да го контролирам… Ръцете ми посягат към въжето, увито около кръста ми, и когато Ашър и Рен атакуват демоните, аз се гмурвам към повърхността и се приближавам с бавен ход към дракона.

Докато се нося надолу, забелязвам, че ме следват светлини — нечий ховърборд се носи близо до земята в пълна тъмнина. Тримейн. И се приближава бързо. Имам време само колкото да погледна нагоре, преди да се стовари върху ми. И двамата се забиваме право в повърхността на ледника. И падаме от бордовете си.

Светът около мен се разпада и всичко, което мога да видя, е завихрен сняг и вечерно небе. След това всичко примигва — и в следващия миг двамата с Тримейн сме се регенерирали пълен ход зад другите.

Тримейн се обръща и забива в мен убийствен поглед.

Аз само му се ухилвам. „Взрив от скорост“, пауърпът, който Хами ми подаде по-рано, още фигурира в инвентара ми — и сега го употребявам. Той блясва в ръката ми и изчезва. Светът се втурва напред и почти усещам как вятърът дращи кожата ми. В мига щом свалям въжето от пояса си, драконът най-сетне се

изтръгва от леда и зиналата му паст с рев изскача на повърхността.

Мятам ласото си към върха на носа му. Един опит. Втори. На третия най-сетне успявам да надяна примката около муцуната на звяра. Драконът завърта глава в моя посока и надава яростен вой. От разтворената му паст изригва огнен стълб. Скръцвам със зъби, използвам инерцията от въжето и се мятам на главата му. Въжето ми се превръща в импровизирана сбруя. Долу под мен Ашър и Макс водят люта битка.

— Дръпни се назад! — казвам в комуникатора. Ашър ме стрелва с очи. Друго предупреждение не му трябва.

Дръпвам главата на дракона надолу, а Ашър изведнъж се откъсва и се изстрелва назад. Звярът изревава гневно, а после се нахвърля върху най-близкият играч — Джена. Тя успява само да вдигне ръце, преди страшилището да я налапа.

Джена Макнийл | Отбор „Демонична бригада“

ЖИВОТ: — 100 % | ПОВАЛЕНА!

Публиката изригва в превъзбуден хаос. Едва чувам гласа на коментатора сред цялата тази дандания.

Една обиколка зад нас Джена се материализира отново. Ашър вече я причаква. Щом тя се появява, той светкавично ѝ се нахвърля и преди тя изобщо да зацепи какво става, дланта на Ашър се сключва около артефакта над главата ѝ.

Край на играта.

Публиката избухва в бясно ликуване.

— *Не е за вярване!* — надвикват хаоса коментаторите, направо заекват от възбуда. — *Всичко свърши*! Джена Макнийл и нейната неудържима „Демонична бригада“ са повалени от „Ездачите на феникси“ с най-зашеметяващото обръщане на резултата, откакто изобщо се помним! Боже мой! *Победа* за „Ездачите на феникси“!

Ашър отмята глава, надава пронизителен вик и вдига юмрук във въздуха.

И тогава пак виждам черната фигура. Застанала е на върха на ледения монумент, в същата прилягаща черна броня, която бях видяла да носи в Тъмния свят. Нула.

Побиват ме тръпки. Защо го виждам? Защо е тук?

Светът край нас замира. Драконът, който се мъча да овладея, застива във въздуха, а после се разтваря в него. Пейзажът потъва в мрак. Примигвам, когато пред очите ми отново изниква „Токио

Доум“, а петдесет хиляди зрители си дерат гърлата като бесни. И от двете ми страни съотборниците ми излизат от кабините.

— Аз толкова *изкъртващ* ход не съм виждал! — възкликва Рошан, който първи стига при мен и ме тупва здравата по гърба. Отварям уста да кажа нещо, но Хами се мята върху мен и ни притиска и двамата с Рошан в задушаваща прегръдка. Останалите от отбора се накачулват отгоре ни и ми запушват устата. Смачкват ме, смеят се, оплетени един в друг. Кръвта шуми оглушително в ушите ми. В другия край на арената демоните си крещят едни на други, а Тримейн се отдръпва от Джена, без да обръща и грам внимание на публиката.

Първата ми официална победа в мач от шампионата. Но мога да мисля само за това, че *Нула беше там*. Погледът ми се извърта към Рен. Той също се радва и се смее, но си личи, че е насила, преструва се. Очите му не се усмихват. Той поглежда през рамо, сякаш е зърнал нещо, което другите не виждат. После напрежението го отпуска и пак се ухилва и прегръща другите. *И той е видял фигурата.*

Докато продължавам да ликувам, изваждам файла, който успях да грабна през разбитите защити на Рен. Много е малък, сякаш съм го пуснала твърде рано и не съм успяла да сваля достатъчно данни. Ала все нещо съм успяла да докопам, нещо, което Нула вероятно е споделил с Рен. Името на една програма.

```
proj_ice_HT1.0
```

Какво? Намръщвам се, мислите ми препускат, опитват се да открият някакъв смисъл в името. proj_ice. Project Ice — Проект Лед. Това нещо общо *с Белия свят ли има? HT. Хидео Танака.* Проект Лед, Хидео Танака. Може да е нещо, свързващо Хидео с първия рунд от турнира. Или?

Лед, заледявам… И изведнъж разбирам. Сърцето ми примира от ужас. *Боже господи!*

Нула иска да убие Хидео.

И точно в този миг всички светлини на стадиона угасват.

20

Стадионът потъва в мрак. Публиката надава стреснати викове. Коментаторите се мъчат да надвикат хаоса и да поддържат някакво подобие на ред.

— Останете по местата си, моля! — казва един все тъй весело. — Имаме временна повреда, но скоро ще я поправят.

Сред катраненочерния мрак се взирам в червено съобщение за грешка, трепкащо пред очите ми.

```
Непозволен потребителски достъп
```

Активиралият се файл трепва веднъж, а после изчезва — самоунищожава се. Оставам с поглед, взрян в празна обвивка — само тя е останала от всичко, изтеглено от обекта в играта. Файлът е бил програмиран да се самоунищожи, ако не който трябва успее да се докопа до него. Дали Нула е решил да продължи да се бърка из нивата на Warcross, за да предава информация на последователите си? И ако това е вярно — кой друг в игрите работи за Нула?

Но точно в този миг нищо от това няма значение. Докато ние с Хидео се мъчехме да откраднем някакво инфо от Рен, Нула също е бил зает — бъгнал е самата арена. Спрял е тока.

В момента охраняемите врати горе на балкона са блокирали и не работят.

Осъзнаването на този факт така ме поразява, че чак ми спира дъхът. Незабавно звъня на Хидео.

— Излизай оттам! — казвам припряно в мига, щом се свързвам. — Животът ти е в опасност! *Веднага*! Вземи…

Още не съм довършила изречението и виждам как сред балконските места приплямва искра. Присветва веднъж, после и втори път и мракът се завръща. Хората в публиката поглеждат озадачено нататък, но аз знам какво трябва да е било това.

Изстрели.

— Хидео? Хидео! — мъча се да се свържа наново, но не успявам. Проклинам всичко и всички и тръгвам опипом през тъмното. Явно НевроЛинк също е бъгнат, защото никой не използва функцията му за нощно виждане или виртуална решетка. Охранителните екипи са извадили фенерчета — тънки лъчи летят из арената и цепят мрака. Разположението им и фотографската ми памет ми помагат да се досетя приблизително кое къде се намира на стадиона. Преди да са успели да дойдат и да ме спрат, зарязвам съотборниците си и хуквам през тъмното.

Хората протестират, когато се блъскам в тях или ги настъпвам. Като че минава цяла вечност, докато най-сетне се добирам до стълбите. Прескачам на сляпо по две стъпала наведнъж и в движение се мъча да пратя съобщение на Хидео.

Отговор няма.

Щом стигам втората стълбищна площадка, червени аварийни светлини осветяват арената. Макар и да мъждукат едва-едва, след катранената тъма примижавам срещу тях. Горе мигат охранителни камери. Гласовете на коментаторите звучат възможно най-успокояващо, докато се мъчат да организират публиката. „Внимавайте къде ходите, хора!“ Публиката като че не осъзнава присъствието на въоръжен човек тук.

Стигам до охраняваната ложа точно когато виждам и бодигардовете на Хидео, скупчени в нея. Погледът ми трескаво търси познатото му лице. Едва не припадам от облекчение, щом го забелязвам приведен в ложата, заобиколен от бодигардове и колеги. Изглежда невредим. До него Кен говори припряно на няколко от гардовете с тих сърдит глас.

— Какво стана, по дяволите? — питам трескаво, щом притичвам до него. — Къде е стрелецът?

Кен ме разпознава и ме поглежда мрачно.

— Охранителните камери тук горе въртяха стари кадри. Охраната души наоколо и се мъчи да хване стрелеца.

Съсредоточавам се върху действията на Хидео. Един от бодигардовете му лежи на пода с разкривено лице и стиска рамото си. Ръцете му са изцапани с кръв. Разпознавам го — едната от верните и неизменни сенки на Хидео, които съм виждала да го следват навсякъде. Лицето на Хидео е помръкнало от загриженост, очите му — почернели от онзи дълбок и черен гняв, който видях и в спомена му. Говори тихо нещо на пострадалия, а той клати глава и се мъчи да седне на пода. До него друг бодигард също клати глава, докато слуша какво му говорят в слушалката.

— Полицията навън не е могла да го настигне, сър — казва той.

Хидео не откъсва очи от ранения.

— Продължавайте да търсите! — гласът му е заплашително тих.

Бодигардът пристъпва от крак на крак.

— Казват, че са го загубили в празната постройка на паркинга…

— Тогава я разкъртете и го намерете! — отвръща простичко Хидео.

Този път бодигардът не се колебае. Щом Хидео го поглежда с

вдигната вежда, мъжът бързо се покланя.

— Слушам! — и тръгва да излиза заедно с още двама.

— Не бива да оставаш тук — казва Кен на Хидео с приглушен глас. — Повтарям за последно — на арената ще се оправя аз. Прибирай се.

— И сам мога да се оправя.

— Ти нали *разбираш*, че току-що някой се опита да те убие? — озъбва му се Кен. — Това тук не ти е само някакъв си бъг в играта… Тук става дума за *живота ти*!

— И в момента съм не по-малко жив, отколкото преди нападението. — Хидео впива поглед в приятеля си. — Ще се *оправя*. Утре ще говорим.

Всичко това звучи като стар спор, който Кен така и никога не е печелил, и ми хрумва, че сигурно не за пръв път животът на Хидео е под заплаха. Кен изсумтява раздразнено и вдига ръце.

— Не че в университета имаше навика да ме слушаш — измърморва той.

Щом ме вижда, Хидео изправя гръб.

— Ако не беше обаждането ти секунди преди нападението — казва той, — сега аз щях да лежа прострелян на земята.

Студена тръпка разтърсва цялото ми тяло. В един-единствен миг задачата ми се превръща от вълнуващо преследване в нещо много по-злокобно. Мислех си, че се приближавам, че напредвам — а се сблъсках с още по-голям ужас. Дали някой от другите ловци на глави е видял какво стана току-що? Поглеждам пак кръвта по рамото на бодигарда. Във въздуха се носи едва доловима металическа миризма. Стомахът ми се сгърчва от старата паника, познатата отчаяна решимост да *реша* тази задача. *Всичко си има решение. Защо точно това не мога да намеря?*

Хидео помага на ранения си пазител да стане и му говори тихо, докато друг от хората му намята с черен блейзър кървящото рамо и го скрива от очи. Каквото и да му е шепнел Хидео, било е твърде тихо и преводачът ми не го е уловил, но то успява да предизвика благодарност в погледа на ранения.

— Потулете го — казва след малко Хидео и оглежда всички ни. — Нападението беше неуспешно. Издирваме заподозрения. Няма нужда да всяваме паника сред народа.

— Хидео… — обаждам се, но изражението на лицето му ме кара да млъкна.

— Отивай при отбора си — казва той нежно. — Продължи си празнуването. По-късно вечерта ще поговорим.

— А ти нали отиваш на някое безопасно място?

Той кимва, а бодигардовете поемат пострадалия си приятел и Хидео проследява с поглед как го повеждат надолу по едно

стълбище за частно ползване. Мога само да гледам. Хидео е изправил рамене, стойката му е спокойна — ала погледът му е напрегнат и е далече оттук. Юмруците му се свиват и отпускат отстрани на тялото. Макар и да не го показва, аз усещам, че е потресен.

Кен улавя погледа ми и го задържа. „Поговори с него“ — като че ми казва. Усещам безмълвната му молба на приятел, който познава Хидео достатъчно добре и знае колко невъзможен е понякога.

— Хидео — казвам тихичко. — Трябва да се махнеш оттук. От Токио. Да отидеш на някое по-уединено място.

Лампите на стадиона най-сетне светват и заливат пространството с ослепително сияние. Пред очите ми изскачат звезди и примигвам, за да ги прогоня. Долу в ниското тълпата мърмори вяло и объркано, докато продължава да се изнизва към изходите, но шушненето бързо се заменя отново с ликуване в чест на резултата. Никой не знае какво се е случило току-що. По високоговорителите охраната успокоява народа:

— Транзистор е дал на късо по горните нива на купола, но вече всичко е под контрол! Моля, внимавайте къде стъпвате и следвайте обозначенията към изходите!

Докато хората се източват навън, Хидео се обръща и ме поглежда. Очите му все още са в онзи тъмен цвят и погледът му е гневен, леден, решителен.

— Никъде няма да ходя — заявява той, а после се обръща на другата страна и тръгва заедно с бодигардовете си.

Щом Хидео излиза, Кен пристъпва близо до мен.

— Пробвай пак — прошепва ми той. — По-късно.

— Той теб въобще не те слуша! Защо да слуша мен?

Кен кимва.

— Имай ми вяра. Той достатъчно често говори за теб — и преди да възразя, ме изглежда многозначително. — Теб ще те послуша. Моля те.

21

Ако съм си мислела, че досегашното публично внимание към моята персона е било съкрушително, то нищо не е в сравнение със сегашното, непосредствено след първата ни победа. Още не сме излезли от „Токио Доум“, а първите огромни кадри вече са се появили по стените на сградите около арената, придружени с грамадни крещящи заглавия.

АШЪР УИНГ И ПЪРВАТА ИЗБРАНА ЕМИКА ЧЕН
ИЗВЕЖДАТ „ЕЗДАЧИТЕ НА ФЕНИКСИ“
ДО ПОРАЗИТЕЛНА ПОБЕДА С ОБРЪЩАНЕ НА РЕЗУЛТАТА

Под всяко от тези заглавия не спират да въртят кратък преглед на изпълнението ми — косата ми се вее на вятъра, а фигурата ми, приведена върху главата на дракон страшилище, впримчва в ласо главата му и я смъква към Джена. Двата герба — фениксът и качулатите демони, надвиснали във въздуха над стадиона, сега са се преобразили единствено в нашия феникс, разперил пламтящи криле по цялата ширина на купола и извил тържествуващо глава към небесата.

И нивото ми е скочило до небесата: от 28-о на 49-о.

Но аз мисля само за това, че тази вечер Хидео можеше да умре. И че никой не го знае. Мислите ми продължават да се блъскат и да се връщат отново и отново към думите на Кен. „Теб ще те послуша. Моля те.“ Какво ли му е разправял за мен Хидео, че да мисли така?

Тайфа репортери връхлита върху бодигардовете ни, докато бягаме от арената към чакащите ни коли, и изведнъж вече не виждам нищо освен безкрай от ярки светкавици и микрофони.

— Тази вечер няма да има тренировки! — възкликва Ашър, когато най-сетне стигаме до очакващата ни лимузина и всички се качваме вътре. Другите ликуват, а той нарежда на колата да ни откара в Шибуя вместо в общежитието. Зад нашата кола екип от бодигардове се качва на втора кола и ни последва. Репортери с микробуси се мотаят из трафика наоколо и се влачат подире ни. Продължавам да мисля за Хидео и вместо да вдигна очи и да се усмихна на репортерите през прозореца, както прави Ашър, аз продължавам да държа под око Рен, който тупа Рошан по рамото.

Пред погледа ми примигва съобщение. От Кен е.

Можеш ли да се измъкнеш довечера? За да отидеш при Хидео.

Той дори теб не слуша.

Той никога не ме е слушал, не и когато си е набил нещо в главата. Но аз не съм ловец на глави, и по-конкретно – не съм ти.

Защо мислиш, че мен ще ме чуе?

Почти мога да усетя нетърпението на Кен, докато ми отговаря.

– Мога да преброя хората, на които има пълно доверие, на пръстите на едната си ръка. Но с теб си говори често. Води те на вечеря, без да го е планирал.

Аз не съм му бодигард. Не мога да го принудя да се пази.

Ти си неговият ловец. Нае те, за да му казваш нещата, които трябва да знае. Ти имаш правото да настояваш за безопасността му. Той няма да те върне, ако се появиш на прага му.

Съотборниците ми избухват в смях и аз стреснато вдигам поглед към тях. Тази вечер ще празнуваме и те ще очакват да съм също толкова развълнувана от победата ни, колкото те самите. Ако си тръгна прекалено рано, веднага ще започнат да чоплят темата и да любопитстват, а и Рен ще стане подозрителен.

— Ей! — подвиква ми Хами, вдигам очи и виждам любопитното ѝ изражение. Бузите ѝ още са поруменели от победата. — Добре ли си?

Странно ми е, че никой друг на стадиона не знае какво е станало, как сигурно наистина си мислят, че двете присветвания сред седалките на балкона са били гръмнали транзистори, а не изстрели. В момента сигурно всичката ми тревога е изписана по лицето. Пускам ѝ бляскава усмивка и се надявам да изглежда убедителна, а после поклащам глава.

— Фантастично се чувствам! Просто още съм в шок.

Хами се ухилва и издига няколкократно юмрук във въздуха. Той едва не се удря в тавана на лимузината.

— Караоке, бейби! — провиква се тя и всички останали подвикват заедно с нея. И аз викам, ликувам възможно най-шумно, за да потисна бурята от мисли, назряваща в главата ми. Така се пъна да го докарам, че чак почвам да си вярвам.

Скоро вече сме настанени в лъскав, луксозен караоке бар в сърцето на Ропонги, квартала на нощния живот. Мъже в черни костюми охраняват всеки вход и изход. Залите са облицовани с огледала от пода до тавана, отразяващи светлината на пищните полилеи, а входовете за всяка частна караоке стая са боядисани в блещукащо злато. Пред всяка врата стоят виртуалните фигури на усмихнати супермодели, които поздравят всеки от нас по име, докато минаваме покрай тях. Оглеждам се нагоре и надолу по

коридора, запаметявайки в главата си пътя към изхода, а после влизаме в собствената си частна стая.

Музиката е надута до оглушаване, а аз съм притисната на канапето между Хами и Ашър, когото сме извадили от инвалидната количка и сме настанили на меката мебел. Рен се смее, докато избира песен заедно с Рошан. Всеки път, когато превъртят на ново парче, стаята се преобразява, за да се нагоди към него — филмовата класика на Селин Дион превръща стаята в носа на „Титаник“, а „Трилър“ на Майкъл Джексън ни обгражда с танцуващи зомбита. Рошан, обикновено сдържан, сега си умира от смях, докато Рен разправя нещо на френски. През цялото време наблюдавам Рен с крайчеца на окото си. Никой друг ли не забеляза изражението му след края на играта? Дори и сега в стойката му проличава напрежение, сякаш тази вечер нещата не са се развили така добре за него, колкото за останалите от отбора.

— За Рошан — изкрещява Хами, откъсвайки ме от мислите ми. — Най-ценният сритай-задника-на-Тримейн играч!

Рошан като че леко се сепва при споменаването на Тримейн, но го скрива зад усмивка.

— За Хамс — не ѝ остава длъжен той. — Крадлата на хилядите пауърпи!

— За Емика! — възкликва Ашър. Бузите му са зачервени, разтеглени в грамаданска усмивка. Той тръсва глава. — Момиче, ти не си дива, а направо неистова!

Всички му пригласят, а аз се мъча да се усмихна в отговор. *Трябва да се измъкна.* Сигурно е заради развинтеното ми въображение, но усмивката на Рен ми изглежда по-напрегната от на всички други, щастието му ми се струва насилено.

Не отнема много време хаосът в стаята да достигне своя връх. Ашер се обляга тежко на Хами, като не спира да ѝ повтаря, че я обича. Тя, на свой ред, му шепне нещо в ухото. Караоке микрофонът надава протестен писък, когато Рен изкряска в него поредната фалшива нота. Рошан примижава при звука. Всички избухват в нова буря от смях, а аз награбвам телефона си, докато никой не гледа, и пиша на Хидео:

Изминават няколко секунди, а отговор няма. Хидео продължава да се инати. Прехапвам устна и му пращам второ

съобщение.

Имам инфо за теб. Най-добре да разговаряме лично. Спешно е.

Информация от неговия ловец — само за това мога да се сетя.

Времето продължава да се точи. И тъкмо когато започвам да си мисля, че Кен нещо се е объркал за мен, идва криптирано съобщение. Потвърждавам самоличността си, за да го отключа, и пред очите ми изскача адрес. Адресът на Хидео. Едва не припадам от облекчение. После вкарвам координатите в джипиеса и изтривам съобщението.

До мен Ашър повишава глас.

— Кой иска да играем игра с шотове? Само сервитьорът да се върне…

Скачам на крака.

— Отивам да го намеря! — заявявам и се изнасям по най-краткия път към вратата. Идеално. Докато сервитьорът се замъкне при тях, те така ще са се развеселили, че никой няма и да забележи кога съм си тръгнала. Ще имам предостатъчно време, за да си измисля прилично оправдание. Излизам от помещението и се втурвам по коридора. В движение вадя пред очите си карта със сегашните координати на Хидео.

Златната точка, обозначаваща адреса му, се появява някъде в северната част на града. Изтичвам по един страничен коридор. Мигове по-късно той ме извежда в тясна задна уличка на гърба на сградата, близо до контейнерите за смет.

Студен дъждец е намокрил тротоара и щом излизам навън, ме връхлита мразовит нощен въздух. Неоновите светлини се отразяват в мокрото и оцветяват земята в смесица от размазани златни, зелени и сини петна. Номерът на квартала — 16, се носи над тротоара, изписан с яркожълти букви, а златна пунктирана линия води от мястото, на което стоя, до ъгъла на пряката, където завива вдясно и се губи от поглед. Весел надпис „Старт!“ се рее в центъра на полезрението ми и чака да поема по картата, а под него е изписано и приблизителното време на пристигане — трийсет минути.

Потрепервам, дръпвам си качулката нагоре и я стягам, за да покрие цялата ми коса, после си слагам и черна маска за лице. Освен това си изтеглям виртуално лице, за да се дегизирам. Сега

би трябвало всеки на улицата, логнал се в НевроЛинка си, да ме вижда като напълно непозната, а не като едно от най-разпознаваемите момичета в града. Пак е по-добре от нищо. После мятам електрическия си скейтборд на земята и скачам върху него. След това се изстрелвам напред, следвайки златната пунктирана линия.

След половин час навлизам в тих богаташки квартал, разположен на хълм с изглед към града. Времетраенето на пътуването се мени, докато вървя, и показва колко минути ми остават до пристигане. Ръменето вече е преминало в стабилен дъжд, който се просмуква през качулката и ми мокри косата. Мъча се да спра да треперя, но полза няма.

Най-сетне пристигам. Златната пунктирана линия спира пред портата на топла на вид, хубаво осветена голяма къща с извита стена и лъвове, издялани от дърво, пред входа. Не знам колко охрана държи обикновено Хидео в резиденциите си, но тази вечер там са паркирани поне пет коли, а на вратата двама бодигардове чакат да ме посрещнат. Другите като че са се разпръснали из имота.

Сега единият идва при мен и ми казва да изпъна ръце. Изпълнявам. Той ме претърсва старателно. Остава доволен и се опитва да ме скрие под чадър, докато притичвам към входа.

— Благодаря, но нямам нужда вече от чадър — казвам на мъжа. Той ме поглежда косо, все едно никога не е получавал подобно нареждане, а аз му посочвам подгизналите си дрехи. — Сериозно!

Той неохотно прибира чадъра и вървим смълчано, докато стигаме главния вход. Чувам как вътре в къщата лае куче.

Отваря Хидео. Бодигардът му примигва изненадано, сякаш Хидео не прави често такива неща. Още е облечен в по-раншните си дрехи, но единият ръкав на ризата му е запретнат до лакътя, а в момента сваля копчето на другия ръкавел. Яката му е вдигната, горните няколко копчета на ризата — разкопчани, а черната му папийонка се мотае свободно около раменете. Няколко капки дъжд са намокрили косата му, сребристият кичур сияе в бяло. Изглежда угрижен и смутен и изведнъж това стряскащо ми припомня колко е млад. Толкова лесно се забравя.

— Мокра си до кости — казва той.

Прокашлям се.

— А ти си жив — отговарям. — Това е хубаво.

Бодигардът ни оставя сами. Хидео отваря широко вратата и ме въвежда вътре. До него подтичва дебело оранжево-бяло куче с къси крака и грамадни остри уши. То спира пред мен, размахва късата си опашка, поглежда ме приятелски и диша тежко.

Погалвам го, после свалям до вратата мокрите си обувки и колебливо пристъпвам вътре.

Домът е безупречно чист, с високи тавани и красиви съвременни мебели. Тиха музика свири отнякъде, от вградена озвучителна система. За моя изненада не виждам виртуални букви, цветове или цифри никъде из къщата. Всичко е истинско. Колко ли струва такава разкошна къща в толкова скъп град като Токио?

— Трепериш — казва ми Хидео.

Свивам рамене.

— Само чакай да ги махна тия дрехи. — После се усещам какво съм изтърсила и бузите ми пламват. — Тоест не намеквам, че…

Крайчетата на устните му трепват в усмивка — кратък отдих от угриженост — и той ми кимва да го последвам.

— Ще ти донеса сухи дрехи.

— Днес успях да надникна само в един файл на Рен — казвам на Хидео, докато вървим по коридора. А после му казвам и как се нарича файлът. — Очевидно днес Нула е планирал да, ами… да те убие. Как е бодигардът ти?

— Ще живее. Имало е и по-лоши атаки от днешната.

По-лоши атаки.

— Нещо за виновника?

Хидео поклаща глава, докато навива и втория си ръкав. Изморен е, мрачното му настроение още не се е разсеяло.

— Кен казва, че токът спрял напълно. В настаналата суматоха онзи, който и да е бил, е успял да се измъкне и да се смеси с тълпата. Ще преровим всяко кътче и всяка пролука на стадиона за улики, но няма да те лъжа. Били са добре подготвени.

Виновникът още е на свобода. Мъча се да преглътна страха си.

— Като не успяха днес, това не значи, че Нула не изчаква зад кулисите да се задейства отново! Това може да е част от грандиозния му план. — Вдишвам дълбоко. — Пак ще се пробват. Може дори да са се пробвали и преди това. И ще има още много случаи, когато няма да те пазят толкова добре като на стадиона.

Устните на Хидео леко се изопват, но това е единствената му реакция по въпроса за неговата безопасност. Той се спира и ме поглежда.

— А постъпвали ли са някакви данни за теб?

Двоумя се. Не ми бе хрумвала възможността Нула да тегли инфо за *мен*, и от тази идея ме полазват тръпки, макар и явната загриженост на Хидео да ме сгрява.

— Не би трябвало да е възможно — отвръщам. — Аз съм си

добре. Освен това не за мен трябва да се тревожим. Колкото повече частици от тази загадка изнамирам, толкова по-злокобна изглежда.

— Моята охрана е свикнала да внимава. След твоето предупреждение претърсихме напълно дома ми. Ще проявят бдителност.

— Не за това говоря. Хидео — тази вечер ти едва не *умря*! Разбираш го, нали?

— Тук съм добре защитен. Само в къщата има осем бодигардове. — Той кимва към останалата част от къщата. — Но така или иначе ти като че ли все повече и повече се доближаваш до разнищване на загадката.

— Не разбирам как можеш да се отнасяш толкова спокойно към това — казвам и ядът ми нараства. Нищо чудно, че Кен изглеждаше толкова вбесен. — Трябва да се махнеш от Токио. Тук не си в безопасност. Оставането ти тук те поставя под заплаха.

Хидео ми хвърля сериозен поглед.

— Няма да позволя някаква си смътна заплаха да ме прогони от града ми — заявява той. За пръв път, откакто го познавам, в гласа му се промъква гневна нотка. — Не за първи път някой ме набелязва, няма да е и за последен.

Тъкмо се каня да му повиша тон… и кихвам. Хладният въздух в къщата се просмуква в подгизналите ми дрехи и се усещам, че зъбите ми тракат.

Хидео стисва устни.

— Ще продължим, след като се стоплиш. Ела с мен.

Стигаме до просторна спалня — стъклените ѝ стени извеждат към ведра дзен градина, обкичена със златисти фенери. В странична ниша е разположена голяма баня.

— Не бързай — казва Хидео и кимва към банята. — Когато си готова, ще продължим разговора. Желаеш ли чай?

„Хубава чаша чай след покушението над живота ти. Ами че как!“ Кимвам — прекалено съм премръзнала, за да споря.

— Да, с удоволствие.

Хидео затваря вратата на спалнята и ме оставя сама. Издишвам бавно и продължително. Засега не успявам много-много да го убедя, че се намира в истинска опасност. Въздъхвам и събличам суитшърта, джинсите и бельото си и подреждам всички дрехи внимателно покрай ваната да съхнат. Отражението ми в огледалото привлича погледа ми — гримът за турнира сега изглежда размазан и опушен, разтекъл се от дъжда, а косата ми виси на мокри шарени кичури. Нищо чудно, че Хидео не се вслушва в съветите ми — изглеждам като чалната. Погледът ми плъзва от образа ми към останалата част на банята. Душкабината

е огромна, а стационарният душ, имитиращ дъжд, е монтиран директно на тавана. Завъртам крана и оставям топлата вода да вдигне пара, после влизам вътре.

Душът отмива някои от оплетените ми мисли и когато излизам, се чувствам малко по-спокойна за присъствието си тук. Избърсвам се с хавлия и сплитам мократа си коса на две рошави плитки, после излизам от банята.

Там вече ме чака комплект чисти дрехи. Кремав пуловер. Свободно пижамено долнище. Нахлузвам пуловера — мирише досущ като Хидео и ми е толкова голям, че провисва чак до коленете. Деколтето се плъзва настрана и оголва едното ми рамо. Долнището на пижамата дори не го обличам. Много е дълго.

Отивам до вратата на стаята, отварям я и се подавам навън да го повикам.

Но той вече е там — държи в едната си ръка чаша чай и тъкмо се готви да почука с другата по вратата.

— Еми… — заговорва той, щом ме вижда, но гласът му секва. И двамата се вцепеняваме.

Хидео примигва. Погледът му се стрелва към широкия бял пуловер, с който съм облечена, а после бързо се отклонява.

— Исках да те попитам дали имаш някакви предпочитания към чая — казва той.

Раменете и краката ми изведнъж ми се струват много разголени, а порумененлите ми бузи пламват като магма. Започвам да ломотя нещо.

— Извинявай. Аз… аз тъкмо смятах да те питам, ъъъ, дали ти се намират по-малки гащи. — Пак се издъних! — Искам да кажа… То не че ще ти се намира панталон, толкова малък, че *да ми става*… — закопах се още по-дълбоко. — Такова де, пижамата постоянно ми се смъква… — Страшно ме бива да копая. Мръщя се, после поклащам глава и млъквам, а ръцете ми описват кръгове във въздуха, все едно могат да предадат какво искам да кажа.

Хидео се позасмива. Освен ако въображението не ми играе номера, и неговите бузи леко порумеляват.

Излизам от унеса си и му трясвам вратата пред лицето.

Следва пауза, а после се чува познатият глас на Хидео:

— Извинявай — казва той. — Ще ти намеря нещо по-подходящо. — А после стъпките му отекват по коридора.

Отивам до леглото, заравям лице в чаршафите и простенвам.

Малко по-късно Хидео открехва вратата, пъхва чифт шорти вътре и ми ги размахва слепешката. Вземам ги. Пак са ми торбести, но поне не падат.

Измъквам се в коридора и отивам във всекидневната, където Хидео чете до пламтяща камина. Кучето лежи в краката му и

похърква. Тук прозорците гледат към градината и се чува как дъждът се сипе като мъниста по стъклата. По стените са окачени портрети и рафтове с книги — недокоснати ранни издания, стройно подредени и артистично аранжирани. Има и рафтове с наредени по тях старинни видеоигри и конзоли, както и с прототипи — явно на най-ранните версии на очилата НевроЛинк. Някои са грамадни като тухли, но всяка става все по-малка и по-лека, докато най-накрая виждам първия официално произведен модел на очилата, подпрян в края на рафта.

Щом ме чува да се приближавам, Хидео вдига очи от книгата си, а после забелязва, че разглеждам рафтовете му.

— Майка ми добре се грижеше за първите ми прототипи на НевроЛинк — казва той. — С баща ми се погрижиха да ги запазят.

Майка му, невроложката, и баща му с работилницата за поправка на компютри.

— Като нови са! — отвръщам, докато оглеждам възхитено прототипите.

— Хората вярват, че предметите имат душа. Колкото повече любов влагаш в един предмет, толкова по-красив се получава.

Долавям обичта в гласа му и се усмихвам.

— Сигурно те много се гордеят със създаденото от теб.

Хидео само свива рамене, но изглежда поласкан от думите ми.

— У вас нямаш никаква разширена реалност — казвам, щом сядам.

Хидео поклаща глава.

— Харесва ми да поддържам дома си истински. Твърде лесно е да се загубиш в една илюзия — отвръща той и кимва към хартиената си книга.

Близостта ни е толкова осезаема, че сякаш по кожата си усещам призрака на неговото присъствие.

Поемам дълбоко въздух.

— Сещаш ли се за някакви свои врагове? Някой, който да иска да ти навреди по този начин? Може би бивш служител? Стар бизнес партньор?

Хидео се намръщва и извръща очи. След малко отговаря:

— Има достатъчно хора, които не харесват Warcross и НевроЛинк. Не всеки цени новото. Мнозина се страхуват от него.

— Каква ирония само! Нула толкова го е страх от новото — отвръщам, — но използва технологичните си познания, за да се опита да те спре.

— Той като че не дружи особено с логиката.

— А за Рен какво ще кажеш? Трябва незабавно да го дисквалифицираш от игрите! Пределно ясно е, че е замесен в

този план. Може дори да е забъркан в опитите да *ти* навредят. Ами ако файлът, който днес видях, е бил предназначен за него? Ами ако някак е изпратил сигнал отвътре в играта на човека, който се опита да те нападне?

Това вкарва Хидео в размисъл за момент, преди най-сетне да поклати глава.

— Досега е надежден източник на информация и може да ни насочи към още улики. Ако го отстраня сега, на Нула ще му стане ясно, че знаем за него. Може да заподозрат *теб*.

Въздъхвам. Ще ми се да можех да оспоря тези доводи.

— Защо не искаш да напуснеш Токио? Днес можеше да умреш.

Хидео ме поглежда. Сиянието на огъня се отразява в очите му.

— И да призная на Нула, че е победил? Не. Всъщност, ако целият му план е само заплаха срещу мен, ще си отдъхна.

Разговорът ни затихва. Мъча се да се сетя какво да кажа, ала нищо от онова, което ми идва наум, не ми се струва подходящо, и затова си трая и проточвам още повече неловкото мълчание. Погледът ми отново плъзва към рафтовете, а после към портретите по стените. Там има снимки на Хидео като дете и като тийнейджър — помага в работилницата на баща си, чете до прозореца, играе на игри, позира с куп медали на шията, усмихва се на първите си снимки за пресата, когато за пръв път влезе в новините. Интересно — като дете Хидео е нямал сребрист кичур в косата си, нито сребърни нишки тук-там сред тъмните си мигли.

После очите ми се спират върху една конкретна снимка. На нея има *две* момчета.

— Имаш брат? — питам, без да мисля.

Хидео мълчи. Незабавно си спомням предупреждението, което получих точно преди да се срещна за пръв път с него. „Длъжна съм да ви помоля да не задавате никакви въпроси на господин Танака относно семейството му или личните им работи. Тази политика важи за цялата компания и господин Танака много държи на строгото ѝ прилагане.“ Започвам да се извинявам, но думите ми секват, щом осъзнавам, че става дума дори за нещо повече. Изражението на Хидео сега е странно. *Страх* го е. Води вътрешна борба дали да ми каже нещо, или не. Отворила съм стара рана, едва зараснала зейнала бездна.

След дълго мълчание Хидео свежда очи и се заглежда в посипаните с дъждовни капки прозорци.

— *Имах* брат — казва.

„Господин Танака никога не отговаря на въпроси за семейството си.“ Но току-що бе отговорил, бе ми се открил, ако

ще и за кратко. Сега чувам колко чуждо звучат думите от устата му, виждам колко му е тежко дори само да ги произнесе. Значи ли това, че никога не кани други хора в дома си, където онова, което го прави така уязвим, виси на показ на стената му? Гледам го и чакам да каже още нещо. И когато не дочаквам, изричам единственото, което мога:

— Много съжалявам.

Хидео ме пощадява — навежда се към масата.

— Спомена, че искаш чай — казва той, заобикаляйки думите ми също както и онази вечер, когато се срещнахме в седалището на „Хенка Геймс“. Мигът на слабост, който сподели с мен, вече е изтекъл, скрил се е зад стените.

„Това е онази частица от неговата история, която го преследва“ — мисля си аз и си спомням споделения помежду ни миг на скръб, когато му споменах за баща си. Каквото и да се е случило, той не се е помирил с това. То може дори да обяснява упорития му отказ да се пази. Кимвам мълчаливо, а после го гледам как налива чай — първо на мен, а после и на себе си. Подава ми моята чаша, аз я поемам с две ръце, наслаждавайки се на топлината и на чистия му аромат.

— Хидео… — начевам тихо нов опит. Внимавам да се пазя по-далече от всякакви мистерии, обвили миналото му. Погледът ми се задържа върху едва забележимите белези по кокалчетата му. — Ще продължа да преследвам Нула, това ти го обещавам. Но не искам да пострадаш пред очите ми. Ти не беше до мен в Пиратското свърталище и не усети както мен злокобното присъствие на онзи тип. Още не знам какво крои, но явно е опасен. Не можеш така да си играеш с живота си.

Хидео се поусмихва.

— Нима си била път чак дотук тази вечер, за да ме убеждаваш да напусна Токио?

Това подкачане ме кара да се изчервя пак и започвам да се ядосвам на себе си. Оставям чашата и свивам рамене.

— Ами не смятах, че това е нещо, което мога да обсъдя както трябва с теб, без да дойда тук лично. Исках и да те предупредя, без съотборниците ми да могат случайно да подслушат. Но *аз сама* исках да дойда тук. Кен не ме е принуждавал.

— Емика… — казва той. — Няма нужда да ми изтъкваш причините си да дойдеш. Признателен съм ти, че бдиш над мен. Та днес ти ми спаси живота.

Каквото и да смятах да кажа на свой ред, погледът му кара думите да заглъхнат. Той също оставя чашата си и се навежда към мен. Токов удар пронизва гръбнака ми.

— Радвам се, че си тук.

Вглеждам се в очите му и се мъча с всички сили да успокоя пулса си.

— Нима?

— Може би намеците ми към теб са били твърде деликатни.

Досега общо взето приемах, че всичките ми тълкувания на казаното от Хидео са преувеличения от моя страна, ала *това* изказване е трудно да го изтълкуваш погрешно. „Той достатъчно често говори за теб“ — бе казал Кен. Преглъщам тежко, но не се отдръпвам.

— Какво? — прошепвам.

Хидео е свел мигли и в погледа му има нещо сладко и неуверено. Той се колебае. После махва почти неуловимо с ръка и прозрачен екран изскача пред погледа ми.

„Връзка с Хидео?“, изписва се на него.

— Искам да ти покажа нещо — казва ми той. — Нова комуникационна система, върху която работя. Сигурен начин да се свържеш с мен.

Вглеждам се за миг в поканата, а после я приемам. Краищата на зрителното ми поле светват в синьо.

— Как работи?

Изпрати ми мисъл, Емика.

Гласът на Хидео, нежен, топъл и дълбок, проехтява в съзнанието ми. Почти подскачам от изненада. Когато го поглеждам, той не помръдва нито устните, нито пръстите на ръцете си. Това е *телепатия* през НевроЛинк, еволюция в комуникациите, интимна и тайна нишка в умовете ни, която ни свързва. Изумена от тази новост, аз колебливо му изпращам отговор.

Ти си в ума ми?

Само ако ми позволиш. Свободна си да прекъснеш връзката във всеки един момент.

Не успявам да сдържа усмивката си, уловена някъде между потреса и вълнението. Мина почти десетилетие, откакто Хидео създаде технология, която промени света, и ето го сега — продължава да го прави, година след година. Поклащам глава невярващо.

Това е невероятно!

Хидео се усмихва, мрачното му настроение сякаш започва да се разсейва.

Не мисля, че осъзнаваш колко много се наслаждавам на компанията ти. Затова искам да ти споделя една тайна.

Внезапно осъзнавам, че мога не само да чуя мислите му в главата си, но и че мога да… *усетя* нещо. Мога да *почувствам* частица от емоциите му през връзката.

О — помислям си, без дори да го осъзнавам, а пулсът ми се ускорява. Усещам желание в него, една наситена, тлееща топлина. За *мен*.

Искам да те целуна — мисли си Хидео, докато се навежда още по-близо до мен — *още от онази вечер, когато те видях с бялата рокля*.

От партито в „Саунд Мюзиъм Вижън“. Дъхът ми секва. Изведнъж рязко осъзнавам колко са разголени раменете ми. Постоянният приток на чувства, който усещам през връзката ни, замайва главата ми и се чудя дали той може да усети същото нещо да извира и от мен — обезумелия, трескав ритъм на сърцето ми, топлината, която се втурва през вените ми. Би трябвало, защото усмивката му се разширява.

Чувствам се дръзка под тази приглушена светлина, в тази стая, в която изведнъж е станало много горещо.

— *Ами* — започвам аз, а погледът му пада върху устните ми. — *Като че трябва да направим нещо по въпроса*.

Мога да мисля само за това, че той е тъй близо, за черните му очи, за дъха му, галещ кожата ми. Сега погледът му искри, очите му добиват онзи тъмен цвят, изгаря го пламенна жажда, *желание*. За една мъчителна секунда той се колебае. После главата му се накланя към мен. Меките му устни се притискат в моите и още преди да го осъзная, той ме целува.

Клепките ми пърхат и се затварят. Отначало е нежен, чувствата му са сдържани и търсещи, едната му ръка се вдига и леко обхваща лицето ми. Извивам се под допира му, показвам му, че искам повече, че съм готова за още. Фантазирам си какво може да направи след това и му изпращам тези мисли. *Чувстваш ли какво искам?* Сякаш в отговор, сподавен стон на удоволствие се изтръгва от дълбините на гърлото му. После се приближава още, притиска ме на дивана и ме целува дори по-страстно. Отдавам се на докосванията му и си фантазирам как може да продължи това. Връзката помежду ни подсилва десетократно всяко чувство и аз се боря да си поема въздух, завладяна от помитащата сила на желанието му, изливащо се върху ми — и от заслепяващата ме страст, препускаща в негова посока. Мога да усетя мислите му, мимолетни проблясъци от ръцете му върху тялото ми, плъзгащи се надолу по голите ми бедра.

Цялото ми тяло гори. Пръстите му се заплитат в косата ми, придърпват главата ми към него. През мъглата, обвила мислите ми, осъзнавам, че съм обгърнала с ръце шията му и го придърпвам към мен, докато всяка частица от тялото ми се притиска в неговото. Толкова е топъл, мускулите на ръцете и гърдите му са стегнати под дрехите. А дъждът продължава тихо

да се сипе по стъклото.

Хидео се отдръпва само за миг, устните му трептят над моите. Диша учестено и тежко, бръчки браздят челото му, огънят все още пламти в очите му. В този миг той е така истински, съблякъл е от себе си своята сдържана, резервирана, порядъчна версия. Разтърсва ме буря от усещания, не знам върху какво да се съсредоточа, искам да изпия всичко на един дъх, мъча се да намеря съвършените думи.

Е, да — изпъшквам накрая. — *Намеците ти определено са били твърде тънки.*

Усмивката му се завръща.

— Ще ти се реванширам — прошепва ми на ухо, а после пак ме целува. Зъбите ми закачливо захапват долната му устна. Хидео изръмжава от изненада, отдръпва уста от моята и ме целува по овала на лицето. Устните му се спускат по шията ми и по гърба ми полазват тръпки. Горещата му ръка се е пъхнала под пуловера ми и гали голия ми гръб, проследява линията на гръбнака ми. Усещам мазолите в основата на пръстите му, твърдия им допир по кожата ми. Един милион мисли се втурват през ума ми. Извивам се към него. Смътно осъзнавам, че съм се свлякла на канапето и сега главата ми е отпусната на облегалката, а тялото на Хидео се е притиснало тежко в моето и ме изтласква надолу. Устните му се спускат от шията към ключицата ми и ме целуват там, където минава татуировката, а след това и по оголеното рамо.

Най-неочаквано една чужда емоция си пробива път през страстната ни буря, една нишка на тревога от негова страна. И за мое разочарование Хидео полага последна целувка върху кожата ми. Въздъхва, измърморва едва чуто някаква ругатня в ухото ми и се отдръпва. Изведнъж ми става студено, все още ми се вие свят от онова, което се случи току-що. Бавно се подпирам на лакти и се втренчвам в него. Той ми помага да се надигна, а после задържа ръцете си върху моите. Връзката помежду ни потреперва изненадано, а после се успокоява и притихва.

— Въвличам те в нещо, за което не сме се разбирали — казва той най-сетне.

Поглеждам го намръщено, все още задъхана.

— Е, аз не се оплаквам. — Притискам се към него. — *Ще намеря* Нула. Ще си довърша работата, за която ме нае.

Той се взира в мен, а после тръсва глава и се усмихва. Предпазливият щит, който винаги поддържа около себе си, сега е паднал и излага на показ по-уязвимите страни на същността му. *Има нещо, което иска да ми каже.* По лицето му виждам как води вътрешна борба.

— Няма да те задържам повече тази вечер — казва той. Сърцето му пак се скрива зад щита. — Съотборниците ти сигурно искат да празнуват с теб.

След това се пресяга и изключва връзката. Внезапното отсъствие на емоциите и ехото на гласа му в главата ми ме карат да се почувствам празна. Миниатюрен бутон примигва в крайчеца на периферното ми зрение, трябва само да го натисна и ще ни свърже отново.

Опитвам се да кимна в знак на съгласие, за да не забележи разочарованието, изписано по лицето ми.

— Да — казвам. — Празненството. По-добре да се връщам.

Той ме целува по бузата.

— Утре ще поговорим — казва. Но още докато се отдръпва, разбирам, че нещо между нас се е променило завинаги.

Кимвам като насън, сякаш не мога да спра да вземам този наркотик.

— Да.

През следващите дни се провеждат и първите мачове на останалите официални отбори. „Андромеда“ разбиват „Хрътките“ за рекордно време — светът им е разположен сред лабиринт от огнени катакомби. „Зимните дракони“ бият „Титаните“ сред изпълнена с капани джунгла. „Преследвачите на бури“ побеждават „Кралските копелета“ сред неоновите улици на футуристичен космодрум. „Соколите“ надвиват „Фантомите“, „Борците за свобода“ бият „Ветроиграчите“, „Рицарите на облаците“ размазват „Магьосниците“ и за голяма изненада на всички, „Зомби викингите“ отбелязват победа над „Точните стрелци“.

Гледам и анализирам всеки мач заедно със съотборниците си. Тренирам с тях и вторият кръг на игрите започва. Вземаме бърза победа срещу „Преследвачите на бури“, където Ашър и противниковият капитан, Малакай, се изправиха един срещу друг на върха на една изолирана кула, докато останалите се биехме по стълбите ѝ, докато се опитвахме да се изкачим при тях.

Всеки ден ровя в купищата данни на другите играчи. Следя за още някакви признаци у Рен, докато обикаля из общежитието. Той не ме поглежда в очите. Питам се дали знае.

Нощем сънувам, че съм в леглото на Хидео, омотана в чаршафите му, ръцете ми галят голия му гръб, а неговите прегръщат жарко бедрата ми. Сънувам и как някой нахлува в дома му. Сънувам как безлика фигура в тъмна броня надвисва над леглото му и го наблюдава безшумно; как на другата сутрин по новините излъчват за смъртта му. После се будя, останала без дъх.

●●●●●

Добро утро, прекрасна!

Будя се и виждам съобщението от Хидео на телефона си, а навън е мрачен, бурен ден. Светлината в стаята ми е синьо-сива, а сърцето ми тупти след поредната нощ, изпълнена с неспокойни сънища. Прочитам съобщението му още няколко пъти, докато се

уверя, че е жив и здрав, а после отпускам тежко глава върху възглавницата и въздъхвам, отмаляла от облекчение. Усмивка, предизвикана от думите му, играе едва-едва в ъгълчетата на устните ми.

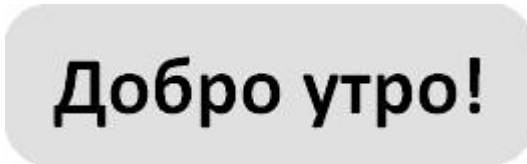

После сядам на леглото, навличам си фланелката и се запътвам към банята да си сложа лещите. Когато се връщам, пред очите ми мига знак за покана и ме пита искам ли връзка с Хидео. Приемам и миг по-късно виртуалният Хидео е в стаята ми — все още гол до кръста, тъкмо си слага фланелка. Ухилвам се, изкушена да му кажа да си остане гол. Той си налива чаша кафе, а кучето се клатушка радостно в кръг около краката му. Приятно и странно е да видя Хидео такъв, какъвто никой друг не го вижда — като момченце, ненапрегнат, напълно уязвим, с разчорлена, мокра от душа коса и увиснало ниско на бедрата долнище на анцуг. Бледата дъждовна светлина от прозорците изсветлява краищата на косата и озарява лицето му.

Щом ме зърва, той се усмихва.

— Преди да си попитала — казва той и кимва нататък, накъдето не мога да видя, — бодигардът ми стои точно до вратата.

Усмихвам му се в отговор и тръсвам глава.

— Радвам се, че най-сетне се отнасяш сериозно към своята безопасност. — После отрезвявам. — Сигурно не си обмислил варианта да напуснеш Токио, нали?

Хидео отпива от кафето си.

— Тази седмица започва третият кръг. Ако не съм там, хората ще почнат да задават въпроси.

Въздъхвам.

— Просто… помисли си за това. Моля.

Някъде извън картината го извиква бодигард. Хидео леко обръща глава.

— Танака сан! — казва бодигардът, а субтитрите ми превеждат. — Репортерите са готови за вашето интервю.

Хидео нехайно махва с ръка и кимва леко на бодигарда си.

— След малко — казва той и тръгва насреща ми, докато ни отделя не повече от педя разстояние, а после се навежда към мен. Ако и двамата в момента се намирахме в моята стая, сигурно щях да усетя как диханието му докосва шията ми.

— Обещавам да си помисля за това — прошепва ми той. — Но и ти трябва да разбереш колко ми е трудно, когато ти още си в града.

Пръстите на краката ми се свиват и потрепервам от наслада. През връзката ни усещам как емоциите ми го застигат на талази.

Безнадежден си.

Само сутрин.

Имам спомен, че беше особено безнадежден и онази вечер.

Той свежда поглед, миглите му улавят утринната светлина. По устните му трепти усмивка.

Иска ми се да можех да те целуна сега.

Ами ако не ти позволя? — дразня го.

Това ме нарани, Емика.

Засмивам се.

Може би искам да целуна някой друг.

През лицето му пробягва ревност, а очите му потъмняват като угаснали въглени. Въпреки физическото разстояние помежду ни усещам емоциите му през връзката ни също толкова силно, както и в онази нощ, когато бяхме заедно, онова възхитително горещо желание.

Ела у нас. Довечера.

Тонът му предизвиква тръпки в стомаха ми.

Аз… Не мога. Съотборниците ми…

Ще се постарая да си заслужава да ми отделиш време.

Тръпките се превръщат в салта.

— У вас? — питам плахо, неспособна да прикрия собствената си усмивка.

Той се разколебава. Неувереността се завръща по лицето му, в нея се промъква и нишка на страх и за миг ми се струва, че ще поклати глава и пак ще размисли. След кратка пауза обаче той ме изненадва с кимване.

Ела с мен тази вечер. Ще ти покажа стария си дом.

Пулсът ми се ускорява. Това е още една тайна от миналото му — долавям го в гласа му. Усещам се как кимвам.

Добре — отговарям.

После двамата излизаме от чата и отново оставам сама в стаята си. Издишвам дълбоко, после ставам и излизам в коридора.

Докато сляза долу, навън плисва проливен дъжд. Хами и Ашър са се разположили на диваните във всекидневната, увлечени в тих спор как най-добре да разбием защитата на „Рицарите на облаците“. Ръката на Ашър е отпусната върху облегалката на дивана, пръстите му разсеяно докосват рамото на Хами, а тя не се дърпа. Рошан играе някаква игра и се излъчва на

живо по социалните си канали. Рен не се вижда никакъв. Общежитието е тихо, чува се само плющенето на дъжда по стъкления покрив на атриума.

— Емика…

Едва не изскачам от кожата си, щом чувам гласа на Рен. Юмрукът ми инстинктивно изхвърча нагоре, завъртам се и го виждам застанал зад мен в коридора, извърнат, все едно се е запътил към стаята си. После издишвам и свалям ръка. Трябваше да го усетя там — нали уж имам отличен пространствен усет. Способността му да се придвижва безшумно ме дразни.

— Изкара ми акъла — изтърсвам.

Реакцията ми го кара само да повдигне вежда, после ми отговаря на френски. Прозрачният бял текст на превода изниква пред очите ми.

— Винаги ли си готова да удариш човека, който те изненадва?

Заради всичките ми мисли, подозрения и следенето на Рен през последните няколко седмици явно в негово присъствие нервнича повече, отколкото ми се иска.

— Само тези, дето се спотайват в тъмни коридори — измърморвам и се мъча да се стегна.

— Да имаш малко време? — пита той и ми кимва да отида при него. — Искам да ти покажа нещо.

— За какво?

Рен се взира спокойно в мен.

— За Хидео.

Примигвам, за момент се стъписвам и не мога да отговоря, а погледът ми се стрелва към очите на Рен. Той ме наблюдава внимателно. Какво ли е забелязал в израза ми? Дали нарочно се е опитал да ме излови неподготвена, за да види каква ще е реакцията ми? Бързо се стягам и му пускам един объркан смях.

— Защо… Да не би най-накрая да съм цъфнала в някой таблоид? — казвам с пресилена веселост в гласа.

В отговор Рен се ухилва.

— Нещо такова. — От думите му ме побиват тръпки. — Ела да си побъбрим в стаята ми.

Ако не отида с него, ще изглеждам подозрително. Затова тръгвам подире му по коридора. „Няма нищо“ — казвам си. А и това може да ми даде възможност в лова, каквато обикновено не ми се предоставя: да *поговоря* директно с една от потенциалните си мишени.

Никога досега не съм влизала тук, но стаята му няма как да я сбъркаш — още от коридора чувам приглушения, плътен ритмичен бийт на прага на чуваемостта. Вратата се плъзва и се

отваря, щом Рен застава пред нея, и разкрива голям апартамент, осветен с приглушено неоновосиньо сияние. Той влиза. Аз се поколебавам, а после го последвам.

Стаята на Рен изглежда напълно различно от моята, като че той я е преобзавел по свое усмотрение. Стените са покрити с квадрати от гофриран дунапрен, а в центъра на стаята има маса с формата на арка, над която във въздуха се рее система от плаващи екрани — някои с изображения на звукомери, други с някакви измерватели и показатели, които изобщо не мога да разконспирирам. Към масата са прикрепени също клавиатура на пиано и панел с плъзгачи. Чифтът персонализирани златни слушалки с крилца на Рен лежи на плота. Стаята пулсира с плътен стегнат бийт, от който подът вибрира, а сърцето ми започва да бие в ритъм. Погледът ми обхожда обстановката благоговейно, макар и да търся улики. Мълчаливо изкарвам пред очите си хакнатия профил на Рен и информацията за него грейва с полупрозрачни букви край него.

— Искаше да поговорим за Хидео? — питам.

Той кимва, после сяда и се завърта на стола си. Нахлузва на врата си златните слушалки.

— Да. Като се запознахме, ти спомена, че си слушала музиката ми и преди, нали така?

Кимвам.

— Станах фен на музиката ти, когато дебютира на сцената във Франция.

— Уау! — Той ми пуска усмивка, за която не мога да определя със сигурност дали е искрена, а после се заиграва с няколко от показалците на таблото. — Нямах понятие, че си знаела за мен толкова отрано.

„Нямах понятие, че си знаела за мен толкова отрано.“ Незабавно в главата ми прозвучава предупредителна камбанка.

— Ти си стоеше в нишата — този път внимавам как отговарям. — Изглеждаше все едно още не искаш да те открият.

Рен ми се усмихва любопитно.

— Цялото ми ранно творчество беше на френски. Не знаех, че владееш моя език.

Връщам му усмивката, а сърцето ми ускорява ход. „Не знаех, че владееш моя език.“ За френския език ли говори, или за хакерския?

— Не — отвръщам и поклащам глава. — Само търсех текстовете онлайн и се мъчех да ги запомня наизуст.

Рен се обляга на стола и си качва краката на масата.

— Значи си истинска фенка! — кимва той одобрително. — Радвам се, че си отделила време да разбереш текстовете. Много

от чуждестранните ми фенове не са. Само ме следват от концерт на концерт, все едно ако не ме изпускат от очи, могат да ме разгадаят.

„Следват ме от концерт на концерт… ако не ме изпускат от очи.“ Наблюдавам как Рен си слага слушалките и се питам дали сега не разговаряме за нещо съвсем друго. Дали ме проверява и рови за информация? Дали Нула му е казал да ме държи под око?

— Какво общо има това с Хидео? — питам в опит да се върнем към първоначалната му тема. — И той ли ти е фен?

— Композирам парче за него, за да му го подаря, след като всичко свърши — продължава Рен с безгрижен тон. — За благодарност, че ме включи във Военния набор. Искаше ми се да получа обратна връзка за парчето от някой, който познава добре Хидео. Да видя дали би му допаднало, нали се сещаш. — И щом го казва, ме поглежда с очакване. — Вие с него като че сте си дружки.

Той знае. Дали? Насилвам се да задържа усмивката си и свивам рамене.

— Така ли? — питам също тъй безгрижно.

— Поне всичките таблоиди шушнат за това.

Вглеждам се в него, не искам да се оставя да ме сплаши.

— Е, всички си имаме високопоставени приятели — отговарям, като се взирам в очите му. — Нали така?

Рен също се взира в моите непреклонно, а после най-сетне поглежда настрани.

— Ами, ето, прослушай го. Помощта ти ще ми е от полза.

В едно старо интервю Рен беше заявил, че не цени външните отзиви за работата си. А ето на, сега ми предлага слушалките си и аз въобще не знам как да разбирам това. Той ми се усмихва насърчително, посягам и поемам слушалките, а после си ги слагам на ушите.

Плътен бас, акомпаниран от самотна прекрасна цигулка над него и нещо, което звучи като камбанки. Обажда се женски глас: „Да разцепим Токио от нула до шейсет, йе, все едно изтича времето ни в този град“ — мърка тя. Докато слушам, поглеждам Рен. Парче за Токио.

А после чувам стих, от който ме удря ток:

„Да излезем с гръм и трясък, йе, време е да излезем с гръм и трясък.“

Това е същият трак, който се чу за секунда в Пиратското свърталище.

Той ми залага клопка. Поглеждам бързо Рен и забелязвам, че той наблюдава лицето ми с одобрително изражение. Той е композирал трака, който свиреше по време на играта от Черния

кръст, а сега ми го пуска, за да види дали ми се струва познат. Съдейки по начина, по който ме гледа в момента, съм се издала, че съм чувала парчето и преди. А това означава, че той е наясно, че съм била в Пиратското свърталище по едно и също време с него.

Той знае, че го следя. Той знае, че наблюдавам Нула.

Рен си взема слушалките. Погледът му не се откъсва от мен.

— Смяташ ли, че ще се хареса на Хидео?

Сега думите му ми прозвучават злокобно и се мъча да си докарам вид, че това ни най-малко не ме засяга.

— Добро е. Може дори да го вкара в турнира догодина.

— Може да го вкара дори в *тазгодишния* финален турнир — казва Рен и ми се усмихва. — Трябва да излезем с гръм и трясък, нали така?

Посрещам това заявление с усмивка на уста и кимване, но то прозвучава като тънко завоалирана заплаха. Сърцето ми забива учестено. „Да излезем с гръм и трясък.“ Сега Рен повтори същия стих, прозвучал в Пиратското свърталище — и макар *все пак* да има вероятност това нищо да не значи, умът ми стига до различен извод. Каквото и да се опитва да постигне групата на Нула — което включва толкова много градове в различни страни и засяга живота на Хидео по толкова много начини — то ще се случи в деня на финалния турнир.

И Рен знае, че съм замесена.

23

Няколко часа по-късно, когато се срещам с Хидео в частна кола, все още не съм се отърсила от разговора с Рен. *Думите му може и да не са били двусмислици*. Но този трак не беше случайност. Той знае, че съм била в Тъмните светове да го проследя — или най-малкото, че и аз съм била в Пиратското свърталище по същото време.

И да е забелязал моята угриженост, Хидео не го споменава. И той сякаш е отнесен. Дори и без връзка между линковете ни забелязвам някакво безпокойство в него, нещо, което прави погледа му отстранен, и то е същото, което го накара да се откъсне от мен онази нощ в дома му. Питам се дали да му кажа за разговора си с Рен, но после се отказвам. Твърде неясно е. Трябва да задълбая по-надълбоко.

Пътуваме бавно в дъжда и когато два часа по-късно пристигаме сред гористите покрайнини на Токио, се чувствам благодарна за това. Градът отстъпва на заоблени хълмисти възвишения и тесни улички със спретнати триетажни къщи с изящни покриви, боядисани в червено и черно. От двете страни на пътя се редят борове. Самотен пешеходец броди по тротоара, наблизо градинар грижливо подкастря плет — ала освен тихото щракане на ножиците му друг звук не се чува. Най-сетне колата спира пред къща в края на улицата, алеята пред нея е украсена с кръгли храсти и камъни. От двете ѝ страни в строен ред са наредени саксии с цветя. Лампата над входа свети, макар все още да е късен следобед.

Хидео звъни на вратата. Отвътре приглушено се обажда нечий женски глас. Миг по-късно вратата се отваря и там застава възрастна жена, облечена в спретнат пуловер, панталони и пантофи. Тя мига насреща ни зад очила, които уголемяват очите ѝ. После, щом вижда Хидео, покрай очите ѝ разцъфват радостни бръчици, тя се засмива, подвиква нещо през рамо на японски и протяга ръце към него.

Хидео се покланя — толкова ниско не съм го виждала да се покланя на никого.

— *Ока сан*! — възкликва той и я притиска в топла прегръдка. Усмихва ми се смутено, когато тя посяга и го потупва по двете бузи като малко момченце. — Това е майка ми.

Майка му! Топло чувство ме изпълва и предизвиква трепет у мен. Изчервявам се и по примера на Хидео правя нисък поклон. Хидео кимва към мен.

— *Ока сан* — казва той на майка си. — *Kochira wa Emika san*

desu.

„Това е Емика“ — изписва преводът.

Измърморвам срамежливо „здравейте“ и почтително накланям глава. Тя ми се усмихва сърдечно, потупва и мен по бузите, а после май казва нещо за косата ми. След това въвежда двама ни вътре, далеч от света.

Събуваме се до вратата и слагаме пантофи, предложени ни от майката на Хидео. Вътре домът е слънчев, уютен и съвършено безупречен, украсен със снимки в рамки по стените и зелени саксийни растения, глинени гърнета и странни метални скулптури. Бамбукова рогозка и мек килим са постлани на пода във всекидневната под ниска масичка с чайник и чаши за чай. Зад отворена плъзгаща се врата се вижда дзен градина с буйна зеленина. Сега виждам защо Хидео е обзавел така къщата си в Токио — тя сигурно му напомня за *тук,* за истинския му дом. Тъкмо се готвя да отбележа колко умилително традиционен е той, когато автоматичен глас се обажда от високоговорителите, монтирани някъде в тавана.

— Добре дошъл у дома, Хидео сан — произнася гласът. В кухнята печката се включва под чайника, без никой да я докосне. Е добре де — умилително традиционен, тук-там с по някое високотехнологично удобство.

Малко по-късно баща му излиза да ни поздрави. Гледам и потискам надигналата се у мен завист, докато двамата се суетят около сина си с цялото въодушевление на родители, които далеч не виждат децата си толкова често, колкото им се иска. Майката на Хидео възкликва, че трябва да ни приготви нещичко за хапване, тича в кухнята и зарязва очилата си на масата. Хидео ги взема, тръгва подире ѝ и нежно ѝ напомня да си ги сложи. После отваря хладилника и вижда, че там няма никакви продукти, с които да се приготви нещо за хапване. Майката на Хидео се мръщи озадачено — сигурна била, че все нещо се намира. Хидео ѝ заговаря тихо и нежно, обгърнал с ръка раменете ѝ и я уверява, че веднага ще поръчаме храна. Баща му гледа от коридора и се закашля — кашлицата му загатва за някакво хронично заболяване. Родителите му не са стари, ала изглеждат много по-крехки, отколкото трябва да са на тяхната възраст. Това ме кара да се размърдам на мястото си — събудило е у мен неприятни спомени.

Щом Хидео се връща при мен и забелязва, че го наблюдавам, само свива рамене.

— Ако аз не ѝ напомня, домашната система ще го направи — казва той. — Системата ги пази, когато мен ме няма. Отказват да приемат прислуга. — Тонът му е лек, грижовен, но съм го чувала

достатъчно пъти, че да различа отдолу дълбока тъга.

— Родителите ти винаги ли са живели тук? — решавам се да попитам.

— Още откакто се преместихме тук от Лондон. — Хидео посочва украсата върху страничните масички. — Майка ми се учи да вае глинени грънци, откакто се пенсионира като невролог. Металните скулптури ги е правил баща ми, от заварени остатъци от компютърни части от работилницата му.

Спирам се да се възхитя на една скулптура. Едва сега забелязвам, че всяка от тях, макар да са геометрични и абстрактни, явно представя нещо от личния им живот. Двойка, разхождаща се под ръка. Семейни сцени. Някои от скулптурите изобразяват родителите му с *две* момчета. Сещам се за снимката, която видях в дома на самия Хидео.

— Прекрасни са.

Хидео изглежда доволен от думите ми, но усещам, че колкото повече се задържаме тук, толкова повече се завръща неговата мълчалива тъмна страна, сякаш идването у дома захранва тази негова страна с нужното за съществуването ѝ гориво. Той се заглежда навън през прозореца. После ми кимва.

— Е, Емика — казва той и ми се усмихва леко. — Пробва ли вече *онсен*, откакто си в Япония?

— *Онсен*?

— Топъл извор.

— А! — Прокашлям се и бузите ми поруменяват. — Не още.

Хидео се усмихва и кимва към вратата.

— А искаш ли?

●●●●●

Щом слънцето тръгва към залез, Хидео ме завежда на тихо място с изглед към планините. Там, обкръжена от цъфнали вишни, е разположена баня. Наблюдавам го внимателно. Настроението му се е подобрило, откакто пристигнахме, но все още не се държи по обичайному. Вървя кротко до него към входа на банята и се чудя как да го поразведря.

— Често ли идваш тук? — питам.

Хидео кимва.

— Това е частният ми *онсен*.

Водата на топлия извор е спокойна и неподвижна, над нея се носи облак пара. По края на вира са наредени гладки камъни, а от дърветата се сипе вишнев цвят и се стеле по водата. От едната страна на извора се открива гледка към планини, по чиито

върхове още играят последните слънчеви лъчи. Другата страна гледа към река.

Когато идвам при извора по халат, Хидео вече е във водата. Щом приближавам, той вдига очи. Радвам се, че е горещо — това може да поприкрие изчервяването, което вече заплашва да ми подпали лицето, докато изучавам с поглед влажната му коса и голата му гръд. Прокашлям се и Хидео вежливо отклонява поглед и ми дава време да сваля халата си и да потъна в топлата вода. Затварям очи и издавам лек стон на облекчение.

— Никога няма да си тръгна оттук — измърморвам, когато Хидео идва при мен.

Той се позасмива и заедно с неговото настроение се приповдига и моето. Отмята влажни кичури от косата ми към гърба, а после ни избутва в един ъгъл и пръстите му се вкопчват в камъните от двете ми страни. Лицето ми сега се е разгорещило като водата и осезаемо усещам точките на допир на голата ми кожа.

— Кажи ми какво означава всичко това — мърмори Хидео и прокарва длан по цялата дължина на татуираната ми ръка. Пръстите му оставят мокри линии по кожата ми.

Поглеждам доволно надолу и изпъвам ръка, за да се видят татуировките ми от единия до другия край.

— Ами… — прошепвам. — Цветето е божур, любимото цвете на баща ми. — Пръстите ми тръгват нагоре от китката, а пръстите на Хидео ги следват. — Океанската вълна ми напомня за Калифорния, защото съм родена в Сан Франциско.

Ръката на Хидео спира близо до лакътя ми върху сложна геометрична структура, издигаща се от вълните.

— А това?

— Конструкция на Ешер — отговарям. — Фенка съм му.

— А… — усмихва се Хидео. — Добър избор!

Аз също се усмихвам, топлият допир на дланта му пари по кожата ми. Ръката ми се изкачва по-нагоре по татуировките и за кратко се спира върху поредица от стилизирани пера, реещи се нагоре към небето, после върху това небе, преминаващо в космическо пространство с планети — техните пръстени са наклонени като старинни грамофонни плочи от винил и на свой ред преминават в петолиния, по които е изписана мелодия.

— Моцартовата „Царица на нощта“[6] — завършвам. — Защото… ами, защото си въобразявах, че съм такава.

— Ммм… — Хидео се навежда и обсипва с целувки шията ми, а аз потръпвам. — Ловец на глави, бродещ из Тъмния свят — измърморва той. — Много подхожда.

Затварям очи с полуразтворени устни и се потапям в

топлината на ръцете му, които ме обвиват, на целувките му по мократа ми кожа. Грубите белези по кокалчетата му драскат по кръста ми, когато ръцете му ме притеглят към тялото му. В очите му сега има срамежливост, която го прави да изглежда тъй млад, и това изражение притегля сърцето ми към него. Не помня кога сме започнали да се целуваме, и кога спираме, и кога той се обляга на мен изнемощял и шепне името ми. Сякаш съществуваме сред мъгла от топлина и сумрак и не зная къде се изгубва времето, ала като че ли докато ми мигне окото, се стъмва и скоро вечерта ни поглъща. Сега сме притихнали, подпрели глави на камъните около извора, и гледаме как окачените наоколо фенери огряват водата в златно. Звездите горе грейват една по една — *истински* звезди, не виртуална симулация. Едва се е смрачило, ала аз толкова звезди през живота си не съм виждала, покрили са небето с воал от светлина.

Хидео също е извърнал лице към звездите.

— Сасуке си играеше в парка — изрича той най-сетне, думите му прозвучават тихо сред безлюдното пространство. Намествам глава върху камъните, за да го чувам по-добре. Сега той изглежда умислен, умът му витае някъде далече оттук.

Ето защо сме дошли на това място. Ето я тайната, която му тежи. Извръщам леко глава към него и го изчаквам да продължи. Той като че ли води безмълвна борба със себе си и се пита дали ако ме пусне в своя свят, няма да е огромна грешка.

— Какво се случи? — прошепвам.

Той въздъхва, затваря очи, а после прави едва доловимо движение с ръка. Между нас се появява екран. Хидео споделя един от спомените си с мен.

Безмълвно приемам. В следващия миг *онсенът,* свечеряването и хълмът край нас изчезват и се оказвам застанала зад Хидео в края на парк, сред златен есенен следобед — слънчевите лъчи обгръщат дърветата в ореоли от светлина. Няколко автоматични коли са паркирани край тротоара. Червени и оранжеви листа лениво се стелят по земята и изпъстрят зелената трева с топли цветове. Малко по-нататък две момченца са се запътили към парка. Веднага познавам едното от тях — малкият Хидео. Другото е брат му.

— Ти нали още не си бил изобретил НевроЛинк, когато това се е случило? — казвам, докато наблюдаваме как момчетата влизат в парка. — Как си създал този спомен?

— Защото помня и най-дребната подробност от онзи ден — отвръща Хидео. — Аз бях на девет години, а Сасуке — на седем. — Той кимва към братята. — Помня разположението на парка, къде расте всяко дърво, златните листа, температурата,

ъгъла на светлината. Помня го, все едно се е случило само преди минута. И затова го реконструирах в пълнота, добавях нови детайли всяка година.

Пред нас малкият Хидео върви спокойно, яката на палтото му е вдигната да го топли в мразовития ден. Той вади от раницата си яркосин шал. На няколко крачки пред него тича Сасуке, по-малкият от двамата — смее се, грейнал в усмивка, обувките му скърцат по листата, когато хуква напред. Двете момчета заговарят — говорят на японски.

— *Yukkuri, Sasuke-kun!* — провиква се малкият Хидео подир брат си и размахва синия шал във въздуха. Чета английския превод пред очите ми, а той продължава. „Чакай де, Сасуке! Сложи си шала. Мама ще ме убие, ако не си го сложиш.“

Сасуке не слуша. Носи кошница с пластмасови яйца, всички са сини.

— Добре, този път червеният си ти! — подвиква той на Хидео през рамо. — Синият съм аз. Ако ти грабна всичките, преди слънцето да стигне до онова дърво там… — той се спира да посочи, — ще ти взема любимия модел на кола!

Хидео завърта очи и въздъхва раздразнено, щом стигат на централната поляна в парка.

— Ама тя е част от *комплект*! — възразява той, макар и да не казва „не“. Най-сетне настига брат си и въпреки протестите на Сасуке, го накарва да застане на едно място, за да увие синия шал около врата му и да му вдигне яката по-високо. Той поглежда строго по-малкия: — Не може да се бавим много. Трябва да помогнем на татко в работилницата преди вечеря, а се налага мама да остане до късно в лабораторията.

Сасуке се нацупва, както подобава на едно малко братче.

— Добре, де — измърморва той.

Момчетата се разделят и се запътват към двата противоположни края на парка. Докато вървят, Хидео вади от раницата си торба с червени пластмасови яйца. Започват да ги разхвърлят навсякъде и всеки страшно се старае да ги скрие от другия както трябва. Едно синьо яйце се изтъркулва пред очите ни, Хидео вдига очи и вижда Сасуке, глупашки ухилен.

— Много силно го хвърлих! — провиква се той. — Може ли да ми го подхвърлиш обратно?

Хидео сграбчва яйцето и го мята обратно към брат си. Яйцето прелита надалече от поляната и изчезва сред гъсталака от дървета в парка, там, където те растат по двата бряга на поточе, обрасло с бамбук. Сасуке се нацупва, а Хидео се засмива.

— Изчакай ме! — подвиква малкият през рамо и навлиза сред дърветата да донесе яйцето. Хидео му обръща гръб и продължава

да крие другите яйца. Няколко секунди по-късно поглежда през рамо.

— Готов ли си вече? — провиква се той.

Никакъв отговор.

Хидео се изправя, протяга се и се усмихва на топлото сияние на следобедното слънце.

— Сасуке! — подвиква той отново към дървесния гъсталак. В отговор се чуват само едва доловимото бълбукане на потока и шумоленето на златните листа, носещи се из въздуха. Ветрецът шепне сред поклащащите се бамбукови стъбла.

Изминават няколко секунди, а после Хидео изпуска въздишка и тръгва към другия край на парка, където е брат му.

— Хайде, няма цял ден да стоим тук! — подвиква той. — Сасуке! Побързай, де!

Не откъсвам очи, докато го следваме през дърветата и навлизаме в избуялата трева. Тук-там, където листакът се сгъстява, забавяме крачка.

— Сасуке? — подвиква отново Хидео. Сега гласът му звучи по-различно — раздразнението е изчезнало и на негово място се долавя объркване. Момчето се спира сред дърветата и се оглежда навсякъде, сякаш не може да повярва, че току-що тук е бил и някой друг. Минутите се точат дълго, докато той изтощително претърсва малкия шубрак. Пак се провиква. Сега в гласа му се долавя нотка на тревога. А после и на страх. Няма и следа от другото момче. Сякаш просто е престанало да съществува.

— Сасуке? — сега гласът на Хидео зазвучава настоятелно, трескаво. Стъпките му преминават в бяг. Той бърза да излезе от гъсталака обратно на поляната с надеждата, че брат му някак се е върнал там, без да го чуе. Но целият парк си остава все тъй пуст, сините и червените яйца на момчетата лежат пръснати из тревата и чакат играта да започне.

Хидео се спира сред поляната. Сега споменът преминава в паника и светът край нас се размива, щом Хидео се завърта на място и поглежда в едната посока, после и в другата. После притичва към друг участък от парка. Диша тежко, учестено, запращайки облачета пара в хладния въздух, а когато виждам отражението му в бронята на черна кола, очите му са широко отворени и потъмнели, зениците му са разширени от ужас.

— Сасуке! *Сасуке!*

Всеки вик все повече звучи като писък. Хидео вика ли вика и накрая гласът му пресипва.

Той спира рязко, задъхан, и стисва главата си с длани.

— Успокой се. Сасуке се е прибрал — прошепва той. После кимва — повярвал си е. — Прибрал се е по-рано, без да ми каже.

Той е там! — И без колебание хуква към дома си. Очите му диво оглеждат тротоарите и търсят да видят гърба на момченце с яркосин шал. — Моля те, моля те! — дочувам как си шепне, докато тича. Думата се повтаря и повтаря и оставя диря след него, тънка и призрачна.

Не спира да тича, докато не стига до дома си — къща, която сега разпознавам. Думка по вратата, докато най-сетне баща му отваря с озадачен израз на лицето.

— Хидео… какво правиш тук? — Той изпъва шия и оглежда тротоара зад сина си. — Къде е брат ти?

При този въпрос Хидео потрепервa. В този миг той разбира, че брат му изобщо не се е прибирал у дома, *разбира*, че се е случило нещо ужасно. Зад него слънцето залязва и окъпва пейзажа вече не в златно, а в розово.

Мога да мисля само за непоносимата красота на деня.

Споменът свършва. Стряскам се, когато *онсенът* отново възниква около мен и Хидео — спокойните пари над топлата вода и блясъкът на рано светналите лампи по камъните. Поглеждам Хидео. Той нищо не казва, не ме поглежда. Сякаш вече изобщо не е тук — лицето му изглежда отнесено и мрачно. Уплашено. След малко той пуска още един спомен. Това е същият епизод, който току-що гледахме — само че е променил пейзажа в парка, тук-там е поизместил леко потока. Пуска и трети спомен. Същия епизод, но братята са в малко по-различни пози.

— Не мога да ти кажа колко пъти съм си припомнял наум тази сцена — казва ми тихо той най-сетне. Пуска и още един спомен, и още един, всеки с леки промени в подробностите. Този път сцената показва как Хидео се обръща няколко секунди по-рано и повиква Сасуке, преди да навлезе сред дърветата. Друга показва как Хидео извежда Сасуке от парка и го прибира у дома, преди да успеят да започнат играта. Още един показва как Хидео отива заедно със Сасуке да донесат пластмасовото яйце, вместо да го остави да го донесе самичък. При всеки нов вариант сърцето ми все повече се къса. Това е неговият безкраен ад. — Помня всяка една подробност от онзи ден… само не и важните. Къде е отишъл. Кога съм спрял да чувам стъпките му сред шумата. Кой го е отвел. Мисля какво ли можеше да се случи, ако бях направил това или онова… Ако всичко бе поне малко по-иначе. — Той поклаща глава. Челюстта му така се е стегнала, че се боя да не я счупи. — Не знам. И затова не спирам да надграждам.

Той се самоизмъчва. Гледам, и буца засяда на гърлото ми, как той пуска поредния конструиран спомен — този път за последвалата нощ, с лъчи на фенерчета, танцуващи из парка. Гласовете на майка му и баща му звучат изтъняло и трескаво,

накъсано. После сцената преминава към малкия Хидео, коленичил пред родителите си — той ридае и се извинява истерично, неутешим е дори и когато те се опитват да го изправят на крака. Сцената отново се променя и показва Хидео в леглото, свит на кълбо, притихнал, вслушващ се в приглушения плач на майка си откъм родителската спалня. После го показва как всяка сутрин се буди и поглежда в огледалото… и вижда как в черната му коса постепенно се появява тънък сребрист кичур. Потръпвам. Травма е било, тя му е нанесла бялата резка. И макар аз да не съм той, разбирам. Дори и да го нямаше линка, свързващ емоциите ни сега, аз чувствам страшния и безкраен срам, помрачил сърцето му.

Опитвам се да си представя как един ден баща ми изчезва и никога повече не се връща, какво ли е да скърбя до безкрай без никакъв завършек, да живея в загадка с отворен край, която вечно дълбае сърцето ми като забито в него острие на нож. Мисля си за лампата на входа на дома им, която свети дори през деня. Представям си тази болка и дори и във въображението си усещам как сърцето ми кърви.

Минава дълго време, след като спомените свършват, изпълнено единствено с плисъка на водата срещу камъните. Когато Хидео пак проговаря, гласът му е тих, натежал от преследващата го всепоглъщаща вина.

— След изчезването на Сасуке те никога вече не проговориха за него. Виняха себе си, поеха срама на гърба си като бреме и го носеха мълчаливо. Съседите и полицията също спряха да говорят за Сасуке от уважение към родителите ми. Не могат да понесат да гледат снимки с него — успях да спася само тези, които бяха у мен. Сега той съществува единствено в техните скулптури. Майка ми остаря за една нощ. Навремето тя помнеше *всичко,* имаше фотографска памет. Оглавяваше екипа си от невролози. Сега поставя неща не на мястото им и забравя какво върши. Баща ми разви кашлица, която така и не мина. Често боледува. — Погледът на Хидео проследява пътя на съзвездието Близнаци, звездите, наредени като двама братя. — А що се отнася до мен… Сасуке обичаше игрите. Всеки ден играехме, измисляхме заедно всякакви игри. Той беше по-умен от мен — изкарваше отличен на всеки изпит, без усилие се класираше за всяка елитна академия, която ти дойде наум.

Сега разбирам.

— Изобретил си НевроЛинк заради брат си. Warcross е била вдъхновена от играта, на която Сасуке играеше в парка. Създал си Warcross за него.

Той се умълчава и водата се разплисква, когато се обръща

съм мен:

— *Всичко*, което правя, е за него.

Докосвам с длан ръката му под рамото. Каквото и да кажа, ще прозвучи неуместно, и затова не казвам нищо. Само слушам.

— Аз не говоря за него, Емика — казва Хидео след поредното дълго мълчание и отново извръща очи. — Не съм говорил за него от години.

Ето това е Хидео без богатството, славата и гениалността си. Това е той — момче, което всеки ден чака брат си да се върне, всяка нощ заспива и сънува един и същи кошмар, попаднало завинаги в клопка, момче, което се пита какво щеше да бъде, ако бе направило *само нещичко, каквото и да е,* по-иначе. Трудно е да опишеш една загуба на някого, който никога не го е преживявал, невъзможно е да обясниш всички отношения, в които тя те променя. Но за тези, които са го преживели, не е нужна нито дума.

Хидео се оттласква от края на басейна и кимва към стъпалата, водещи обратно към банята. Подава ми ръка. Поемам я и погледът ми както винаги се стрелва към белезите по кокалчетата му.

— Става късно — казва нежно той.

24

По-късно вечеряме с родителите на Хидео. Гледам го как нарязва зеленчуци, пържи месо и слага ориз в пароварката. Докато той работи из кухнята, майка му се суети около мен.

— Това дребно дете — кара ми се нежно, а погледът ѝ сияе. — Хидео, защо не си я хранил както трябва? Сега да ѝ дадеш по-голяма порция. Ще върне малко руменината в бузите ѝ.

— Ока сан — казва той с въздишка. — Моля те.

Тя свива рамене.

— Казвам ти, има нужда от хубава храна, за да функционира добре мозъкът ѝ. Помниш ли какво ти разказвах? Как невроните използват енергията, която кръвта им доставя?

Тя се впуска в обяснения за кръвта, а двамата с Хидео разменяме криви усмивки.

Пак Хидео нарежда масата, поднася ни храната и налива на всички чай. Вечерята е толкова вкусна, че ми се иска да продължава вечно — сочни крехки късчета свинско, съвършено изпържени; лъщящ ориз с пържено яйце отгоре; зеленчуци в лека марината за гарнитура; пухкави оризови кексчета с пълнеж от ягоди и паста от сладък червен боб; чаши топъл зелен чай, който действа успокояващо. Докато се храним, родителите на Хидео си говорят тихо на японски, като от време на време се усмихват в моя посока — със сигурност си мислят, че движенията им са твърде потайни, за да ги забележа.

Побутвам Хидео, който седи до мен.

— Какво казват? — питам го през шепот.

— Нищо — отвръща ми, въпреки че ясно виждам как са порозовели страните му. — По принцип нямам време да готвя, това е всичко. И сега го коментират.

Ухилвам се.

— Но сготви вечеря за мен?

Усмивката, която получавам в отговор от създателя на Warcross, е — от всички възможни неща — свенлива.

— Ами — казва, — исках този път аз да направя нещо за теб. — После ме поглежда очаквателно. — Харесва ли ти?

Кадифени подаръчни кутии със съдържание за петнайсет хиляди долара. Полети на частни самолети. Гардероби, преливащи от скъпи дрехи. Вечери в ресторанти, които притежава. Никое, никое от тези неща не е карало сърцето ми да пропуска удар, както този искрен, обнадежден поглед на лицето му, докато чака да чуе дали съм харесала храната, която ми е приготвил.

Облягам се на рамото му с купата в ръка.

— Става — отвръщам му.

Той примигва изненадано, след което явно си спомня какво ми каза при онази първа наша среща. От устните му се откъсва смях.

— Приема се — казва и се обляга назад.

И все пак… Макар и да разговаря непринудено и с майка си, и с баща си, не мога да не мисля за онова, което ми каза по-рано — че Сасуке е тема, която никога не обсъжда с тях, че скръбта и срамът им са тъй дълбоки, та дори присъствието на портрета на втория им син в дома им е непоносимо за тях. Нищо чудно, че не съм и чувала за това във всички изгледани от мен документални филми за Хидео. Нищо чудно, че политиката на неговата компания да не се говори за семейството му, е толкова строга.

— Те не искат да се местят — казва ми Хидео по обратния път към Токио. — Хиляда пъти съм се мъчил да ги убедя, но те не искат да напуснат стария ни дом. И затова правя всичко по силите си да им осигуря безопасност тук.

— Безопасност? — питам.

— Домът им е постоянно под наблюдението на охрана.

Не се учудвам, че е така. Дори не бях я забелязала, но сега се досещам за случайния минувач по тротоара, за градинаря, подкастрящ плета.

Когато колата му спира зад общежитието на „Ездачите на феникси“, вече наближава полунощ. Взирам се в изображението си върху тъмните стъкла. Погледнати отвън, в момента те показват празната вътрешност на кола, та никой да не може да ни види вътре двамата.

— До скоро — прошепвам му. Никак не ми се тръгва.

Той ми се усмихва, а после се присламчва до мен, докосва брадичката ми с ръка и ме притегля в целувка. Затварям очи и се отдавам на усещането.

Накрая — твърде скоро — той се отдръпва.

— Лека нощ — прошепва.

Едва се насилвам да не погледна назад, докато слизам от колата и се запътвам към общежитието. Но усещам присъствието му дълго след като колата му потегля и ме оставя сама. Тази вечер в погледа му имаше нещо ново, което малцина са имали честта да видят… ала зад него все още се крият тайни. Питам се какво ли ще е нужно, за да ми разкрие още някоя от тях.

●●●●●

Остатъкът от седмицата отлита. В петък сутринта познатото блъскане на Ашър с инвалидната количка по вратата ми ме стряска и ме буди от неспокойния ми сън.

— Игра номер три! — крещи той и възбудата личи в заглъхващия му по коридора глас. — Хайде, ставайте! Ще разбием „Рицарите на облаците“ за рекордно време!

Разтърквам лицето си с ръка. Днес се чувствам гроги, мозъкът ми се е спекъл, а сърцето ми блъска в гърдите след поредната серия кошмари и усещам крайниците си натежали, когато се надигам от леглото. Докато се обличам, пред очите ми изскача съобщение от Хидео.

Успех днес! Ще гледам от балкона.

Поклащам глава. Сега той просто си вири носа пред нападателите.

Нали уж щеше да стоиш по-далече от горните трибуни?

Пренастроихме охранителните камери, преоборудвахме стадиона, удвоили сме охраната. Ще са глупаци, ако нападнат пак на същото място. Ще се оправя.

Вече знам, че няма как да го разубедя.

Ще внимаваш, нали?

Опасявам се, че ще гледам само теб.

Тревогата продължава да ме човърка, но думите му извикват усмивка на лицето ми. После слизам долу.

Останалите ездачи бързат оживено на път за стадиона тази сутрин. Чувствам се странно откъсната от всичко. Рен като че не се държи по-различно спрямо мен, но безгрижието му още повече ме тревожи. Може би в края на краищата трябваше да кажа за него на Хидео. Може би щяха да го дисквалифицират от днешната игра. Присвивам очи, докато наблюдавам как Рен се занася с Ашър. Не. Да върви по дяволите, ако си мисли, че може да ме пропъди от моята стихия. Ще продължа да го използвам, за да разнищя тази работа до дъно.

Днес стадионът се размазва пред очите ми и когато излизаме на арената и се запътваме към индивидуалните си терминали, вървя като в мъгла. Водещият сякаш говори много отдалече, а насърчителните викове на тълпата се превръщат в бъркотия от фонов шум. Главата ми е постоянно обърната към седалките на балкона. Хидео е там, обкръжен от бодигардове.

После светът помрачнява и бивам пренесена в друго царство.

— Добре дошли в „Изгубеният град“!

Ехото от гласа на коментатора заглъхва, докато виртуалният свят се материализира наоколо. Мъждива светлина се процежда през океанската повърхност високо над нас. Плавам над грандиозен разрушен град, заобиколен отвсякъде със стени от пъстроцветни корали. Каменни колони се извисяват към повърхността. Навсякъде има купища камъни — изглежда, някога това са били величествени театри и бани. Тюркоазена светлина сияе в някои от пролуките по тях и оформя светещи линии, които сякаш посочват пътища, по които да поемем. Руините се простират докъдето поглед стига, по повърхностите им танцуват шарени сенки, а над тях се носи цял рояк от лъскави, подобни на скъпоценни камъни пауърпи. Единственото, което ни пречи да се потопим напълно в този свят, е шумът от възгласите на тълпата навсякъде край нас.

Оглеждам се на две страни. Всичките ми съотборници са тук,

облечени сме в ослепително бели екипи с плавници на краката и перки на лактите. Поглеждам си ръцете. Оборудвани са с бутони по дланите. Експериментирам, като ги натискам, и аватарът ми подскача малко напред. Ето значи как ще се придвижваме.

В далечния край на развалините се появява противникът. „Рицари на облаците“. Те са в яркожълти екипи, изпъкващи върху синята багра на това място. Очите на всички ни са насочени към тях — на всички освен на Рен. Хвърлям му бегъл поглед и виждам, че той вече се е вторачил в развалините долу и сякаш търси нещо. Челюстта ми се стяга. *Проследи го.*

— Готови… *СТАРТ!*

Играта започва. Ашър реве заповеди в комуникаторите ни и незабавно се разпръсваме. В другия край на развалините „Рицарите на облаците“ се гмуркат надолу — без съмнение, готови да се изгубят сред лабиринта от порутени градежи. И ние се гмуркаме. Стисвам юмруци около копчетата върху дланите си и цепя вихрено водата. В движение забелязвам как в центъра на зрителното ми поле се появява индикатор колко кислород ми остава.

Когато стигаме до пункта, в който започваме да се разпръсваме, съотборниците ми изникват като точици върху малка карта пред очите ми. Но единственият, на когото обръщам внимание, е Рен. Той отплува от другите към редица разрушени колони, оформящи пещера. Мислейки си за случилото се след първия кръг, променям зададения ми от Ашър курс и вместо това тръгвам подир Рен.

— Еми! — провиква се Ашър по нашия канал и въздъхва. — Може ли поне веднъж за разнообразие да следваш заповедите ми? Казах ти да вървиш към *центъра*, към онзи разрушен амфитеатър.

— Виждам по-добър маршрут — излъгвам и продължавам в своята посока. — Не се безпокой.

Ашър издава някакъв звук, готов да спори, но после млъква — припомня си успешните ми ходове от последния мач.

— Добре. Но само този път, чуваш ли? — измърморва той.

— Да, капитане.

Изображението му угасва. Светлината край нас отслабва, сини и сребристи сияния танцуват по каменните структури. Не откъсвам очи от Рен. Той е доста напред от мен и тъкмо свива зад един ъгъл. Къде отива?

— Изглежда, „Рицарите на облаците“ вземат първия рядък пауърап в играта! — разнася се гласът на коментатора навсякъде край нас. — Сребристо-златната „Невидимост“!

В момента би трябвало да се съсредоточа върху играта. Но продължавам с преследването. Нивото на кислорода ми започва

да спада. Предупреждение: остават 25 % — просветва пред очите ми. Отпред зървам едно местенце между скалите, от което излиза непрекъсната нишка от въздушни мехури — но ако спра сега, може и никога да не настигна Рен. Затова го подминавам и се оттласквам напред. Толкова съм близо.

И тогава, съвсем внезапно, всичко около мен се изменя. Подводният свят просто изчезва.

Вече не плавам сред океана, а стоя сред пещера и тя ме обгражда, затваря ме в клопка. Мъждива алена светлина огрява пространството. Възгласите на публиката рязко секват. Примигвам. Какво стана? В реалността посягам да наглася слушалките си. Все едно изведнъж са ме извадили от играта. Вече дори не виждам картата със съотборниците си.

— Ехо! — подвиквам и се размърдвам. Гласът ми ехти.

Ако играта ми се е бъгнала, то трябва веднага да си сваля лещите и да уведомя ръководството. Ще спрат мача, докато поправят всичко. Но вместо това продължавам да се оглеждам, а сърцето ми забива учестено. Това не е повреда. Червеният оттенък на това пространство твърде много прилича на Тъмния свят.

Пак примигвам и пред мен се появява висока фигура. Той е облечен в прилягащата черна броня, която вече толкова съм свикнала да виждам, а лицето му е напълно скрито зад черен непрозрачен шлем. Главата му е обърната право към мен. Само се взираме мълчаливо един в друг.

Прокси на Нула. Или негов последовател.

А може би е той самият.

Най-сетне отново добивам дар слово.

— Ти си онзи, когото преследва Хидео — казвам и правя крачка напред.

— А ти си онази, дето все се мъкне по мен. Малкото лакейче на Хидео. — В тази пещера гласът му прозвучава басово, изопачен.

Наистина е той. Той знае коя съм. Знае какво върша. Мигновено си спомням за момента, когато се появи пред мен в последната игра. Нима ми е поставил този капан, за да провери мога ли да го видя и сега? И е саботирал играта, за да разговаря директно с мен.

— Съотборниците ми ще видят, че съм в клопка — казвам му. Думите ми прозвучават насилено и тъжно, щом споменът как едва не убиха Хидео, изскача в главата ми. — Не можеш да рушиш всеки свят.

Нула се приближава до мен, мускулите му играят под черната броня. Сега вече ни разделя една-едничка стъпка. Той се

взира в мен.

— Ето какво виждат в момента твоите съотборници.

В центъра на полезрението ми изскача прозорец и виждам подводните развалини. Виждам и себе си как, без да обръщам внимание на многократно повторените команди на Ашър, се мотая из една зона далеч от другите и събирам най-елементарни пауърпове. Виждам как се нахаквам в един напълно видим безвъздушен джоб.

— Точно в момента, от тяхна гледна точка, ти успя да се заклещиш в една подводна пещера сред руините. И въздухът ти свършва доста бързо.

— Защо си тук? — питам. — Какво искаш?

— Тук съм, за да ти направя една справедлива оферта — отговаря той. Гласът му кънти около мен.

— Справедлива *оферта*?

— Как да го кажа по-иначе? Сделка. Предложение. Избери си.

Кипвам.

— Защото ти създавам проблеми, а? И се принуди да говориш с мен направо? Какво, яд те е, че най-сетне някой успя да се приближи дотолкова, че да може да те спипа?

— Да ти приличам на ядосан? — изсмива се той на думите ми. Тих, приглушен смях. — Прекалено си добра, че да работиш за него. Колко ти плаща Хидео, та да си му толкова лоялна и да те държи подръка? Да тичаш, като ти подсвирне? Или пък нещо друго те влече към него?

— Чарът ти е просто съкрушителен — казвам с най-сухия си тон.

— Ами ако успея съкрушително да надцакам неговата сума? — накланя глава Нула към мен.

Присвивам очи.

— Ти честно ли ми предлагаш да ме наемеш?

— Всеки си има цена. Кажи си твоята.

— Не.

Нула подигравателно клати глава насреща ми.

— Избирай внимателно.

— Аз *съм* внимателна.

— Нима? — той поглежда надолу към мен и виждам лицето на аватара ми, отразено в неговия шлем. — Защото, доколкото знам, в Ню Йорк си живяла доста рисковано. Защото действаш рисковано и при избора на… *връзките* си.

Полазва ме тръпка. Дали е проучвал миналото ми? Следил ли ме е? Знае ли за мен и Хидео?

— А ти се заяждаш с не когото трябва — процеждам през стиснати зъби.

Той се надвесва над мен.

— Правех ти комплимент.

— Това ли е представата ти за комплимент?

— Аз не съм човек на комплиментите, Емика. Разбирай го както искаш.

Пръстите ми се свиват в юмруци.

— Е, можеш да си вземеш щедрата оферта — казвам гневно, докато вървя към него — и да си я завреш във виртуалния задник.

Той се навежда дори по-близо до мен.

— Всички все се мислят за големи храбреци.

А когато поглеждам надолу, с ужас забелязвам, че ръкавът на екипа ми — допреди миг яркобял като на съотборниците ми, се оцветява в черно. Черни плочки броня покриват китката ми, а после започват да се изкачват стремглаво нагоре към рамото. Увиват се около гърдите и врата ми, талията и краката. Ахвам задавено и отстъпвам от него, сякаш това ще спре процеса. Но в този момент вече не приличам на архитект. Приличам на негов ловец, облечен в черно от глава до пети.

— Разкарай се от мен — озъбвам му се. — Преди да съм те убила.

— Ти беше тази — казва ми, — която дойде при мен.

Думите му само ме ядосват още повече.

— Ще ти дам един последен шанс да се предадеш. Така ще е най-добре за всички.

Той само ме гледа, мълчаливото му спокойствие е вбесяващо. Най-накрая се обръща да си върви.

— Ще съжаляваш за това — изръмжава той. А после, преди да успея да му изкрещя още нещо, изчезва. Изчезва и аленатa пещера.

Внезапно ме вкарват обратно в играта. Ревът на публиката рязко ека пак, а след нея шокираният глас на коментатора и суматохата от гласовете на съотборниците гръмват в ушите ми. Поглеждам трескаво надолу, очаквайки да се видя в черната броня на Нула — но тя е изчезнала, като че е била само халюцинация. Белият ми екип на ездач си е на мястото.

— Еми? Емс! — крещи Ашър. — Какво правиш, *по дяволите*?

— Зарежи я! — чува се трескавият вик на Хами. — Тя е аут! Атакувам артефакта *сега*!

Осъзнавам как плавам, скована, заклещена сред руини само с една малка дупчица в тях, през която мога да наблюдавам развитието на играта. Ашър напразно се мъчи да отблъсне трима рицари на облаците. Ще загуби артефакта си. Опитвам се да изляза с таран от подводната си клетка, ала не мога — и тогава разбирам, че е, защото ми е свършил кислородът. Запасите ми

светят в червено. Това е искала да каже Хами. Аз съм мъртва, отпадам от този кръг. Какво е станало?

— Не е за вярване! — крещи сега коментаторът. — След невероятната си първа победа „Ездачите на феникси“ може да бъдат рано дисквалифицирани, ако не предприемат нещо в най-скоро време…

Хами се появява в последната секунда, изниква пред погледа ми като фантом във водата. Тя се хвърля към артефакта на „Рицарите на облаците“, преди да забележат присъствието ѝ, точно когато и рицарите се хвърлят към този на Ашър. И двата отбора грабват артефакта на противника почти в един и същи миг. Публиката изревава.

Минават няколко секунди, докато пред очите ни излиза окончателният резултат.

— „Ездачите на феникси“ успяват да докопат победата с една *милисекунда* преднина! — крясва коментаторът.

Светът край мен изчезва, реалността — арената и пищящите тълпи — отново изниква пред очите ми и виждам как Ашър излиза от кабината си побеснял. Лицето му е разкривено от гняв. Гледа ме на кръв. Останалите ми съотборници — също. Поглеждам огромните холограми на стадиона, които повтарят епизоди от мача и се виждам как се помайвам из нивото, без да обръщам внимание на другите, и саботирам ходовете им. Сред ликуването на тълпата се примесват дюдюкания. Някои крещят и искат повторение, твърдят, че изобщо не сме победили в този кръг.

— Еми, какво се случи, *по дяволите*? — пита настоятелно Ашър, щом идва при мен. — Това беше най-срамната и жалка излагация, която съм виждал от професионален играч! Ти нарочно прецака играта!

Какво да кажа? Фигурата на Нула все тъй витае в ума ми, мълчалива и злокобна.

— Съжалявам — заговорвам. — Аз…

Ашър се извръща погнусен и завърта количката си.

— Ще говорим в общежитието! — тросва се той. С ъгълчето на окото си виждам как Хами ме гледа объркано и клати глава, а Рошан разочаровано е извърнал очи настрана. Бяхме победили, но никак не си личеше. Погледът ми се насочва към Рен, който ме гледа втренчено. Линията на устните му се извива едва-едва. Челюстта ми се стяга. *Той знае*.

Внезапно холограмите на арената се изменят. Публиката притихва за миг. Притихвам и *аз*. Съотборниците ми замръзват на място.

А после всички ахват и се разкрещяват. А аз имам сили само

да се взирам в слисано мълчание в зърнистия скрийншот, излъчван сега публично пред всички в арената, а вероятно и пред всички, които гледат този мач. Всички *по цял свят*. Не знам кой го е направил, нито как. Но някак знам, че в това е забъркан Нула. Това е началото на нападението му над мен.

Холограмите излъчват гигантски мои снимки — как излизам нощем от дома на Хидео, как той се навежда да ме целуне, снимка на ръката му, която не пуска моята. Няма грешка.

Тайната ни вече е новина.

25

ЕЗДАЧКА НА ФЕНИКС ЗАБИВА
КРАСАВЕЦА МИЛИАРДЕР!
———
ХИДЕО ТАНАКА ИГРАЕ С УАЙЛДКАРД
———
УАЙЛДКАРД СИ ХВАЩА ГАДЖЕ МИЛИАРДЕР
———
ЕКСКЛУЗИВНО: ПЪРВИТЕ ИЗТЕКЛИ
СНИМКИ НА ХИДЕО И ЕМИКА

Щом пристигаме в общежитието, отивам право в стаята си, без да кажа нито дума на никого. Толкова ме е страх, че не смея да си погледна телефона. Вече съм си изключила съобщенията. При все това бе невъзможно да не мярна заглавията, крещящи по светлинните табла край „Токио Доум“ и излъчващи новината на всеослушание. Сега се свивам на кълбо на леглото със сърце, разтуптяно от яростната атака. Съдейки по това колко зърнеста е снимката, трябва да е направена с някакъв безумно мощен обектив от някой далечен хълм.

След малко колебливо си включвам съобщенията и активирам тези от Хидео. Веднага изскача едно.

Не мърдай от стаята си. Изпращам допълнителна охрана в общежитието на отбора.

Препрочитам няколко пъти съобщението му. Тъкмо да му отговоря и на вратата ми се чука. Вдигам очи точно когато до мен достига гласът на Хами.

— Никога повече ли няма да излезеш оттам? — пита тя. — Или ще ни дадеш някакво обяснение?

Оставам на леглото още миг, свела глава, и събирам сили. После въздъхвам и се изправям.

— Идвам — отговарям, докато вървя към вратата. Щом я отварям, се взирам в присвитите очи на Хами. Тя държи във въздуха хартиен таблоид. Втренчвам се в него. Макар и да са минали само няколко часа, вестниците вече са побързали да отпечатат новината на първа страница. Този е публикувал

зърнестата снимка, на която сме с Хидео, заедно със заглавието ЛЮБОВ ИЛИ ИЗМАМА?

— Слез долу! — заявява тя троснато, щом ме вижда. А после, преди да успея да отговоря, захвърля таблоида на пода и се врътва към стълбите. Поколебавам се и тръгвам след нея.

Долу в атриума Рошан активира затъмняващите щитове на прозорците в опит да ни скрие от журналистите — ала аз още ги чувам как щракат като луди, светкавиците на фотоапаратите им се отразяват в стъклото. Преди прозорците напълно да почернеят, мярвам главния двор с охраняемия портал. Там се е струпала тайфа папараци, някои се промъкват между охраната. Докато гледам, двама гардове погват един репортер и един оператор, хукнали към общежитието ни. Пълна лудница.

Щом ме зърва, Рошан временно откъсва поглед от тълпата навън, за да ме изгледа продължително. Обикновено спокойното му изражение е заместено от подозрение. Ашър ме зяпа унищожително. Сядам на един диван до Хамилтън и се опитвам да избегна втренчения поглед на Рен. Дори и така усещам как от него към мен струи ледено самодоволство.

— Кога смяташе да ни кажеш? — обажда се най-сетне Рошан.

— Аз… — поклащам глава. — Сложно е.

— О, нима? — отвръща Хамилтън и поглежда с презрение черните прозорци. — Всички онези пъти, когато не искаше да останеш вечер с нас, е било защото си ходила по срещи с Хидео Танака? Нали уж сме отбор, Еми! Но ти очевидно си смятала, че няма да понесем баснословните ти тайни.

Поглеждам я втренчено.

— Това изобщо не засяга отношението ми нито към теб, нито към отбора.

Ашър ме стрелва със сърдит поглед.

— Това абсолютно ни засяга! — изръмжава той. — Хората си мислят, че сме спечелили днешния кръг нечестно — мислят си, че съдиите са решили в полза на „Ездачите на феникси“, защото Хидео те фаворизира! И сега всички ни смятат за банда измамници!

— Не, беше си чиста победа — намесва се Рошан и ме поглежда многозначително с молба да му помогна да ме защити. — А и сигурно е трудно да говориш за връзката си с милиардер. *Нали*? Слушаме те, Ем, но трябва нещо да ни обясниш!

Де да знаеше и половината от всичко!

— И как трябваше да повдигна темата? Това засягаше личния ми живот. Не смятах, че трябва да го смесвам с отборните ни практики.

— Само дето го смеси — казва Хами. — Винаги беше готова да се цепиш от нас или да си тръгнеш по-рано от тренировка. И каква беше тая жалка игра днес?

Щом Хами го казва, Ашър кимва и продължава да ме гледа.

— Ти въобще не слушаше какво ти казвам. Каза ми, че ти си знаеш по-добре. Реших да не се усъмнявам в теб, защото ти имах вяра, защото си се доказвала преди, но… — той млъква разстроено. — Аз съм твоят *капитан*. Аз реших да си първата избрана. Трудих се здраво, за да изградя отбор от такъв калибър. Дори и ако успеем да спечелим тазгодишния шампионат, кой ли ще повярва, че е било заслужено? Вече виждам заглавията за нас. „Ездачите на феникси“ стигат до върха с измама!“

— Хайде стига! — повишавам тон раздразнено. — Та това е само игра. Аз…

— *Само* игра ли? — прекъсва ме Хамилтън. Всички около мен се напрягат и разбирам, че съм изтърсила не каквото трябва. И то точно това, което винаги съм мразела да чувам от другите. Понечвам да се поправя, но Хамилтън се навежда напред и вперва яден поглед в мен. — Тогава какво правиш тук изобщо? Защо въобще се състезаваш в Warcross, щом ти е толкова под достойнството? Ти не живееше ли в нюйоркската канавка, преди да дойдеш тук?

Думите ѝ ме карат да се навъся.

— Не исках да кажа това.

— Тогава се отърви от навика си да казваш неща, дето не искаш да ги кажеш! — Очите ѝ стават на цепки. — Аз съм адски добра на Warcross. И *това, че съм* добра на Warcross, ми позволи да купя на майка си къща, да пратя сестра си в добър университет. — Тя млъква и изпъва ръце да посочи общежитието. — Затова всички обичат Warcross, не е ли така? Защо всичките сме вманиачени по НевроЛинк — защо го използваш ти? Защото с него всичко е възможно?

— Не исках да кажа това! — повтарям. — Има твърде много неща, които не разбирате. Когато залогът е много по-голям от един шампионат, то тогава да, това *е* само игра!

Не съм планирала правилно избухването си и моментално съжалявам, че казах някои неща. Може би другите не са чули всичко. Ала тя впива в мен невярващ поглед. После идва скептицизмът. Наблизо Рен с любопитство накланя глава към мен. Предизвиква ме да кажа и още.

— Чакай сега — Рошан завърта пръст във въздуха. — Как така залогът бил много по-голям?

Вдишвам дълбоко. Сега всичко ми е на върха на езика, готово да се изсипе навън — но прехапвам езика си тъкмо навреме. Рен е

още тук, още е сред нас. Нула ме заплаши. Не си струва да подлагам останалите на риск. Изругавам под носа си и ставам.

— Съжалявам! — тросвам се отново.

Хами обляга лакти на коленете си, замислена.

— Има и друго, което криеш от нас — казва тя най-накрая. — И не разбирам защо.

— Какво не ни казваш, Емс? — пита Ашър. Сега гласът му е съвсем тих.

Аз само го поглеждам в очите.

— Имам си причини.

В погледа на Рошан трепва нещо като съчувствие. Всички се взират в мен мълчаливо. Крайчето на устната на Рен пак трепва нагоре, толкова незабележимо, че никой друг не вижда, и погледът му става убийствен. Отвръщам на погледа му, отказвам да му доставя удоволствието да ме сплаши. После се връщам и тръгвам обратно към стаята си. Ашър ме извиква по име, но не се обръщам.

— *По-кротко, Емика.*

Гласът отеква в ушите ми. Замръзвам на място.

Там, пред виртуалното ми полезрение, се възправя Нула — застанал е в края на коридора към втория етаж, силуетът му е затворен в черна броня, а непрозрачният му шлем — извърнат към мен. Щом го зървам, устата ми пресъхва.

— *Предупредих те* — казва той.

— Какво правиш тук? — проронвам пресипнало.

Чувам гласа на Хами, която е тръгнала след мен.

— Еми — казва тя. — На кого говориш?

Нула само се взира спокойно в мен.

— *Май не е зле да си провериш спомените.*

Световете на паметта ми.

Внезапно сърцето ми спира да бие. Въвеждам бързо команда и отварям прозорец, за да потърся световете на паметта си — всички внимателно подредени по категории късчета от баща ми, към които толкова често се връщам. *Не! Моля те*! И когато те се появяват, се вцепенявам.

Празни са. „Нов свят на паметта“ е изписано над тях като опция.

Разтрепервам се. Невъзможно! Сложила съм им всякакви защитни обвивки, заровила съм ги дълбоко в профилите си, та никога нищо да не им се случи, защитила съм ги в облака, клонирала съм ги многократно от прекалена предпазливост. Сега търся трескаво клонираните версии. Ала и тях ги няма. Татко, който си тананика весело над масата ни за хранене, докато реже платове. Татко, с когото изработваме ръчно коледни украшения.

Татко ми показва как смесва бои. С татко хапваме печени карамелизирани фъстъци в Сентръл Парк, обикаляме из музейни зали, празнуваме рождения ми ден.

Нула ги е изтрил всичките.

Мълча стъписано, олюлявам се от болката.

— *Не ми се пречкай и може и да ти ги върна. Продължиш ли, това ще е само началото.*

Пръстите на ръцете ми се свиват здраво в юмруци. Гневът ми се изостря като нож и погледът ми се забива в бронирания силует пред мен. Чак след миг усещам, че сълзи замъгляват зрението ми.

Зад гърба ми Хами най-сетне стига до мен.

— Еми, какво ти става?

Главата на Нула се накланя едва-едва. Все едно ми се подиграва. *Късно е.*

И точно в този миг взрив разтърсва общежитието.

26

Повреда в газопровода. Това е официалното обяснение за взрива.

Успявам да си спомня какво се е случило чак, когато го гледам на малкия телевизор в болничната ми стая. Отвън изглежда ужас и безумие — в общежитието на „Ездачите на феникси“ изведнъж гръмва оглушителен взрив и от покрива на атриума ни изригва оранжево огнено кълбо. Прозорци се пръскат и навсякъде се сипят стъкла. Щом огънят се разгаря неудържимо и бълва черен дим във въздуха, съседните общежития светват и играчите от другите отбори хукват към нашето. Някои пищят. Други стоят и са се хванали за главите, загубили ума и дума. Но повечето търчат към прозорците и крещят имената ни. Дори и Тримейн — противният побойник Тримейн, маха на другите играчи от „Демоничната бригада“ да помогнат на него и Рошан да прехвърлят Ашър през един прозорец.

После идват пожарните заедно с линейките. Мигащи светлини изпълват телевизионния екран. Новинарски репортер говори пред общежитието ни, после интервюира Хами, която изглежда зашеметена, докато се увива с одеяло. Ашър има няколко порязвания и ожулвания от счупени стъкла, също и Рошан, но по чудо всички сме оживели.

Но това не значи, че не сме разтърсени до основи.

— Госпожице Чен — казва една сестра, която надниква през вратата. — Имате посетител.

Сядам и обвивам с ръце сгънатите си крака, а после ѝ кимвам мълчаливо. Крайниците ми са изтръпнали.

— Добре — казвам. Тя ми кимва и миг по-късно се връща с двама души.

Рошан е, стиснал в ръце някаква кутия, а след него влиза Хами. Като че не са спали няколко дни. Отварям уста да ги поздравя, но Хами само поклаща глава, протяга ръце и ме притегля в прегръдка. Трепвам — издраната ръка още ме пари, а гърбът ме боли — взривът ме е съборил на земята.

— Ох! — изпъшквам, но хубавото чувство от прегръдката надвива болката и аз се отпускам в ръцете ѝ.

— Аш ти праща много поздрави — казва тя, допряла уста до рамото ми. — Брат му и родителите му са с него в болничната му стая.

— Съжалявам — прошепвам, а очите ми се наливат със сълзи. — Толкова съжалявам. Хам…

— Не помниш нищо, нали? — казва ми тя, като се отдръпва

леко, за да ме погледне. — Ти буквално ме извлече до задната врата, преди да припаднеш. Стига си се извинявала.

Експлозията, огънят, пушекът. Беглият спомен как крещя името на Хами, как се облягаме една на друга и се влачим към изхода. Започвам да клатя глава объркано.

Рошан идва при мен и ми подава кутията с мрачно изражение.

— Спасихме каквото можахме.

Когато я отварям, виждам отломки от коледното ми украшение и обгорели парчета от скицата на баща ми. Прокарвам длан по останките. Буцата в гърлото ми нараства все повече и накрая го запречва. Картината на татко я няма и липсата ѝ бие на очи — вероятно е била напълно унищожена от взрива.

Изтривам очите си с ръка.

— Благодаря ви — казвам и поставям внимателно кутията до мен.

Между нас настава дълго мълчание. Най-сетне Рошан се навежда към мен.

— Въз основа на малкото, което знаем, в момента полицията разпитва Рен. Изобщо не вярвам на тая история за изтичането на газ.

— Но ти знаеш за това много повече от нас, нали, Еми? — добавя Хами, търсейки погледа ми. — Трябва да ни кажеш какво става. Заслужаваме да знаем.

„Животите ви бяха застрашени.“ И въпреки всичко се колебая. Ако им разкажа, може би ще ги поставя в още по-голяма опасност. Ами ако попаднат в полезрението на Нула? Те никога не са се съгласявали да участват във всичко това, не са се включили в турнира, за да изловят престъпник, не им се плаща, за да се излагат на такъв риск.

Хами се взира в очите ми изпитателно.

— Напомняш ми каква бях аз преди няколко години — казва тя. — Винаги предлагах помощ, ала отказвах да приемам. Майка ми ми се караше за това. Знаеш ли какво ми каза тя? Когато отказваш да помолиш за помощ, това подсказва на другите, че и те не бива да искат помощ от теб. Че ти ги гледаш отвисоко заради това, че имат нужда от твоята помощ. Че обичаш да се чувстваш по-горе от тях. Това е обида за приятелите ти, Еми, и за равните на теб. Затова не се дръж така. Довери ни се. Може и да успеем да ти помогнем.

Думите на Хами ме поразяват право в сърцето. Макар и да съм лъгала отлично преди, знам, че и двамата виждат истината по лицето ми — че съм замесена в нещо, надхвърлящо възможностите ми.

Нещо, поставило живота им под заплаха.

Поколебавам се. Свикнала съм да работя сама и никога не съм посвещавала в работите си някой друг освен клиентите. Но това не е обикновен лов, а Хидео не е обикновен клиент — ако животът на всички ни е в опасност, то предстои да се справяме с по-големи проблеми от това дали да се доверя на съотборниците си.

По телевизията споменават името ми и това ни кара да се обърнем едновременно към екрана. Говорителят от новините говори до моя снимка от празнуването на първата ни победа с останалите ездачи.

— … тази сутрин Хидео Танака съобщи, че официално изтегля двама играчи от „Ездачите на феникси“, в момента един от Warcross отборите с най-висок рейтинг — техния боец Реноар Тома и архитекта им Емика Чен. Все още не се знае нищо за причините зад всяко едно от тези решения, макар и спекулациите…

Изтеглена от отбора. Целият въздух от гърдите ми се втурва навън.

Рошан и Хами се завъртат към мен.

— Изтеглена? — прошепва остро Хами.

Рошан е по-тих, гледа ме изпитателно в очите. Готов е да каже нещо, но после размисля.

Поколебавам се само още миг. После поглеждам нагоре към охранителната камера в стаята, втренчвам се многозначително в Рошан и Хами и ги придърпвам отново в прегръдка.

— Довечера — прошепвам им на ухо. — Обещавам. В момента не мога да говоря за това на глас. — А после се отдръпвам и казвам: — Това, че ми донесохте тази кутия, ми помага достатъчно.

Рошан се намръщва, но Хами ми кимва незабележимо. Опитва се да се усмихне.

— Добре — отвръща тя. Прозвучава като подобаващия отговор на казаното от мен, но знам — това значи и че ме е разбрала.

— Госпожице Чен — казва сестрата, щом отново влиза. — Имате още един посетител.

С Рошан и Хами отново се споглеждаме многозначително. После те стават и тръгват да излизат. Щом напускат, сестрата отваря вратата по-широко, за да въведе новия ми посетител.

Хидео нахлува с широка крачка, лицето му е маска на мрака и тревогата. Впива поглед в очите ми и чертите му се поотпускат с облекчение.

— Свестила си се — казва той и присяда отстрани на леглото

ми.

— Не можеш! — заявявам и посочвам телевизора. Мислите ми продължават да се вихрят. — Изтегляш ме? Сериозно? Защо не ми каза?

— А по-добре да оставя и двама ви в играта и да рискувам живота на всички ли? — отвръща Хидео. — Не знаехме колко време ще мине, докато дойдеш в съзнание. Трябваше да взема решение. — Очите му са потъмнели от гняв, макар че този гняв е насочен навътре. Изражението му ми напомня как изглеждаше, когато говореше за брат си.

— Нали нямаше да клекнеш пред заплахата?

— Това беше преди Нула да заплаши теб и останалите играчи.

— А как изтеглянето ми от турнирите ще възпре Нула да осъществи плановете си по време на финалния мач?

— Няма да го възпре. — Челюстта на Хидео се стяга. — Но бих предпочел да не те виждам замесена в това. Единствената причина да те включа в игрите, беше да имаш по-добър достъп до информация, но смятам, че може би си събрала всичко, което е по възможностите ти като официален член на отбора. — Той въздъхва. — Аз съм виновен. Трябваше да те отстраня много по-отдавна.

Мисълта да изоставя отбора си и да саботирам шансовете им за победа… Затварям очи и свеждам глава. *Дишай.*

— Чух, че Рен говори с полицията.

— Да, полицията го арестува и го разпитват.

Започвам да клатя глава.

— Нищо няма да измъкнеш от него така. Арестът му само ще предупреди Нула, че си го погнал, и той ще потули действията си още по-надълбоко. *Стига*, Хидео! Следващия път, когато отида на мач, спонсориран в Тъмния свят, няма да имам…

— Няма да ходиш! — прекъсва ме Хидео. Погледът му се взира в мен изпитателно, тъмен и решителен. — Освобождавам те от заданието.

Примигвам.

— Уволняваш ме?

— Възнаграждението ще ти бъде изплатено — отвръща той. Защо звучи така сдържано? Напрежението го кара да се държи студено, дори враждебно.

Завива ми се свят. *Но… за всеки проблем си има решение*. Аз още не съм намерила решението… Не мога да си тръгна сега.

— Не е заради възнаграждението — казвам.

— Ти си го заслужи. Парите вече са в сметката ти.

Десетте милиона. Поклащам глава отвратена.

— Трябва да престанеш с това! Защо винаги си мислиш, че можеш просто да подхвърлиш пари на хората и да ги накараш да правят каквото ти поискаш?

— Защото ти дойде тук само по тази причина — казва Хидео отсечено. — Давам ти това, което искаше.

— Какво, по дяволите, знаеш *ти* за моите желания? — Гласът ми се надига, усещам паренето по бузите си. В мислите ми просветва образът на баща ми — а после и моят собствен, свила съм се на кълбо на леглото си в детския дом и се мъча да изнамеря причина да живея. *Всичките ми светове на паметта ги няма вече, изтрити са, Нула ми ги отне.* Не мога да се върна към спомените си за баща ми, ако поискам. — Мислиш си, че съм дошла тук само за пари? Че можеш да оправиш всичко, като ми напишеш чек?

Сякаш капаци се спускат пред очите на Хидео. Той стисва зъби.

— Значи не се разбираме толкова добре, колкото си мислех! — казва рязко той.

— А може би ти не разбираш *мен*. — Присвивам очи и го поглеждам. — Видях Нула в общежитието ни, преди да гръмне бомбата. Слушай… той не се появи там да ме заплаши просто защото му е скимнало или просто защото вече знае коя съм. Проследихме Рен и имам доказателства, че е свързан с мисията на Нула. Ти дори вече си го пратил в ареста. Това значи, че Нула се чувства *под заплаха*. Той си мисли, че затягаме кръга и затова буйства. Да заложи бомба, означава, че в опит да ме отклони от дирята си той рискува да вдигне властите на нокти. Притиснали сме го в ъгъла. *Цялата* набрана инерция работи в наша полза.

— А това значи, че сега е най-непредвидим — завършва Хидео. — Това е някой, за когото все още нищо не знаем, и няма да оставя още някоя бомба да гръмне само защото искам ти да ни го хванеш.

— Това, че ти ме отстраняваш от задачата, не значи, че той няма пак да нападне.

— Знам. Затова отмених всички събития по стадиони.

— Всички събития по стадиони? В целия свят?

— Няма да допусна хора да се събират с хиляди на стадиони по целия свят, не и ако това ги поставя под риск! Те могат да се насладят на остатъка от турнирите сред уюта на домовете си.

Не, не мога да се откажа сега. Старата паника отново се надига — ужасът да видиш как между задачата и решението се издига стена. Да стоя безпомощно, докато опасността кръжи около някого, когото обичам. Тук липсва нещо, сякаш някакво ново развитие внезапно е накарало Хидео да размисли за всичко.

— Винаги си знаел, че тази задача крие някои рискове. Защо ме отстраняваш сега? Прекалено те е страх да видиш как ще пострадам?

— Прекалено ме е страх да те замесвам в нещо, много по-голямо от теб, не по твой избор.

— Аз с това се *занимавам*! — настоявам. — И си *разбирам* от *работата*!

— Не поставям под съмнение таланта ти — отвръща Хидео. Гласът му сега звучи по-раздразнително. Като че ли му се иска да каже и нещо повече, но рязко млъква и само поклаща глава. — Точно в момента искам само да сведа до минимум всякакви рискове, да се погрижа никой да не пострада. — Той ме поглежда. — Ти вече изпълни задачата си, Емика. Даде ни достатъчно информация, за да научим кога ще се проведе неговата операция, и проследи някого, замесен в плановете му. За нас е достатъчно, за да осигурим безопасността на публиката. Освободих и другите ловци. Нека полицията поеме това оттук нататък.

— Но ти още не си *заловил* Нула! Това не е приключване на задачата. Затова, ако разполагаш с някакво по-добро обяснение, бих желала да го чуя.

— Аз вече ти го дадох.

— *Не, не си!*

— Искаш по-добро обяснение?

— Да! — отговарям и гласът ми се повишава. — Мисля, че го заслужавам!

Сега гняв пламти в очите на Хидео.

— Емика, казвам ти да *заминеш*!

— Не приемам заповеди от бивши шефове! — отсичам.

Хидео присвива очи. Изведнъж се навежда към мен, обгръща с ръка тила ми и ме притегля към себе си. Целува ме страстно. Пороят ми от думи рязко секва. Нож прорязва надигащия се у мен гняв.

Той се отдръпва, задъхан. Твърде сащисана съм и нищо не мога да направя, освен да се мъча да си поема въздух. Той допира чело до моето, а после затваря очи.

— Замини. — Гласът му е продран, отчаян, сърдит. — Моля те!

— Какво не ми казваш? — прошепвам.

— Съвестта не ми позволява да ти позволя да работиш по тази задача. — Гласът му поутихва. — Ако не вярваш във всички други причини, които ти изтъкнах, повярвай поне в тази.

Преди да се случи всичко това, аз често седях на леглото си, прелиствах статия след статия за Хидео и се чудех какво ли би

било някой ден да го срещна, да стана успешна като него, да работя с него, да разговарям с него и да *бъда* като него. Но сега Хидео е пред мен, оголил някакво крехко вътрешно движение на сърцето си, а аз седя и се взирам в него тревожно и объркано.

Нещо липсва. Нещо, което той не ми казва. Дали Нула е заплашил и него по някакъв начин? Дали е заплашил *мен* пред Хидео и е подтикнал Хидео да ме отстрани от всичко? Поклащам глава и обгръщам още по-здраво коленете си. Мислите ми бушуват.

Той се взира изпитателно в мен.

— Ти и съотборниците ти ще бъдете преместени на безопасно място. Ще се видим след края на турнира

После той става от леглото ми и си тръгва.

27

Тази нощ спя лошо. Болничното легло не ми пасва и каквото и да правя, не мога да се разположа удобно на него. Когато най-сетне се унасям, в съня ми се промъкват стари спомени — сцени от времето, когато бях осемгодишна и живее в Ню Йорк.

Един ден се прибрах от училище, стиснала в прегръдките си годишника.

— Татко, ето го! — извиках, щом затворих вратата след себе си. Онази година училището бе възложило на моя трети клас да украси предната корица и цялата предишна седмица старателно бях рисувала сложните завъртулки по ъглите ѝ. Може и да не съм наследила артистичната ръка на баща ми, но все пак различавах кога нещо изглежда добре и трудът ми за корицата определено беше нещо, с което ми се искаше да се похваля.

Чак след секунда забелязах, че вкъщи цари пълен хаос — навсякъде бяха разхвърляни ивици от хартия за акварел, разкроени дрехи се въргаляха на малки купчини по пода, четки за рисуване и кофички бяха пръснати по масата за хранене. В единия ъгъл на стаята стоеше рокля, сглобена оттук-оттам, над която той явно работеше, забодена на десетина места върху бюст-манекен. Захвърлих раницата си до входната врата и се загледах, а татко изтича покрай мен, стиснал няколко карфици в уста.

— Татко? — повиках го, и когато той не ми отговори, подвикнах по-силно. — Татко!

— Закъсня! — Той ми хвърли навъсен поглед и отново влезе в ритъма си на работа. — Помогни ми да извадя снежния грах от фризера да се размразява.

— Извинявай… довършвах си домашното в библиотеката. Но виж! — Вдигнах годишника ухилена. — Донесоха ги!

Мислех си, че погледът му незабавно ще скочи към завъртулките на корицата, че той ще цъфне в познатата усмивка и ще притича да ги огледа по-внимателно. „О, Еми! — щеше да каже. — Гледай само какви линии!“

Ала той изобщо не ми обърна внимание и започна да оформя поредната част от роклята. Тананикаше си някаква мелодия, която знаех, но не можех да се сетя точно коя е, а ръцете му леко трепереха, докато работеше. Загазила ли бях? Изредих наум списъка на възможните си грешки, но това даде нулев резултат.

— Какво ще готвиш за вечеря? — попитах в опит да го разговоря и сложих годишника на кухненския плот. Събрах четките му, разхвърляни по масата за хранене, пъхнах ги пак в буркана за четки и те изтракаха шумно. После прилежно забърсах

масата с мокър парцал. Лаптопът му стоеше отворен отгоре ѝ и аз мернах някакъв сайт с изписани в него цифри в яркочервено, изображения на карти и зарчета, както и на някакъв символ, за който по-късно разбрах, че е на банда.

Пишеше — 3290 долара.

— Татко, какво е това? — попитах.

— Нищо — отговори ми без дори да се обърне.

Тогава още нямаше как да знам, че това е комарджийският сайт на голяма престъпна група, но пък знаех твърде добре какво означава минусът пред червените цифри. Въздъхнах тежко.

— Татко. Ти каза, че не трябва да си харчиш парите така.

— Знам какво съм казал.

— Каза, че ще спреш.

— Емика.

Не долових предупреждението в тона му.

— Ти обеща — настоях, повишавайки глас. — Сега пак няма да имаш пари за сметките. Ти каза…

— Млъкни.

Гласът му изплющя като камшик. Вцепених се, думите увехнаха на езика ми. Шокирана, се извърнах към бащиното лице. Най-сетне очите му се взряха в моите и искрите в тях заблестяха трескаво от ярост. Бяха зачервени от плач. И светкавично разбрах какво се е случило. Само едно нещо можеше да превърне баща ми от нежен и безгрижен човек в сърдит и жесток.

Майка ми му се беше обадила.

Яростните искри вече бяха започнали да гаснат.

— Не исках да го кажа… — каза той и поклати глава, сякаш бе объркан. — Еми…

Но вече и у мен се бе надигнал гняв. Преди татко да успее да каже още нещо, направих крачка встрани и свих устни.

— Тя ти се обади, нали? И какво ти каза този път? Че ѝ липсваш?

— *Емика…* — Той посегна да ме хване за лакътя, но аз вече се бях извърнала и тичах към стаята си. Пронизителен звън отекна в ушите ми. Последното, което видях, преди да затръшна вратата, бе баща ми, застанал пред недовършеното си творение, фигурата му прегърбена, извърната в моята посока. После изпълзях на леглото си и се разплаках.

Изминаха часове. По-късно същата нощ вратата ми се открехна едва-едва и видях баща ми да наднича вътре с чиния, препълнена с пица, в ръка.

— Може ли? — попита тихо той.

Изгледах го сърдито изпод одеялата, а той влезе и затвори вратата след себе си. Тъмни кръгове ограждаха очите му. За пръв

път осъзнах колко изтощен изглеждаше и че сигурно не беше спал добре от няколко дни. Той седна на ръба на леглото ми и ми подаде чинията. Искаше ми се да се инатя, да продължа да се сърдя, но мирисът на домати и разтопено сирене накара стомаха ми да изкъркори. Надигнах се да седна и посегнах да си взема парче.

— Годишникът ти изглежда зашеметяващо, Еми — каза той, след като изгълтах парчето като вълк. После ми се усмихна уморено. — Личи си колко упорито си се трудила по него.

Свих рамене — още не бях готова да го оставя да му се размине, и награбих второ парче пица.

— Та значи, какво ти се случи днес? — измърморих.

Той се умълча за дълго.

— Тя се обади.

— Какво иска този път? — попитах. Но вече знаех. На всеки пет-шест месеца, майка ми се обаждаше да му каже, че ѝ липсва, а след това отново изчезваше. Мен никога не ме споменаваше. Нито веднъж.

Когато попитах отново, татко извади телефона си. Обърна го към мен, без да обели и думичка. Погледнах екрана. Майка ми му беше изпратила снимка на ръката си. На пръста ѝ имаше огромен диамантен пръстен, изсечен в брилянтен квадрат. Отново погледнах към уморените очи на татко.

Беше толкова красива. Но красотата кара хората да простят на хиляди жестокости.

Поседяхме така, без да си кажем нищо. После докоснах нежно ръката му. Той погледна надолу, настрани от мен — срам го беше да ме погледне в очите.

— Съжалявам, Еми — каза той с немощен глас. — Много съжалявам. Аз съм глупак.

Само поклатих глава. И когато обвих ръце около шията му, той ме прегърна силно. Опитваше се да сглоби отново парченцата живот, който тя бе оставила след себе си.

●●●●●

Сепвам се и се будя, по лицето ми текат сълзи, ръцете ми са стиснати в юмруци. Часовникът на телефона ми показва 3:34 след полунощ, телевизорът в стаята ми още работи и е зациклил на новините.

Лежа неподвижно и мълча. Минава време, преди ръцете ми да спрат да треперят и тялото ми отново да се отпусне в леглото. Принуждавам се да се съсредоточа върху новините, мъчейки се да

се отърся от спомените. Репортерът вече е започнал да обсъжда уайлдкард играчите, които ще заменят мен и Рен.

— Бренър Лионс, 72-ро ниво, уайлдкард играч от Шотландия, който сега ще представя „Ездачите на феникси“ като техния нов архитект! И Джаки Нгуен, боец…

Гласът на репортера утихва и се превръща в неразгадаем шум, щом мислите ми се насочват към съотборниците ми. Какво ли си мислят те сега? Публичното обяснение за напускането на Рен беше, че са го хванали в опит да се договори с конкурентен отбор за дял от печалбите от шампионата. Обяснението за мен беше, че съм получила смъртни заплахи, след като връзката ми с Хидео е станала публично достояние.

Хидео. Казаното от него се връща отново и отново в мислите ми, тъй несъмнено и тъй отчетливо, сякаш го бях записала като спомен.

Погледът ми се спира на кутията, която Рошан и Хами ми дадоха, преди да си тръгнат. Пак посягам към нея, отварям я и прокарвам пръсти по парчетата от счупеното украшение и късовете платно. Пулсът ми все още бие ускорено, гърдите още ме болят.

Забивам юмрук в леглото. Нула ще се измъкне и ще му се размине безнаказано. Мислите ми прелитат през всичко, което сме успели да открием досега. Координатите на всички големи градове, където щяха да се проведат турнири по Warcross. Повредени участъци вътре във всеки свят от Warcross на турнирите. Самоунищожил се файл. Опит за убийство. И създадено от Рен парче, което да свири по време на финалния Warcross мач.

Толкова много парченца. Изреждам ги наум, докато новинарският телевизионен цикъл се извърта докрай и започва пак отначало. Как са свързани те?

А после пред очите ми се появява ново съобщение. Мислите ми се разпръсват и се взирам в текста, за да го прочета. Не е от някого, одобрен от мен. Всъщност изобщо не е отбелязано от кого е. Намръщвам се. Как е успяло да мине това съобщение? Поколебавам се… а после посягам и чуквам на него.

`За теб, от един ловец до друг.`

Само това пише. Издишвам — не знаех, че съм задържала толкова въздух в гърдите си. *От друг ловец?* По някакъв начин един от другите двама ловци на глави е намерил как да проникне през собствените ми щитове. Те знаят коя съм.

Главата ми рязко се вдига към охранителната камера в

единия ъгъл на тавана. Чудя се дали е хакната, за да ме наблюдават, а после вниманието ми отново се връща към съобщението. Към него е прикрепен бутон „Приемане на поканата?“. Изправям гръб, както съм седнала. После с разтреперан пръст решавам да приема.

На около метър от мен се материализира виртуална фигура, ръцете и дланите му са скрити от предпазители и ръкавици. Сините му очи са зашеметяващо ярки. Щом виждам лицето му, сякаш ме удря ток.

Тримейн.

Той забелязва шокираното ми изражение и повдига вежда.

— Здрасти, Прасковке — казва той и по лицето му плъзва подигравателна усмивка. — Каква чест!

— Аз… — понечвам да заговоря, а после млъквам сепнато. — Ти си… ти си един от другите ловци на Хидео?

Той ми се покланя насмешливо.

— И аз изглеждах също толкова шокиран, като разбрах за *теб*.

— Как успя да вкараш съобщение през защитата ми?

Той свива рамене.

— Не само ти знаеш разни номера.

— Защо се свързваш с мен? Защо ми показваш лицето си?

Той завърта очи.

— Споко де, Емика. Открих нещо, което може и да те заинтересува.

И преди да успея да го попитам какво е, той вдига ръка и все едно нанася помитащ удар. Между нас се материализира файл и увисва във въздуха — светещ син куб.

— Другата останка от този файл е у теб — казва той.

Свъсвам вежди. Гледам към друго парче от *proj_ice_HT1.0*. Същият файл, който грабнах от Рен преди нападението срещу Хидео.

— Откъде да знам, че не се опитваш просто да ме заразиш с вирус?

Той като че се обижда от въпроса ми.

— Не смяташ ли, че за тази цел мога да намеря и по-фин начин? Опитвам се да ти помогна, идиотка такава!

Тъпанар.

— Защо? Нали сме съперници?

Той пак се усмихва и небрежно допира два пръста до челото си — козирува ми.

— Не и щом Хидео вече е уволнил и двама ни. Вече си получих паричната компенсация, тъй че мен няма какво да ме задържа повече в това преследване. В момента си имам по-важни

задачки, върху които да се съсредоточа — за тях ми се плаща. — Той накланя глава към мен. — Обаче бас държа, че *ти* още си навита да пазиш Хидео, нали?

Почервенявам от яд.

Той кимва към увисналия във въздуха файл.

— Та, реших да ти метна това, дето аз съм го събрал. Дар от един ловец за друг.

Поклащам глава. Все още не ми се иска да докосвам този файл.

— Нямам ти доверие.

— И аз не те харесвам — мръщи ми се Тримейн. — Ама в момента нямаме време за такива работи, нали така?

Гледаме се подозрително още секунда, след което най-сетне се пресягам и приемам файла. За момент очаквам нещо пред погледа ми да се прецака, сякаш тъкмо съм свалила вирус. Но нищо не се случва. Файлът изглежда чист. Може би все пак Тримейн е искрен. Отново поглеждам към него.

— Помогнал си на Рошан да измъкне Ашър от сградата.

Изражението му се променя. Чудя се дали решението му да се свърже с мен има нещо общо с онзи момент — дали и той, като ловец, също разбира какво всъщност се е случило.

Тримейн свива рамене и ми обръща гръб.

— Кажи на Рошан, че съм наминал — промърморва.

И преди да успея да му кажа още нещо, той изчезва и ме оставя пак сама в стаята, вцепенена и втренчена там, където допреди миг се намираше виртуалният му образ.

Как е възможно това? Припомням си отново партито за откриването, когато се сблъсках с него и Макс Мартин и как той ми се хилеше подигравателно. Данните му изглеждаха напълно нормални, маскирани така, че да са неразличими от данните на обикновен играч. Не бях видяла инсталирани никакви щитове, които да пазят инфото му. Сигурно бе изградил цяла сложна система от фалшива информация, за да отклони от дирята всеки, който се опита да се добере до него. И сигурно ме е изучавал. Тръсвам глава. Бил е пред очите ми, а аз въобще не съм го забелязала. Напук на самата мен, една усмивчица се прокрадва в ъгълчетата на устните ми. „Копеле хитро!“ — мисля си.

Примижавам и поглеждам файла, опитвам се да го разбера. Ясно е, че е повреден — точно като парчето, което аз имам.

Погледът ми отново се стрелва към съдържанието на кутията ми.

Коледното ми украшение и татковата картина бяха унищожени, но унищожаването им не значеше, че от тях не са останали някакви следи, колкото и дребни и повредени да са.

Изучавам хартийките, останали от някогашната скица на баща ми. Оцелели са само няколко парченца… но ако ги гледам достатъчно дълго, все още мога да разпозная безпогрешно, че там е нарисувана майка ми.

Изкарвам главно меню и бързо започвам да набирам с пръсти по бедрата си. Появява се превърташ се списък. Пресявам го отзад напред, докато най-сетне стигам до деня на първия ни турнир по Warcross.

И тогава давам на пауза.

```
proj_ice0_HT1.0
```

Кликвам върху него. И много ясно, изскача съобщение за грешка, което ме уведомява, че файлът вече не съществува. Но този път пускам хак, който независимо от това принуждава файла да се отвори. Болничната стая около мен изчезва и потъвам сред поле от смачкан призрачен код.

Изцяло безсмислен, частично повреден — точно като файла, пратен от Тримейн. Дръпвам онова, което ми е изпратил, а после пускам двата файла заедно и ги снаждам в един. И изведнъж се събира достатъчно инфо, че файлът да се отвори.

Ахвам. Това е файл със спомен.

Стоя сред нечий записан спомен, Срещата се провежда на просторно, слабо осветено място… Изоставена гара? Каквото и да е, то със сигурност е истинско, физическо местоположение. Паяжини висят във въздуха между арките, тънки снопове лъчи прорязват мрака и се разбиват в прашния под. Хората са се събрали в широк кръг, но не разговарят, а лицата им са скрити в сенките. Някои са само виртуални фигури, сякаш са се логнали от всички краища на света.

— Парчето е готово — казва някой.

Сепвам се, когато осъзнавам, че думите идват от човека, чийто спомен гледам в момента. Това е гласът на Рен. Това е един от спомените на Рен.

Една от тъмните фигури кимва така леко, че за малко да го пропусна.

— Вързана ли е? — пита. Думите му излизат като шепот, но от начина, по който арките се извиват към тавана, мога да чуя думите му тъй ясно, като че стои точно до мен.

Гледната ми точка — Рен — кима.

— Ще тръгне в мига, в който последният свят от шампионата зареди.

— Покажи ми.

Авторитетът в гласа на мистериозната фигура ме кара да

замръзна. Това е Нула в истинския живот, от плът и кръв.

Рен се подчинява. Секунда по-късно през слушалките ми зазвучава музика, познатият бийт на най-новото му парче. Когато стига до припева, той го паузира, след което изважда дълъг блестящ код и го вдига пред очите на всички.

— Това ще започне обратното броене на хакнатите артефакти — обяснява.

Поемам си рязко дъх. Хакнати артефакти? Отборите на финала ще имат хакнати артефакти?

Хакнати да правят какво?

— Добре — казва Нула.

После се оглежда из помещението, спира погледа си на всеки от присъстващите. Всеки от тях изважда пред себе си копие на задача, синхронизират се един с друг и проверяват напредъка си.

Рен също вади подобно копие. Очите ми се разширяват, докато го чета. Това търсех през цялото време — детайли за плана на Нула. По време на финалния мач той ще изключи оригиналните артефакти и ще ги замени с хакнати. Те ще са натоварени с вирус, който ще зарази играта и ще мине през всеки активен НевроЛинк потребител.

Ето защо Нула постоянно събира вътрешни данни за световете на Warcross. Ето защо е назначавал координати на последователите си. Искал е да се увери, че вирусът ще се активира на всяка локация, че никой щит няма да може да го спре.

Задъхвам се от напрежение, докато очите ми шарят трескаво по текста. Какво ще направи вирусът? Ще унищожи НевроЛинк? Защо ще иска да го унищожи? И какво ще причини това на хората, логнати по време на финалния турнир? Финалният турнир. Не е съвпадение, че е избрал точно този момент, за да отключи вируса. В пика на тази последна за сезона игра в НевроЛинк ще са се логнали максимален брой потребители. Хора от целия свят.

Защо Нула иска да унищожи тази технология, след като толкова го бива да борави с нея?

Рен отново проговаря.

— Трябва да провериш и още един — казва. — Емика Чен. Другият уайлдкард играч.

Нула се обръща към него.

— Открил ли си нещо?

— Тя е свързана с Хидео и извън турнира. По повече от един начини. Хванала е някаква диря и те търси. Ако открие нещо ценно и му докладва, той ще намери начин да спре всичко това.

При тези думи ме разтърсва студена тръпка. Рен ме е разкрил

пръв; той е предупредил Нула за мен, може би дори по същото време, когато бях предупредила Хидео за *него*.

— Ще я проуча — гласът на Нула е спокоен. — Ще следим действията ѝ и ако се опита да го предупреди, ще ѝ попречим. Винаги можем да направим убийството двойно.

Споменът свършва. Докато гасне край мен, аз отново се връщам в болничната си стая. Седя с разтуптяно сърце, мислите ми бушуват и се чувствам по-самотна от всякога.

Двойно убийство. Тази среща трябва да се е състояла преди опита за покушение над Хидео — бях споделила информация с него и в отговор те бяха опитали да го убият. След това Нула беше дошъл при мен, за да ме предупреди да стоя настрана, предлагайки ми вместо това да се присъединя към него.

Взривяването на общежитието. Нула не се страхува да погне и мен.

Инстинктивно посягам да се свържа с Хидео.

Трябва веднага да му изпратя всичко това — да му разкажа за вируса на Нула, за хакнатите артефакти. Но ако се свържа с него, Нула може и да научи. А ако види, че Хидео прави нещо по финалния мач, за да провали плановете му, със сигурност ще разбере, че съм си комуникирала с Хидео. Тогава може да промени кардинално плана си и тогава всичко, което знам в момента, ще бъде безполезно.

Трябва да го спра, без Нула да ме заподозре, без участието на Хидео. А това означава, че трябва да измисля как да вляза във финалния мач, за да попреча на Нула да активира хакнатите артефакти.

Въздъхвам. Може би *наистина* съм затънала здраво. И една мъничка уплашена част от съзнанието ми ми напомня, че ако просто спра, ако си тръгна, както Хидео настоява, Нула може и да ми върне Световете на паметта.

Но при мисълта да зарежа отбора си, да изоставя *Хидео*, потръпвам. Ако си тръгна, какво ще стане? Погледът ми отново се връща към кутията до мен. Мога да се съсредоточа единствено върху разпръснатите останки от безценните си съкровища. В ума ми витае само мисълта за Нула, скрит зад непоносимата му маска, дразнещо непрозрачна, който ми нарежда какво да върша. Гневът ми се надига и стисвам здраво юмруци.

Хидео иска да не участвам в официалните игри и в преследването. Нула ме предупреди да стоя настрана. Но никога не ме е бивало да изпълнявам нареждания. Аз съм ловец на глави. И ако главата, която преследвам, е още на свобода, аз трябва да довърша започнатото.

Ставам от леглото, отивам в ъгъла на стаята под

охранителната камера, посягам и изтръгвам жиците ѝ. Тя угасва. После се обаждам на Рошан и Хами. Щом откликват, заговарям шепнешком.

— Готови ли сте да чуете истината?

— Готови сме! — отвръща Рошан.

— Много хубаво. Защото малко помощ ще ми дойде добре.

28

Здравият разум би ми подсказал, че сегашният момент е възможно най-неподходящият да влизам пак в Тъмния свят. Едва не умрях при експлозия. Вече не работя по задачата, хакер и екипът му ме преследват, превръщат ме от ловец в плячка и са готови да ме ликвидират в мига, в който покажа признаци, че все така съм по дирята им. Може дори да ме преследват наемни убийци — сигурно вече са ме включили в лотарията на убийствата в Пиратското свърталище.

Ала нямам време.

Сега виртуалните ми кубинки газят из локвите в дупките по Копринения път, докато подминавам улица след улица, грейнали в червени неонови светлини, излъчващи имена и инфо на хора, разкрити в Тъмния свят. В тази част на Копринения път трафикът е по-голям — навалица от анонимни потребители се тълпи в улички и пред входове и създава усещането за нощен пазар. Горе са окачени своенравни нанизи от лампички и зад тях виждам отразената, обърната с главата надолу версия на града, увиснала над нас от небето. На минаване поглеждам сергиите. Една продава незаконни оръжия. Друга предлага дрога — подредена е като професионален онлайн магазин, където можеш да добавиш стоки в количката си, да получиш пратката след два дни и да оставиш ревю под описанието на продукта. Само дето през цялото време ще останеш анонимен. Трета сергия продава диетични хапчета, неодобрени от здравните служби, а друга до нея предлага оферти за гледане на живо на някое от по-известните разсъбличащи се момичета на Тъмния свят. Правя гримаса и отклонявам поглед. Един търговец е наредил в стройни редове на масата си виртуални стоки — всичко от златни пръстени до лъскави наметала, кожени ботуши с максимална здравина, платинени брони, церове и сандъци със съкровища. Има сергии за крадени творби на изкуството, бракониерска слонова кост, обмяна на виртуални банкноти и биткойни срещу японски йени и то е ясно, залагания и на Warcross, и на игри от Черния кръст.

Виждам как и в момента вървят залагания за финалния турнир — сумите са астрономически. Над всяка сергия е изписано число, което ми съобщава колко души в момента обмислят да направят покупка от този търговец. Над сергията за залагания е изписано *10 254*. Десет хиляди души само на тази сергийка за комар. Само мога да си представя колко души залагат в момента в по-големите комарджийници като Пиратското свърталище. Поредното напомняне за това колко много хора ще са вързани

към играта по време на финалния мач. Мисълта за това ме кара да ускоря ход.

Спирам до една сергия, за да обменя солидна сума от парите си срещу банкноти. Дори и сега обръщането на тези пари предизвиква болка в гърдите ми — какво ли не бих дала само преди няколко месеца, за да докопам толкова пари и да живея с тях до края на живота си. Но все пак ги обменям и гледам как цифрите пред очите ми се менят — от единия вид в другия. После продължавам. Най-накрая стигам до кръстовището на Копринения път и Алеята на шатрите. Поглеждам надолу по алеята и виждам търговеца, когото търся — Изумрудения базар, където се предлагат скъпи, ценни и много, много редки пауърпи.

Отвън базарът прилича на грамадна циркова шатра, нашарена с широки черни и златни ивици, блестящи под гирляндите от крушки. Платнищата на входа ѝ се извиват на две страни и разкриват зейнала катраненочерна дупка, към чиято вътрешност се простира кадифен килим. При тази гледка инстинктивен страх незабавно свива стомаха ми. С татко веднъж бяхме ходили на среднощен излет сред гората и когато трябваше да минем през черния отвор в един разкривен дънер, едва не получих паникатака. Всичко в катранения мрак изглежда като части от чудовища. Входът на този цирк предизвиква точно същия страх — страх от влизането в черната неизвестност, отвъд която се таи някаква опасност. Всъщност този страшен вход е част от защитната обвивка на търговеца с цел възпиране на зяпачите. Ако те е страх да влезеш, значи сигурно ще те е страх и да купуваш.

От двете страни на входа стоят двойка близнаци на кокили. Щом се приближавам, те се навеждат към мен — лицата им са боядисани в бяло, а очите им са съвсем черни.

— Парола! — казват те в един глас с еднакви навъсени лица. Същевременно в центъра на полезрението ми се появява прозрачно поле. Въвеждам паролата за днес — поредица от трийсет и пет букви, цифри и символи. Близнаците се замислят, а после се дръпват настрана и мълчаливо ме подканят с дългите си ръце да вляза в базара. Вдишвам дълбоко и правя крачка напред.

Вътре цари пълен мрак. Продължавам да вървя, броя внимателно крачките си. Когато отброявам десет крачки, се спирам и завивам надясно. Правя още осем. Спирам, завивам наляво. Петнайсет крачки. Продължавам да вървя с такива дълги и сложни комбинации, докато най-сетне правя двайсет крачки напред и спирам на място. Потребителите, които не знаят как да минат през тази втора защита, ще попаднат безвъзвратно в клопката на мрака. После ще им трябват седмици, докато си върнат загубения аватар и профил.

Посягам и почуквам. За мое облекчение се разнася „чук-чук-чук“, все едно чукам на дърво. Разтваря се портал и влизам в грамадния търбух на цирк — цялото пространство е осветено от стотици висящи лампички.

Навсякъде има рафтове и поставки и по тях са изложени стъкленици, в които плават всевъзможни пауъръпи — алени скъпоценни камъни и бели мраморни топчета, космати кълба в цветовете на дъгата и кубове на сини райета, сфери на черно-бели квадрати и прозрачни мехури, подобни на сапунени. Някои от тези пауъръпи са използвани само веднъж в игри и никога повече не са били предлагани, други са прототипи — все още в процес на разработка в „Хенка Геймс”, но при все това вече попаднали по някакъв начин в ръцете на хакери, които ги продават тук. Над всеки е изписано със златни букви името му заедно със стряскащо високата му цена.

```
Внезапна смърт:
Б- 46 550. Атака на извънземни: Б- 150 000.
```

Тълпи от анонимни аватари се трупат пред редките екземпляри и бърборят превъзбудено. Охранителни ботове плавно обикалят пространството — изглеждат като дами с механични челюсти, дългоноси маски и черни чадърчета в ръце. Изучавам движенията им — винаги има някакъв шаблон в техния ход, колкото и безразборно да се движат. Сега пред очите ми възниква иконка с количка за пазаруване, а също и поле, в което мога да въведа сума. Оглеждам се и се възхищавам на всички изложени стъкленици, а после най-сетне намирам една, сложена върху пиедестал — в нея има замръзнала кристална сфера, повърхността ѝ е украсена с красиви пера от скреж.

```
Замразяване на отбор: Б- 201 000.
```

Според съпътстващото описание ще обездвижи целия противников отбор за цели десет секунди.

Всички, събрани около тази стъкленица, държат табелки за търг и разбирам, че той тече в момента. Включвам се и вземам подадената ми табелка от една дама — охранителен бот, наблизо. В момента тук патрулират пет бота — два се прехвърлят насам от търг, приключил преди малко. До стъкленицата стои момиченце — аукционерът, на главата с цилиндър, висок почти колкото самата нея.

— Двеста петдесет и една хиляди банкноти! — бърбори тя на висок глас като картечница. — Двеста петдесет и две ли

чувам? — Някой вдига табелката си. — Двеста петдесет и две! Двеста петдесет и три ли чувам?

Наддаванията вървят ли вървят и накрая се свеждат до битка между двама потребители. Наблюдавам ги. Сега най-високата предложена сума е 295 000 банкноти и вторият потребител се колебае дали да вдигне до 300 000. Момиченцето продължава да крещи числата и чака някой да потвърди цената. Никой не потвърждава. Предложилият най-висока цена аватар изпъва гръб и се пъчи възбудено.

— Никой ли не казва триста хиляди? — пита момиченцето и се оглежда. — Двеста деветдесет и пет първи път, двеста деветдесет и пет втори път…

Вдигам табелката си и се провиквам:

— Четиристотин!

Всички очи се извръщат към мен в шок. Мърморене плъзва из тълпата. Момиченцето ме посочва и се усмихва.

— Четиристотин! — възкликва то. — Политаме! Четиристотин и една ли чувам? — То се оглежда из шатрата, но никой не помръдва. Другият аватар ми хвърля убийствен поглед, но аз внимавам и не го поглеждам.

— Продадено! — Момиченцето плясва с ръце в моя посока. Иконката ми с пазарската количка изведнъж се обновява, над нея сега е изписана цифрата 1, а количеството ми банкноти намалява с 400 000. Същевременно пауърпът „Замразяване на отбор“ изчезва от стъкленицата на поставката и другите аватари тръгват да се разотиват с мърморене. Изгубилият участник в търга обаче се позадържа, все тъй вторачен в мен, също както и охранителните ботове.

Благодаря на аукционера, а после отивам да разгледам останалите стъкленици. Мога да си позволя да пръсна още един милион банкноти и трябва да се сдобия с възможно най-много спомагателни средства.

Присъединявам се към втори търг за пауъръп, който прилича на кръгло метално създание с две грамадни лапи. *Кралят на артефактите.* Ако противниковият артефакт се намира на зрителната ти линия, то прилагането на този пауъръп автоматично го телепортира право в ръцете ти и мигновено носи победа на твоя отбор.

Този път началната цена е 500 000 банкноти.

Аукционерът пак се провиква и съобщава стремглаво покачващите се суми на наддаванията. И пак след бурята остават няколко активни наддаващи. Аз съм сред тях. Сумата нараства до 720 000 и оставам в двубой с един от противниците, ала той не желае да отстъпва. Най-накрая, ядосана, обявявам сума, която

знам, че е много по-висока, отколкото този пауъръп заслужава.

— *Продадено…* за осемстотин и осемдесет! — възкликва аукционерът. 880 000 банкноти.

Потръпвам при мисълта какви поражения нанася това на финансите ми, а после надниквам в раницата си да се уверя, че и двата артикула са надлежно постъпили в инвентара. В реалността пускам проверка да видя дали някой не се опитва да проникне в склада ми. Нагли и богати потребители понякога влизат тук и купуват по няколко големи артикула. В това време други потребители залягат в засада, докато видят гърба на богаташа, а после му хакват склада и задигат пауъръпите. Двойка аватари вече ме бройкат след двете ми покупки и от техния интерес ми настръхва тилът.

Останали са ми по-малко от 200 000 банкноти, с които тук не мога да купя нищо достатъчно голямо, та да си струва да го използваме във финалния мач. И затова се оглеждам наоколо и се чудя кого ли бих могла да нацеля, за да си откраднa още един ценен пауъръп. Най-сетне се спирам на един търг за артикул, при вида на който грейвам. Този никога досега не съм го чувала и това ме кара да вярвам, че е прототип или дори незаконен образец, създаден от потребител.

`Направи се на Бог: Б- 751 000. 14 наддавания`

Този пауъръп ти дава временната способност да манипулираш всичко и всички на дадено ниво на Warcross. Идеално.

Търгът почти е приключил, останали са двама потребители, но този път само стоя и зяпам иззад охранителните ботове как цената расте ли, расте. Най-накрая тя се заковава на почти един милион банкноти, когато единият от потребителите се разколебава.

— Един милион ли чувам? — провиква се аукционерът. — Кръгъл милион? Не? — Той започва да брои… и когато явно повече никой няма да наддаде, посочва победителя. — *Продадено* за деветстотин и деветдесет!

Победителят в търга е висок мъж в усмирителна риза. Щом той прибира пауъръпа и се обръща да си тръгне, аз пристъпвам по-наблизо, като гледам да не привличам вниманието на охранителните ботове. В реалността пръстите ми чукат като бесни и се опитвам да издебна момент, когато мъжът е сам и уязвим. Охранителните ботове продължават да се въртят на случаен принцип — сега някои активни ботове, използвани за охрана на този търг, се оттеглят да патрулират друг, току-що

започнал.

Най-накрая виждам как за съвсем кратко ми се отваря пролука, когато два от охранителните ботове са се извърнали и са оставили тесен проход към мъжа. Тръгвам към него и колкото повече се приближавам, толкова повече ускорявам ход. И точно когато той се готви да се обърне, аз се хвърлям напред и му грабвам куфарчето.

Обикновен аватар далеч не би притежавал силата да извърши подобно нещо. Аз обаче съм надграждала с код аватара си години наред и съм се програмирала точно за такива заграбвания. И когато дланта ми се сключва около дръжката на куфарчето, дръпвам здраво с вртеливо движение и куфарът се откъсва и попада в ръцете ми.

Обаче мъжът не е глупак. Няма как някой, пръснал един милион банкноти за пауъръп, да е глупак. Двама други аватари до нас мигновено ме нападат. Той си има собствена скрита охрана тук. Едва успявам да избегна хватката им и започвам да се изнасям по най-краткия път към изхода. Ако успея да хлътна обратно в черния тунел, където охранителните ботове не могат да влязат, мога да се измъкна оттук и придобивките ми да останат недокоснати. Тоест… *ако* успея.

Един от аватарите вади кама и се мята към мен, готов да ме прободе. Отстъпвам настрана, но вторият аватар ме хваща за крака и ме събаря. Светът край мен пропада и изведнъж гледам тавана на помещението. Кракът ми се изстрелва в ритник — в същото време пръстите ми набират трескаво. Но нищо от онова, което е по силите ми, няма да качи сигурността ми над сегашната — просто няма време. Около нас охранителните ботове са забелязали боричкането и начаса се събират край входа и затварят шатрата отвътре. Други се втурват към мен — очите на механичните жени святкат, черните им чадърчета се въртят, с ръбове, остри като бръснач. Ръцете им стисват китките ми като щипци. Скръцвам със зъби и ритам, когато мъжът се навежда да хване куфарчето си за дръжката. Двамата му помощници сграбчват раницата ми.

Изведнъж един от стисналите ме охранителни ботове замахва към мъжа с ръба на чадърчето си. Изскимтявам, когато той прерязва ръката му. Разбира се, това са само пиксели, ала мъжът се строполява по гръб, а лявата му ръка сега е отрязана от останалото пространство, безполезна. Поглеждам изненадано бота, но той не ми обръща внимание и напада другите два аватара, а после погва ботовете.

— *Давай*, Ем! — изкрещява ми той.

Сърцето ми подскача. Това не е никакъв бот. Това е Рошан.

Надигам се на крака и хуквам към изхода. Още един бот прикрива бягството ми — това е Хами. После и трети. *Ашър*! Закрилата им прекратява атаките на другите — изглежда, те не са готови да контраатакуват неколцина свои. Шмугвам се между два охранителни бота, втурнали се в боя — още не им е ясно какво да правят със завзетите ботове. После попадам в черния вход и звуците от всичко, останало зад гърба ми, затихват.

Правя необходимия брой стъпки и завои към входа, а после изскачам през събраните платнища и попадам пак в тясната алея. Близнаците на портала не ми обръщат никакво внимание. Припряно отварям диалогов прозорец и излизам от Тъмния свят. Всичко около мен почернява — и миг по-късно отново съм в личната си виртуална стая.

Куфарчето още е у мен. Раницата ми също. Придобивките ми са тук.

В реалността вдигам тържествуващо юмрук и се заемам с отключването на куфарчето. Не мога да го задържа дълго, без да привлека още подозрения. След няколко опита куфарчето се отваря. Вътре е пауърпът „Направи се на Бог“, син и прекрасен, облачните вихри по него се размиват, щом ги докосна с пръст.

Взирам се в плячката си с разтуптяно сърце. Внимателно подреждам трите нови пауърпа в склада си, заключен зад многобройни защити. После изчаквам във виртуалната си стая и през няколко секунди разпращам стрелички и покани до профилите на съотборниците си.

Доста време никой не отговаря. Да не би да са ги блокирали навсякъде? Хванали ли са ги?

А после Рошан се материализира, а след него и Хами. Накрая най-сетне и Ашър. Вече не изглеждат като охранителни ботове — свалили са маските. Усмивката ми разцъфва. Никога преди не съм си сътрудничила с никого при лов — но този път, със съотборниците ми до мен, като че е много по-лесно.

Първа проговаря Хами.

— Е? — Тя се взира в мен изпод повдигнатата си вежда. — Дано да си докопала нещо, дето да върши работа, след всичкия тоя зор.

Кимвам, а после вадя склада, за да им покажа какво имам.

Очите на Ашър се разтварят широко, а Рошан измърморва псувня.

— Дано Тримейн казва истината за файла, който ти е пратил — казва той. Личи си, че да работи на една и съща страна с бившия си приятел, никак не го радва, макар и дума да не обелва повече за това.

— Истина или не — добавя Хами, — с тези пауърпи

финалният мач ще е особено интересен.

— Ако това не ни спечели победата в утрешния мач — казвам аз, — значи нищо няма да я спечели.

29

С всички скандали около играчите финалът между отбор „Издачите на феникси“ и отбор „Андромеда“ вече се очертава като най-гледания мач в историята на Warcross. Новините днес не предават нищо друго освен кадри и клипове за игрите и всеки канал трескаво се напъва да надмине другия — канали на всевъзможни езици и от всевъзможни страни. Като че ли целият свят е зарязал всичко, за да се включи. Из цяло Токио магазини и ресторанти затварят, все едно е национален празник. Хора, които не могат да се логнат с лекота от дома си, се тълпят в интернет кафенета и барове. Из целия град греят иконки, символи се струпват в зоните, където са се събрали най-много хора.

Дръпвам се от прозореца на хотелската ми стая и пак сядам на дивана. Покрила съм се някъде из центъра на Токио, регистрирана в този хотел под фалшиво име. Доколкото знам, Хидео си мисли, че съм заминала за Ню Йорк. След разговора ни в болницата ми е пратил само едно съобщение.

Стой настрана, Емика. Моля те, повярвай ми.

Сега се взирам в прозрачния часовник близо до центъра на полезрението ми, който отброява времето. Само преди някакви си няколко седмици случайно се нахаках в мача за откриването на тазгодишния турнир. Сега до началото на финалния мач са останали само пет минути. Пет минути, преди пак да се наложи да се бутна в играта — само че този път го правя нарочно. Проверявам повторно всичко, за да се уверя, че съм включила функцията за запис. Записвам днешния мач в нов Свят на паметта в профила си. Ако днес играта тръгне накриво заради Нула, поне ще разполагам със записа, за да го проуча.

Ако вирусът на Нула не ме стигне пръв, разбира се.

Най-накрая пред погледа ми изникват думи.

VIII Warcross шампионат
Финал
ЕЗДАЧИТЕ НА ФЕНИКСИ срещу АНДРОМЕДА

Вдишвам дълбоко.

— Започна се — измърморвам. После посягам, чуквам с пръст

по написаното и мрак забулва света около мен.

Още преди да видя нещо, чувам свистенето на вятъра. После светът постепенно изниква пред погледа ми и през присвитите ми клепачи виждам, че стоя върху издатина и гледам надолу към идеално кръгло езеро, обкръжено от всички страни с голи метални стени, високи стотици стъпки. Щом поглеждам зад мен, разбирам, че от другата страна на стените се простира единствено открит океан.

В центъра на кръглото езеро дванайсет стоманени моста — нито един от тях свързан с друг — се протягат към стените като лъчите на звезда. Всеки води до висок метален люк, вграден в стената — разположени са на равни интервали. Охранителни ботове стоят от двете страни на всяка огромна врата. Докато гледам, над стоманените стени и по края на езерните води се материализират пауърпи, разноцветни кълба се нареждат от двете страни на мостовете, над и под тях. Пак проверявам пауърпите в моя собствен склад. Всички са си там.

— Да разцепим Токио от нула до шейсет, йе, все едно изтича времето ни в този град.

От интрото, което свири навсякъде около нас, ми настръхва вратът. Новото парче на Рен, което трябва да активира хакнатите артефакти.

— Да излезем с гръм и трясък, йе, време е да излезем с гръм и трясък.

Трябва ми време, докато забележа насърчителния рев на публиката, отекващ из целия пейзаж. Неизменният превъзбуден глас на коментатора еква над терена както винаги.

— Дами и господа! — обявява той. — Добре дошли в „Сребърния кръг“!

Долу играчите най-сетне изникват пред погледа. Всеки се появява, застанал на един от мостовете, близо до центъра на езерото — там, където те не се свързват. Играчите от „Андромеда“ няма как да ги сбъркаш с техните алени екипи — капитанката им Шахира си е сплела косите на плитка, а рубиненият артефакт на нейния тим е надвиснал над главата ѝ. Боецът им Иво Ериксон пък си е зализал косата назад и гледа навъсено. Сърцето ми засяда в гърлото, щом обръщам поглед към съотборниците си. Екипите им са сини и рязко контрастират със стоманените стени около тях. Ашър (със синия диамант — артефактът на „Ездачите“ — над главата си), Хамилтън, Рошан. После и двете нови попълнения — Джаки Нгуен на мястото на Рен. И моят заместник — Бренър Лионс, новият им архитект.

Готова ли си?

Ашър е, свързва се с мен по криптиран канал, който създадох

за него. Съобщението му се изписва с бели букви в долния край на зрителното ми поле.

Кимвам, макар и да не съм убедена, че съм готова. „Надявам се“ — отговарям. Вадя инвентара си с безценните пауърпи.

Когато вляза, ми подай артефакта си.

Добре.

После се съсредоточавам върху Бренър и му преравям данните. Щом ще се вкарвам на негово място, най-добре да се погрижа да успея от първия опит. Какво ще стане днес, ако „Ездачите на феникси“ не спечелят мача? Какво ще стане, ако Нула задейства плановете си?

Сега коментаторите представят играчите. Пресявам данните на Бренър и изсумтявам ядно.

Не мога да се вкарам, преди мачът да започне — пиша на Ашър. — **Той още не е активиран.**

Ще следя — отговаря той. — **Ако забележа нещо, ще те предупредя.**

Поемам си дълбоко въздух и пак поглеждам към сцената долу. Всеки играч е застанал на края на своя мост — оглеждат водата долу, а после се гледат на кръв. Никой не може да достигне другия — всички ги дели пропастта в центъра, на петдесетина стъпки от началните им позиции. Виждам как устните на Ашър мърдат, докато дава инструкции на всеки от ездачите. Вниманието ми се измества към грамадните метални врати, наредени по вътрешността на кръглата стоманена стена. Над всяка врата започва да мига червена лампа. Какво има вътре? И къде е Нула? В реалността кожата ми настръхва при мисълта, че точно сега Нула гледа мача и може би го гледа така, както го гледам и аз. Чака да го разбие.

— Готови… *старт!* — изкрещява коментаторът. Невидимата публика надава гръмотевичен рев.

Точно в същия миг оглушителна аларма отеква из целия свят. Звукът идва от мигащите червени лампи над всяка от дванайсетте стоманени врати. Играчите се завъртат. Хами първа хуква към своя люк. Спускам се надолу, за да виждам по-добре и накрая политам над мостовете. Люковете се разтърсват в синхрон, а после започват да се вдигат нагоре и да скърцат под тежестта си. Хами преминава в спринт. Тя извиква нещо на останалите ездачи. Отбор „Андромеда“ също тича по своите мостове, а металните капаци се издигат все повече. Най-сетне мярвам какво има вътре.

Метални крака, дебели колкото сгради. Кръгли хромирани стави, стоманени сухожилия. А после, щом люковете се издигат още по-нависоко — изпъчени гърди, всяка гръд е с различен дизайн, а от двете ѝ страни се спускат мощни ръце. И най-накрая

— матово стъкло, опасващо металните глави. Докато погледът ми се вдига нагоре, зяпвам от почуда. Дванайсет механични робота и всеки от тях очаква да се качат на борда му.

Водата в езерото и навън в откритията океан сега бушува яростно, а на хоризонта се задава буря, черна и заплашителна. Чуквам два пъти върху зоната на зрителното ми поле, където виждам Бренър Лионс да тича към своя механо. Светът около мен се събира като фуния и изведнъж се нося точно над него и го наблюдавам как стига до стоманената врата. После започва да се изкачва по стълбата към робота.

На моста отсреща Хами вече е стигнала до върха на своя механо и сега е застанала върху главата му. Тя търси входа, намира го, откъртва от мястото му някакъв капак, скача вътре и изчезва от поглед. Мигове по-късно очите на механото светват отвътре и обливат със зелено сияние метала около тях. Разнася се бръмчене, все едно от някакъв турбореактивен мотор, а после звукът се издига до трескав писък. Механото ѝ се размърдва и оживява — шарнирните съединения се движат тъй плавно, сякаш Хами е самият робот, а после той вдига единия си крак. След това и другия. Мостът потреперва от всяка стъпка.

Ашър стига втори до своя механо. Щом влиза в робота, артефактът му също изчезва от поглед. Въздишам разочаровано. Същото ще е сигурно и с Шахира — а това значи, че ако искам да използвам своя пауъръп „Кралят на артефактите“, за да открадна нейния артефакт, ще трябва първо да я изкарам от механото. Шахира скача в робота си едно вдишване след Ашър. Веднага ги последва и Франко, архитектът на „Андромеда“. Поглеждам надолу към Бренър Лионс. Почти е стигнал, но няма спор — по-бавен е от останалите, нали го включиха във финалния турнир, без да има никакво време за тренировки. Но все пак той не е получил уайлдкард ей тъй, за нищо. Стига до върха на робота, скача вътре и го задейства. Очите на механото светват и засияват в яркосиньо.

Налагам решетка върху Бренър и механото му — данните за тях се изсипват пред очите ми като зелен подвижен блок от код. Трябва правилно да преценя момента. Ако сбъркам, може да се набутам в пейзажа извън Бренър и пак да лъсна пред цялата публика. Нула мигновено ще разбере къде съм и какво върша. А вляза ли веднъж, ще трябва да действам бързо. В реалността Бренър мигновено ще разбере, когато изгуби способност да контролира аватара си. Ще предупреди охраната и те ще спрат играта. Ще ме открият и ще ме блокират.

— Шахира предприема удар! — възкликва коментаторът и вниманието ми за миг полита нататък, където нейното механо

сега тича по моста към централната пропаст. Щом стига края на моста, то се снишава като леопард, готов да нападне. А после прави могъщ скок във въздуха и от двете му страни се раздиплят подобни на остриета криле. Зрелището е великолепно. Тя излита и пикира надолу. В движение грабва един пауъръп за скорост и с временен взрив от сила прескача пропастта в центъра и се приземява на моста, където в момента е застанало механото на Ашър. Мостът се разтриса от удара и звукът отеква из виртуалното пространство.

Започвам да набирам по-бързо. Трябва да проникна в тази игра. Щом механото на Бренър пристъпва напред, изкарвам негов мрежовиден образ вътре в кабината. После политам надолу колкото се може по-близо до робота му. Увисвам във въздуха точно пред очите на робота. През тях виждам вътре очертанията на Бренър. „Готова!“ — промълвявам на себе си.

После въвеждам командата. За частица от секундата Бренър ме мярва да се рея пред механото му. Щом ме зърва, примигва шокирано.

После светът се втурва край мен и когато отварям очи, се намирам *вътре* в кабината на механото. Още по-важно — аз съм в тялото на Бренър и имам пълен контрол върху аватара му.

Привет, капитане — казвам на Ашър.

Добре дошла — отвръща ми той.

Секунда по-късно той се обръща към механото на Хами, готов да ѝ подаде артефакта на отбора. Тя го очаква, вече е предвидила хода му. Няколко гигантски стъпки по-късно вече е до него и стисва металната ръка на робота му с нейната. За миг проблясва светкавица и ги озарява и двамата — вече всеки играч е предупреден, че нашият артефакт сега е в ръцете на Хами.

Тя не губи време. Докато Шахира се устремява към Ашър, Хами се пресяга към мен. Поемам механичната ѝ ръка. Друг проблясък — и артефактът ни вече е у мен. Тълпата реве превъзбудено.

Аз изваждам хака си за деактивация, поемам си дълбоко дъх и го пускам на артефакта в ръката си. Минават няколко секунди. За миг си помислям, че няма да подейства.

После повърхността на артефакта заискрява с електричество. Погледът ми се изпълва с повреден код. Артефактът почернява. Пускам му анализираща програма — и се усмихвам, когато не отговаря. Деактивиран.

Сега започва обратното броене. Имам само минута или най-много две, преди Бренър да предупреди всички и охраната да ме нулира и извади от играта. Не знам кога или дали Нула ще разбере какво съм направила с нашия артефакт, но в момента

нямам време да се тревожа за това. Насочвам вниманието си към вътрешността на механото.

Управлението вътре в механото е прекрасно в простотата си — разработено е така, че всеки от нас моментално да го разбере. Когато аз движа ръцете и краката си, и роботът движи своите. Има и настройки за оръжията, вградени в ръцете и раменете. Търся Шахира. Приклещила е Ашър и води битка с него във въздуха над езерото, Франко също се е запътил към Ашър в опит да го съкруши. Други пък насочват вниманието си към мен.

Трябва да изкарам Шахира от механото ѝ.

„Замразяване на отбора“ за обезвреждане на противниковия отбор. „Кралят на артефактите“ — за да открадна артефакта на Шахира. И „Направи се на Бог“ — за да видоизменя трайно пейзажа. Втурвам се напред по моста с механото си, оглеждам обстановката и се подготвям да задействам своя пауъръп замразител.

— Вляво от теб! — изведнъж ми извиква Ашър. — Засилил се е към…

Сепвам се и завъртам главата на робота си тъкмо навреме да видя как летящият механо на Иво Ериксон връхлита върху ми със зинала паст, все едно се готви да отхапе парче от мен. Имам време само да се стегна и да посрещна удара.

Той се врязва в мен. Металът се трясва в метал и двамата се сгромолясваме от моста в езерото. Ударът е силно болезнен — за миг виждам само водна мъгла зад обзорното ми стъкло. *Използвай пауъръпа*, подсказва ми инстинктът, но го потискам. Ако го използвам сега, Шахира ще падне във водата и ще потъне, а после ще се появи отново на моста. Скръцвам със зъби и се прицелвам с ръка право в главата на Иво. После забивам юмрук в бутона „Ракета“.

Една ракета трясва механото на Иво и запокитва главата му назад. Той ме пуска. Механото ми изведнъж плава свободно из водата. Няма време за губене. Посягам към пауъръпа „Направи се на Бог“ и го задействам.

Светът край мен внезапно застива като на стоп кадър. Пред погледа ми сега прозрачни цифри отброяват секундите, с които разполагам, за да променя пейзажа. Пръстите ми политат. Измъквам се от водата и се настанявам на моста — а после събирам мостовете и те затварят пропастта в средата. Погледът ми се спира на Шахира и Ашър, все още преплетени във въздуха. Плясвам с ръце и ги откъсвам един от друг. Механото на Шахира отхвърча от робота на Ашър и го освобождава. В същото време я придърпвам към мен и принуждавам механото ѝ да кацне на вече свързания мост.

Навсякъде около нас отекват ахканията на публиката. Разнася се гласът на коментатора — той е объркан.

— Бе активиран пауъръп. Не знаем точно откъде го има Бренър, но той използва артикул, който никога не се е появявал в игра, откакто съществува турнирът! Изчакваме за повече инфо…

Охраната вече е разбрала, че нещо не е наред. И *Хидео* е разбрал. А това означава, че сигурно и Нула е разбрал. Скръцвам със зъби, когато времето за действие на моя пауъръп изтича. Светът отново се ускорява. Механото на Шахира се навежда и тръска глава, като че ли се опитва да добие ориентация. Незабавно задействам втория си пауъръп. „Замразяване на отбора.“

Механото ѝ се вцепенява в движение. Навсякъде край нас играчите на „Андромеда“ също се вцепеняват. От комуникатора на Бренър зазвучава гласът на Ашър.

— Давай! — крещи той.

Но нямам време да се обяснявам. Скачам от седалката вътре в механото и се вкопчвам в люка над главата ми. Тласвам го нагоре. Облива ме дъжд, той изпъстря зрителното ми поле с капки и разбирам, че бурята на хоризонта ни е застигнала — това пропуснах да го променя, докато контролирах нивото. Набирам се и се измъквам от механото. Наоколо другите ездачи са спрели в кръг около мен, роботите им са обърнати с гръб към мен, за да ме защитават.

Привеждам се върху моето механо и насочвам вниманието си към замръзналия робот на Шахира. През очите му я виждам как се е втренчила в мен с широко разтворени очи и не може да мръдне. Скачам на рамото на моя механо и хуквам по протегнатата му ръка. Горе гласът на коментатора ехти и надвиква бурята.

— Бренър се е откъснал от глутницата и използва втори пауъръп! Опитваме се да разберем…

Вече всеки миг ще спрат играта. Учудена съм, че още не са. Какво прави Хидео? *Само се концентрирай*. Стигам до края на механичната ръка и с мощен скок кацам върху механичната ръка на Шахира. Дъждът е направил метала хлъзгав и насмалко да се подхлъзна на приземяване. Ръцете ми търсят къде да се хванат. Някак си успявам да се изправя на крака и пак спринтирам по ръката ѝ. Покатервам се вътре в главата на механото. Публиката забоботва объркано и слисано, а аз отварям люка точно когато „Замразяването на отбора“ изтича.

Поглеждам от люка надолу към Шахира — тя тъкмо се е размърдала колкото да обърне глава нагоре към мен. Нейният артефакт сияе над главата ѝ, аленочервен. Вадя третия си

пауърръп. „Кралят на артефактите“.

Посягам да го задействам.

Ала не мога. Мигвам, шокирана. Крайниците ми са се вцепенили от главата до петите и стоя там с пауърръпа в ръка, неспособна и да се поместя. Под мен Шахира присвива очи, скача нагоре, набира се и излиза от механото. Идва и застава пред мен. Сякаш в мъгла, разбирам, че и тя е използвала пауърръп срещу мен. Нещо, което ме е сковало.

— Предупредих те, Емика — казва тя.

И някак, макар и думите да са произнесени с гласа на Шахира, аз *разбирам.* Знам, че всъщност не тя ми говори.

Това е Нула, който се е вселил в тялото ѝ.

Напразно се съпротивлявам, докато Шахира крачи към мен и походката ѝ сега притежава същата хищна грация като походката на Нула. Рубиненият ѝ артефакт сияе ярко над главата ѝ. *Толкова близо.* Тя ме заобикаля в кръг, точно както Нула в Пиратското свърталище, а после посяга и взема моя пауърръп.

„Не!“ — иска ми се да изкрещя, ала не мога. Шахира поднася пауърръпа към мен, сякаш се чукаме с чаши.

— И аз мога да играя тази игра — казва тя, обръща ми гръб и хуква към механото на Ашър.

Защо Хидео не спира играта? Несъмнено всички вече виждат, че има нещо нередно. Публиката реве — какофония от объркване, насърчителни възгласи, дюдюкания и невярващи викове, докато въздействието на пауърръпа върху мен най-сетне изтича. Залитам напред, задъхана, а после спринтирам след Шахира. Каквото и да става, *не мога да ѝ позволя да използва пауърръпа върху Ашър*. Не мога да позволя на Нула да победи. Ръцете ми опипват за въжето на кръста ми.

— Ей!

Главите на всички ни се обръщат и виждат как механото на Хами препуска към нас. Гази тежко във водата и краката ѝ разплискват вълни, които се стоварват върху мостовете и ги заливат. Люкът на механото ѝ отхвърча и Хамилтън вихрено се изстрелва навън, мощно отскача и прелита във въздуха под дъжда. Вдига яркозеления пауърръп, който грабна по-рано, и го мята към Шахира.

В края на механичната ми ръка пламва взрив, на косъм от тичащата Шахира. Тялото ѝ се люшва и тя спира, но ударната вълна я събаря и я запокитва надолу във въздуха. От другата страна механото на Франко връхлита в атака през водата, приведен срещу все по-силния вятър.

— Хами! — изкрещявам, ала е късно. Франко награбва Хамилтън с едната си механична ръка, стисва юмрук и я

захвърля. Тя полита във въздуха и цопва в бушуващия открит океан оттатък стената. С другата ръка Франко улавя падащата Шахира в дланта си и я спасява.

Механото на Ашър сега се задейства бързо и замахва с юмрук към Франко. Както тичам, се спирам за миг да се сниша. Виждам как Ашър се издига високо над мен, окото на механото му е далечна червена точка в небето. Той забива мощно юмрук отстрани в тялото на Франко и ударната вълна ме събаря на колене. Водата се блъсва в мен, вълните от удара на Ашър заливат дори съсипаната ръка на механото ми. Бърша водата от очите си и поглеждам нагоре. Франко отвръща на удара и напада Ашър, всеки удар отеква с оглушително скърцане на метал. Сред всичко това откривам Шахира. Тя се катери по ръката на Франко към механото на Ашър. Втурвам се към нея.

— Да те закарам? — обажда се гласът на Рошан от комуникатора. Обръщам се, колкото да видя как шепата му се пресяга от нищото, загребва ме и се затваря около мен. Механото му лети, металните му криле плющят така мощно, че оформят кратери сред езерната вода. Издигаме се във въздуха нататък, където Франко и Ашър са се вкопчили в смъртоносна хватка.

Наблизо механото на Иво надвисва над нас и се прицелва право в Рошан. Почти сме стигнали.

— Пусни ме! — извиквам на Рошан и забивам юмрук в стоманената му длан.

Той изпълнява и ме пуска. Падам във въздуха към раменете на Ашър. Едновременно с това Шахира се изкатерва на другото му рамо. Закатерваме се нагоре. Дъждовни струи ме шибат в лицето и заплашват да ме съборят във водата. Вкопчвам се с всички сили и се мъча да ускоря ход. Франко стоварва нов удар по гърдите на Ашър и от него аз рязко залитам настрана и увисвам само на ръката си. Напрягам се и се мятам отново горе. *Не спирай!*

Стигам до върха на главата точно когато Шахира се изправя на крака. Тя хуква към люка. Ако го отвори и види артефакта на Ашър, тя може да му приложи пауърпа и ще загубим. Стисвам зъби, набирам се и се изправям. После се втурвам към нея. Всичко като че се случва на забавен кадър.

Шахира дръпва люка и го отваря.

Тя вдига ръка, за да задейства пауърпа.

Застигам я и се нахвърлям върху нея, впрегнала последните остатъци от силите си.

Шепите ми обхващат пауърпа. Изтръгвам го от хватката ѝ… от хватката на Нула… точно когато се кани да го задейства. *Давай! Сега!* Фокусирам зрителното си поле върху артефакта на

Шахира. И преди да е успяла да ме спре, насочвам пауърръпа към нея и го хвърлям. Очите ѝ се разтварят широко.

Пауърръпът избухва в кълбо от черен дим и той поглъща и двете ни. В мрака рубиненият артефакт на Шахира се появява в дланта ми. Пръстите ми се сключват около него в същия момент, в който задействам и деактивиращия си хак. Той заискрява неудържимо, електрически камшици отскачат от повърхността му във всяка посока. Само миг по-късно вече е черен.

Мой е. Край на играта.

Публиката навсякъде край нас избухва в ликуващи възгласи, заглушаващи всичко и всички.

Зрителите избухват в истерични крясъци навсякъде около нас. Звукът е оглушителен, удавящ всичко и всички.

— Всичко свърши! — надвиква шума гласът на водещия, в тона му ясно се чете объркване. — Но я чакайте малко, какво всъщност се случи днес на арената? Това е безпрецедентен хак на финалния турнир! Изчакваме включване…

Всичко свърши. Стискам артефакта на живот и смърт. *Край. Дали?* Сподавен смях се изтръгва от гърлото ми и цялата ми енергия изтича от гръдта ми. Гласът на Ашър гърми в слушалката, той крещи нещо в екстаз, ала не разбирам какво казва. Не мога да се съсредоточа върху нищо друго освен върху това, че играта свърши.

А после се случва нещо странно.

Удря ме ток. Като лек електрически заряд. Подскачам. И цялата публика също ахва като един, сякаш всеки го е усетил точно в същия миг. Цифри и данни видимо затрептяват по всеки играч, светват и угасват, а после изчезват.

Какво беше това? За секунда стоя и примигвам и не знам какво стана току-що. Обзема ме ужас.

Пред мен аватарът на Шахира изчезва и на нейно място се появява Нула — бронята и непрозрачният шлем чернеят под бурното небе. Той се взира в мен.

— Ти го отключи — казва той. Говори тихо, гласът му прелива от ярост.

Стисвам зъби.

— Какво съм отключила? Край с теб! — изкрещявам му. — И с плана ти също!

Нещо в думите ми като че изненадва Нула.

— Ти не знаеш.

Не знам? Какво да не знам?

— Моят план — изрича той — беше да спра *Хидео*.

Какво?

Тръсвам глава. Не разбирам. Но миг по-късно Нула изчезва, а светът „Сребърен кръг“ около нас замръзва и прелива в черно. Когато мигвам пак, се връщам в хотелската си стая и игрите са приключили. Седя, стресната от тишината. Всичко свърши така изведнъж. Успях — и макар и още да не съм разбрала кой е Нула, знам, че съм осуетила плановете му, каквито и да са били те.

„Ти не знаеш. Моят план беше да спра Хидео.“

Какво, по дяволите, може да значи това? Какво не съм знаела? Нещо гъделичка подсъзнанието ми, дребна и мъчителна тревога.

И сякаш по даден сигнал пред погледа ми изскача покана. От Ашър. Приемам и познатото му лице се появява, все едно е в стаята с мен. Сияе.

— Еми! — възкликва той. — Ти успя! Победихме!

Успявам да му се усмихна и да смънкам нещо в отговор, но думите на Нула продължават да витаят в подсъзнанието ми.

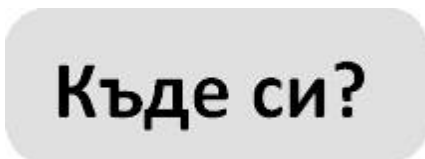

Съобщението е от Хидео.

— Ще ти се обадя после, Аш — казвам, прекъсвам връзката и отговарям на Хидео като в мъгла. Ако мога да го видя лично, той ще ми обясни подробно казаното от Нула. Ще му разкажа за това, а той ще знае какво е имал предвид той.

Само половин час по-късно вратата ми се отваря, вдигам очи и виждам как Хидео влиза в стаята ми с двамата си бодигардове от двете страни. Той им прави знак с глава и двамата спират като един — толкова бързо се подчиняват, все едно са програмирани. После се обръщат, излизат и ни оставят сами. Не съм виждала Хидео от няколко дни, не и лично, и сърцето ми веднага откликва на присъствието му и трепва в гърдите ми. Скачам на крака. *Той може да ми обясни какво става.*

Хидео спира на крачка от мен и ми хвърля странен, тежък, намръщен поглед.

— Казах ти да заминеш.

Нещо в погледа му ме възпира да се доближа още. Думите на

Нула отново се завръщат в паметта ми, увиснали са във въздуха между нас.

— Нула беше в играта — казвам. — Беше инсталирал вирус в артефактите. Преди да изчезне, ми каза нещо. Каза, че бил там, за да осуети *твоите* планове. — Намръщвам се. — Не разбирам за какво говори.

Хидео мълчи.

— Тоест… — продължавам, сега ме е страх да млъкна. — Мислех си, че възнамерява да задейства унищожаването на НевроЛинк, но не знаех *защо* иска това. — Впивам поглед в Хидео и внезапно се изпълвам с ужас какво ще ми отговори. — Ти знаеш ли?

Хидео свежда глава. Свъсил е вежди и цялата му стойка крещи, че няма желание да отговори.

Нула не може да е прав, нали? Какво не знам?

— За какво говори той? — питам, гласът ми е притихнал.

Най-сетне Хидео отново ме поглежда. Изражението му е призрачно — любопитното и игриво момче сега е скрито като зад воал. Лицето му е облечено във все същото сериозно изражение, но днес за пръв път имам лошо предчувствие, докато го гледам, сякаш е нещо повече от изражението на мълчалив създател. После той въздъхва и прокарва пръсти през косата си. Замахва във въздуха и между нас изскача познатият реещ се екран.

Връзка с Хидео?

Поколебавам се. После приемам поканата.

Когато връзката се задейства, до мен достига парченце от емоциите на Хидео. Притеснен е от нещо, обременен. Но освен това усещам, че е настроен оптимистично. За какво е оптимистичен?

— Винаги търсим начин да подобрим живота си чрез машините. Чрез данните. Вече от доста време се занимавам с разработването на идеалната изкуствена интелигентност — алгоритъм, който при прилагането му чрез НевроЛинк може да поправи недъзите на човечеството по-добре от всякакви човешки сили.

Смръщвам се насреща му.

— Да поправи недъзите ни? За какво говориш?

Хидео махва леко с ръка и изтегля нов екран помежду ни. Заглеждам се. Прилича на овал от цветове, зелени и сини, жълти и лилави, постоянно менящи се.

— В момента гледаш съзнанието на НевроЛинк потребител — обяснява той.

После пак сменя екрана. Овалът е заменен от друг, със свои собствени уникални цветове.

— И на друг потребител — той отново махва с ръка. — И на още един.

Зяпвам го невярващо.

— Всичко това са умовете на потребителите ти? Можеш да виждаш мислите им? Мозъците им?

— Мога и много повече. НевроЛинк винаги си е взаимодействал с човешкия мозък — продължава той. — Именно това прави виртуалната реалност толкова ефикасна и реалистична. Това правеше очилата специални. Знаеш го. Досега аз използвах този интерфейс като еднопосочна информационна система — кодът просто създаваше и илюстрираше онова, което мозъкът си пожелаеше. Ти мърдаш ръка — кодът мести виртуалната ти ръка. Мозъкът ти има пълен контрол. — Погледът му се е забил в моя. — Но информацията пътува в двете посоки.

Мъча се да проумея истината в думите му. *Изобретението на Хидео използва най-добрия генератор на 3D ефекти в света — собствения ти мозък, за да ти създаде най-небивалата възможна илюзия за реалност.*

Най-добрият мозъчно-компютърен интерфейс в света.

Поклащам глава, не искам да повярвам на думите му.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

Хидео се взира в мен за дълго, преди да отговори.

— Краят на мача — казва — активира способността на НевроЛинк да контролира умовете на потребителите.

НевроЛинк може да контролира потребителите си.

Осъзнаването ме поразява толкова внезапно и болезнено, че ми секва дъхът. Потребителите могат да контролират НевроЛинк с умовете си. Но кодът за обратна връзка може да се използва и по другия начин — въвеждаш команда и с нея нареждаш на мозъка какво да прави. Въвеждаш достатъчно команди — и може да се установи постоянен контрол върху мозъка. И Хидео е създал цял алгоритъм с тази цел.

Правя крачка назад и се подпирам на нощното шкафче.

— Ти контролираш мислите на хората… — казвам и поглеждам излъчваните кадри —… с *код?*

— Онези Warcross лещи бяха безплатни — напомня ми Хидео. — Доставиха ги почти на всеки човек в света, почти във всички кътчета на земното кълбо.

Новинарските емисии за дълги опашки, за откраднати доставки. Сега разбирам защо Хидео не се притесняваше за кражбите. Колкото повече потребители, толкова по-добре.

Хидео издърпва друго изображение на вътрешността на

човешки ум. Този път цветовете са наситеночервено и тъмнолилаво.

— НевроЛинк може да регистрира кога емоциите на един потребител преминават в агресия — казва. — Може да отчете и дали планира да извърши нещо насилствено, при това с невероятна точност.

Той променя гледната ни точка и сега се взираме в самия човек, чието съзнание разглеждахме досега. Той се мъчи да извади пистолет от палтото си, челото му лъщи от пот, докато се готви да нахлуе в хранителен магазин.

— Това в момента ли се случва — успявам да промълвя.

Хидео кимва веднъж.

— В центъра на Лос Анджелис.

Точно когато човекът стига до входа на магазина, тъмният червен овал, представляващ съзнанието му, внезапно проблясва ярко. Новият алгоритъм на НевроЛинк зануляваа цветовете. Агресивното червено постепенно се разсейва до мека смесица от синьо, зелено и жълто. Човекът на екрана се заковава на място. Вече не се опитва да извади пистолета си. На лицето му се е изписала странна празнота, от вида на която цялата потръпвам. След това лицето му се отпуска, той примигва неуверено, а после излиза и тръгва надолу по улицата, сякаш напълно е забравил магазина.

Хидео ми показва и други видеа, събития, които се случват в момента по целия свят. Цветните карти на милиони умове, до един контролирани от алгоритъм.

— С времето кодът ще изучи от получаваните данни действията и реакциите на всеки човек. Ще се преобразува, за да се адаптира към съзнанието на всеки. Ще наглася фината си настройка, ще се шифрова, ще се *усъвършенства*, ще обогатява автоматичните си реакции, за да включи всяка една специфична подробност за евентуалните действия на човека. Той ще превърне сам себе си в усъвършенствана охранителна система.

Съдейки по кадрите, хората дори не знаят какво ги е споходило — а дори и за миг да са разбрали, кодът ще ги спре да мислят за това.

— Ами ако хората не го искат? Ами ако просто спрат да ползват НевроЛинк и лещите?

— Помниш ли какво ти казах първия път, когато ти дадох един чифт?

Още докато го казва това, аз си спомням думите му. „Лещите оставят безвреден слой с дебелината на не повече от атом върху повърхността на окото. Той играе ролята на проводник между лещите и тялото.“ Този слой ще остава върху очите и —

независимо дали носим лещите си, или не — ще ни държи свързани с НевроЛинк. Бях разбрала напълно погрешно плановете на Нула. Той бе искал да координира унищожаването на този план. Да убие Хидео, за да му попречи да постигне целта си. Беше заложил бомба в общежитието ни в опит да ме изкара от играта и от осуетяването на крайната му цел. А може би и *точно затова* Хидео не бе спрял финалния мач, когато е забелязал, че нещата не вървят както трябва. *Искал* е да попреча на Нула да задейства своя замисъл чрез победата, за да мога да задействам *неговите* планове.

Прави го заради Сасуке. Създал е всичко това, та никой никога да не го сполети съдбата на брат му, никое семейство никога да не страда като неговото. Разговорът ни светкавично изниква в мислите ми. „Ти си създал Warcross за него“ — бях казала. А той отвърна: „Всичко, което правя, е за него“.

Дали Кен знае за плана му? Дали всички винаги са го подкрепяли?

— Не можеш! — казвам остро.

— Защо не? — настоява Хидео.

— Не може да говориш сериозно. — Засмивам се кратко, отчаяно. — Искаш да си *диктатор*? Искаш да контролираш всекиго на света?

— Не аз — Хидео ме пронизва със същия поглед, който използва и при първата ни среща. — Ами ако диктаторът е алгоритъм? Код? Ами ако този код може да принуди света да бъде едно по-добро място, да спре войните само с няколко реда данни, да спасява животи с автоматизирана система? Алгоритъмът няма его. Той не ламти за власт. Той е програмиран единствено да поправя грешки, да бъде справедлив. Не е по-различен от правилата, които управляват обществото — разликата е, че той може да прилага закона мигновено, невсякъде и по всяко време.

— Но ти контролираш алгоритъма.

Очите му се присвиват леко в краищата.

— Да.

— Никой не те е избирал! — отсичам.

— Защото досега хората така прекрасно са избирали своите лидери! — отсича той в отговор.

— Но не можеш да направиш това! Ти… ти ни отнемаш най-важното, което ни прави хора!

Хидео пристъпва по-близо.

— А *какво* точно е това, което ни прави хора? Възможността да убиваме и да изнасилваме? Да водим войни, да бомбардираме, да унищожаваме? Да отвличаме деца? Да застрелваме невинни?

Това ли е онази част от човечността, която не бива да се отнема? *Демокрацията* успяла ли е да сложи край поне на нещо от всичко това? Да, опитваме се да се борим срещу това със закони — но защитниците на закона не могат да бъдат едновременно навсякъде. Те не могат да виждат всичко. Ами ако аз *мога*? Щях да мога да спра човека, отвлякъл Сасуке — сега НевроЛинк може да спре всеки, способен да причини същото на друго дете. Мога да освободя от престъпленията деветдесет процента от човечеството и да позволя на нашите защитници на закона да се съсредоточат само върху останалите десет процента.

— Искаш да кажеш, че ще контролираш деветдесет процента от населението.

— Хората все така ще могат да си живеят живота, да преследват мечтите си, да правят всичко, което някога са искали! Аз не преча на това! Те могат да правят каквото си искат, стига то да не е престъпно. Така че — *защо не*?

Осъзнавам, че тъпча на едно място, не знам на какво да вярвам. Мисля си за Ню Йорк, за това, как работя като ловец на глави, защото полицията не може да насмогне с високите нива на престъпност в града. Мисля си за това, че същото се случва навсякъде по света.

„Хората ще могат да правят всичко, което някога са искали! Аз не преча на това!“

Само че пречи — пречи на свободата им. А това променя всичко.

— НевроЛинк е съществена част от ежедневието на хората — казва Хидео. — Той е съществена част от ежедневието, хората работят в него, градят бизнес на базата му и са погълнати от предлаганите от него развлечения. Те искат да го използват.

И осъзнавам, че той, разбира се, е прав. Защо биха се отказали от перфектната фантастична реалност само защото трябва да се откажат от свободата си? Каква е ползата от свободата, ако живееш в мизерна реалност? Все едно да кажеш на всички да се откажат от интернет. И макар да настръхвам от ужас пред факта, че съм носила лещите — че още ги нося — дори и мен ме пронизва остра болка само при мисълта никога повече да не вляза в Линка, да се откажа от пристрастяващата му магия.

Хората ще продължат да го използват дори да я нямаше невидимата му следа върху очните им ябълки. Вероятно няма и да повярват, че им причинява всичко това. Дори и да започнат да спорят помежду си относно последиците от манипулацията на НевроЛинк, животът им сега се върти около него. Всеки, който не е свързан с НевроЛинк сега, рано или късно ще го използва и ще задейства новия алгоритъм в ума си. В крайна сметка той ще се

инсталира на всички потребители.

Може би на никого няма да му пука особено.

— Ами протестиращите? Размирниците? — питам го. — Ами борбата за правдата или допускането на грешки, или дори просто уважението към хората, които са на различно мнение от твоето? Какви закони ще прилага този алгоритъм по-точно? Как твоят изкуствен разум ще е способен да преценява всички по света или да разбира *защо* постъпват така? Откъде знаеш, че някой ден няма да прекалиш? Не можеш да донесеш мир на света еднолично.

— Всички лицемерно тачат световния мир — казва Хидео с нотка на отвращение в гласа. — Използват го за хубав отговор на безсмислени въпроси. — Очите му са впити в моите, изгарят ме до мозъка на костите. — Омръзнаха ми ужасите на света. И затова аз ще *наложа* това докрай.

Мисля си за времето след смъртта на баща ми, когато в училище се сбивах или крещях неща, за които по-късно съжалявах. Мисля за онова, което извърших, за да защитя Ани Патридж. Кодът на Хидео щеше да ме спре. И това би било хубаво, нали? Защо тогава като нож, забит в гърдите ми, ме ранява знанието, че *ето за това* той ме докара в Токио? И как после настояваше да си тръгна.

— Ти ме излъга — казвам твърдо.

— Не бях аз този, който те нападна. — Погледът на Хидео е мек, но непреклонен. — Не бях аз този, който унищожи най-ценното за теб. В света съществува истинско зло — и това не съм аз.

Нула унищожи най-важните за мен неща — моите късчета от миналото, украшението и картината на баща ми. *Моите спомени*. А *Хидео* е този, който изобщо ми осигури начин да запазя тези спомени, който ме спаси от изхвърляне на улицата, който скърби за брат си, обича семейството си и създава прекрасни неща.

Нула използва насилие, за да прокара своята кауза. Хидео прокарва своята кауза, като предотвратява насилието. Някаква част от мен — луда и спокойна част — съзира разумност в плана му, дори и да съм погнусена от делото му.

Хидео въздъхва и отмества очи.

— Предупредих те да си заминеш — прошепва той. — Първо, когато те наех, исках от теб само да спреш един хакер, за когото знаех, че се опитва да спре *мен.* Не знаех, че ще… — той се поколебава, а после изоставя изречението. — Не исках да продължиш да работиш за мен без действително да разбираш тежестта на онова, което вършиш.

— Само че аз продължих да работя за теб. И ти ми позволи,

без да ми обясниш защо.

Моментите, когато се бе колебал в мое присъствие и не бе искал да задълбочи нещата помежду ни. Моментът, когато бе решил да ме пусне да си отида. Отстраняването ми от отбора на „Ездачите на феникси“. По свой начин той се опитваше да осъществява плановете си сам. Усещам студ от лещите, сякаш са нещо чуждо и враждебно. Мисля си за хакнатата версия на Warcross, която използвам. В безопасност ли съм?

Хидео се навежда толкова близо, че устните ни почти се докосват. Онази част от мен, изградена от суров инстинкт, се разбужда и отчаяно иска да стопи разстоянието помежду ни. Но не помръдвам, той също — стоим колебливи, разделени. Очите му сега са тъй тъмни, почти черни, лицето му е призрачно.

— Всеки проблем си има решение, нали? Искам да ти докажа смислеността на моите планове. — Присвива очи. — Мога да ти покажа доброто в това, ако ми позволиш. Моля те.

През връзката ни мога да усетя неговата сериозност, пламенния му стремеж да налага правда, желанието му да ми докаже, че е прав. Когато се взирам изпитателно в очите му, откривам онзи любознателен, страстен, интелигентен мъж, когото видях за пръв път в офиса му, и той ми показва най-новото си творение. Това е същият човек. *Как* може да е същият човек? Изражението му остава неуверено, колебливо.

— Не си тръгвай, Емика! — моли ме.

Преглъщам тежко. Когато отговарям, гласът ми е спокоен, дори студен.

— Не мога да те подкрепя в това.

Почти усещам как сърцето му се къса, пронизано право там, където бе рискувал да ми го разкрие, където ми бе позволил да видя пулсиращата рана вътре в него. Той ми се бе доверил с мисълта, че навярно аз ще съм човекът, който ще застане до него. Защо да не застана, мислел си е сигурно — аз разбирах неговата загуба, а той — моята. Разбирахме се… Или поне така си мислехме. Внезапно той ми изглежда самотен и уязвим в своята решителност.

— Емика… — казва той в последен опит да ме убеди.

Поемам си дълбоко дъх, а после прекъсвам връзката помежду ни. Едва доловимият поток от емоции, който протича по нея, рязко секва.

— Ще те спра, Хидео.

При тези думи погледът му става сдържан и се отдръпва зад познатите ми стени студенина. Той се отдръпва от мен. Изучава с поглед лицето ми, сякаш попива гледката за последен път.

— Не искам да съм ти враг — казва той тихо. — Но ще го

направя, с теб или без теб.

Усещам как и моето сърце се къса, ала съм непоколебима. Той не отстъпва, нито пък аз, продължаваме да стоим на двата бряга на пропаст.

— Тогава ще се наложи да го направиш сам.

31

Токийските улици все още са толкова пусти, колкото не съм ги виждала никога. Цепя през шосето със скейтборда, косата ми се вее зад мен, вятърът насълзява очите ми.

Колко сложно стана всичко. Неотдавна се плъзгах из оживения център на Ню Йорк и не исках нищо повече, освен да изкарам достатъчно пари, за да не ме изхвърлят на улицата. Тогава Хидео бе просто корица на списание — надзъртане в нова статия, снимка в телевизионно предаване, заглавие в таблоид. Сега е мъж, когото се мъча да разбера, човек с хиляда различни свои версии, които се опитвам да сглобя в едно.

Накъдето и да се обърна, заглавията по билбордовете и сградите гласят все едно и също: че резултатите от финалния мач са некоректни, че играта е била компрометирана от нелегални пауърпи. Феновете призовават за реванш. Сред фен общностите вече никнат какви ли не конспиративни теории — че някой от служителите на „Хенка Геймс“ е вкарал пауърпите на шега, че компанията е искала да вдигне рейтинга си, че играчите някак си са се натъкнали на някои от тайните на последния свят. Дори да изпиша истината там, никой не би повярвал.

Навсякъде около мен хората си гледат работата и дори не усещат незабележимата, ала важна промяна в НевроЛинк, сега способен да контролира живота им. А дали всъщност има някаква разлика? Не сме ли всички вързани вече от години, напълно пристрастени към този свят отвъд реалността? Толкова лесно ли се предаваме? Насилвам се да извърна очи, когато подминавам една полицейска кола. Може ли Хидео сега да ме подгони, като просто нареди на полицията да ме арестува? Би ли ми причинил това? Кога ще се изчерпи търпението му? Кога напълно ще се обърне срещу мен?

Трябва да намеря начин да го спра. Преди той да спре мен.

Извадила съм стария си очукан телефон — хакът му ми позволява да издиря останалите ездачи на феникси, без да се излагам на новия НевроЛинк алгоритъм. Покрили са се в един апартамент, който мога само да предположа, че е на Ашър, в покрайнините на града.

Телефонът ми ме известява за получено ново съобщение. Номерът е криптиран и ми е напълно непознат. Най-вероятно е Хидео. Насилвам се да го игнорирам, премигвайки, за да отпъдя влагата от очите си, и подкарвам скейтборда с шеметна скорост по една пуста отсечка от шосето.

Слънцето вече клони към залез и облива града в златни

отсенки, когато спирам на едно спокойно кръстовище в покрайнините на Токио, където градът отстъпва мястото си на хълмове и малобройни улици. Взирам се в триетажна градска къща с портал и семплъл екстериор от тъмно и бяло дърво.

Ашър ме посреща на вратата. Бързо ме вкарва вътре, а после ме отвежда във всекидневната, където вече са пристигнали Хами и Рошан. Щом ме виждат, те скачат на крака. Хами ме прегръща. Миг по-късно съзирам и други хора на дивана, играчи от другите отбори — Зиги Фрост. Абени Леа от „Рицарите на облаците“. Тримейн също е тук и се е настанил видимо далече от Рошан — но телата на двамата са извърнати едно към друго и изглеждат сякаш досега са си говорили. Напрежението между тях осезаемо е намаляло, да не кажем, че напълно е изчезнало.

— Какво ще правим оттук нататък? — пита Хами, когато всички се настаняваме. Посреща я продължително мълчание.

Сядам и аз.

— Аз ползвам хакната версия на Warcross — отговарям. — Мисля, че не съм засегната по същия начин. Може да измисля как и вие да я получите.

Разказвам им какво се е случило от самото начало — как Хидео ме нае след първото нахакване в играта, за честите ми срещи с него, как после съм разбрала какво се е случило, когато Нула се появи във финалния мач. Говоря, докато навън палят уличното осветление и на Ашър му се налага да светне лампите във всекидневната.

— Видях го как се появи — завършвам — в последния момент, когато всички усетихме онзи статичен шок. За първи път изобщо видях някакви данни за него.

Тримейн ме поглежда.

— И ти ли си видяла Нула? Не само аз?

Останалите се намесват.

— И аз го видях — додава Ашър. — Беше с непрозрачен шлем, а името над главата му беше *[нула]*. Черна броня.

Хами повтаря същото, както и Рошан.

Всички са видели Нула в онзи момент. Това означава, че е бил видим извън моя хак, че в този миг са били видими всичките му данни. Намръщвам се. *Били са видими всичките му данни.*

Изведнъж изправям гръб и започвам да набирам. Вадя профила си в Warcross, после моите Светове на паметта. Сега там има само един спомен, споменът ми от финалния мач.

— Трябва да видя нещо — измърморвам, а останалите се събират наоколо. Влизам в спомена и го споделям с другите, за да виждат и те каквото виждам аз. Светът временно изчезва и ме връща отново в играта. Виждам началото на мача, после

мостовете, роботите, излизащи от хангарите си, последвалата битка. Превъртам всичко това напред, чак до края. После го пускам до мига, когато се случи електрошокът, когато Нула изведнъж застана пред мен. Спирам го на пауза.

Данните му. Записала съм ги.

Мога да видя действителния му профил.

— Емс — обажда се Ашър до мен, докато гледа спомена. — Сега наистина ли можеш да откриеш кой е? С трепереща пръсти преглеждам личния профил на Нула.

И разбира се, ето го. Задействането го е разкрило, макар и само за частица от секундата — но на мен толкова ми трябва. Гледам вцепенена профилната информация, която сега се носи пред нас в центъра на всекидневната.

Име, *истинско* име се рее до снимката на реалния потребител, който е Нула. Даже няма нужда да го прочета, за да позная кой е. Мога само да се взирам в снимката. От нея ме гледа човек, който прилича на Хидео като по-млад, момче с външност, напомняща Хидео отпреди няколко години. Момче на моята възраст. Погледът ми отново се връща на името — направо не мога да повярвам на очите си.

Сасуке Танака

●●●●●

По-късно същата вечер излизам от апартамента и заставам вън в двора. Имам нужда от въздух. Уличните лампи пред дома на Ашър хвърлят светлинна мрежа по тротоарите и аз се взирам в нея, насилвам се да прочистя мислите си и да намеря миг на покой. Главата ми инстинктивно се обръща нагоре, очите ми търсят звезди. Оттук се виждат само няколко — разпръснати точици, които показват къде се намира Млечният път, невидим без наложения виртуален слой. Както никога, утешително е да виждаш реалността такава, каквато е, а не разширената ѝ версия през НевроЛинк.

Сасуке. *Сасуке*.

Безброй въпроси се вихрят в ума ми. Няма как Хидео да знае за това. Ако го знаеше, щеше да го спомене — можеше дори и да се откаже от плановете си. Но как е възможно? Сасуке е изчезнал преди толкова много години, отведен от безименен похитител. Защо се появява отново като хакер и се опитва да спре Хидео? Защо не се е появил пред самия Хидео, за да разкрие кой е в действителност? Помни ли изобщо миналото си… знае ли, че

Хидео му е брат? Кой го контролира? За кого работи? И защо държи самоличността си в тайна?

Истински ли е изобщо?

Присядам на бордюра и придърпвам колене към брадичката си. Какво ще причини това на Хидео, след като разбере? *Дали щеше да спре, ако знаеше?* Искам ли изобщо да спре? Кое е по-лошо — свят, в който Хидео се бори *против* насилието, или свят, в който Нула се бори *чрез* насилието?

Питам се какви ли мисли преминават сега през ума на Хидео, и се налага да напрегна цялата сила на волята си, за да не го потърся, да не му изпратя покана за връзка, та да почувствам каквото той чувства, да не му изпратя съобщение, та да чуя гласа му.

Съобщение. Спомням си за криптираното съобщение, което получих по-рано този следобед, и отново поглеждам към телефона си. Казвам си да не го отварям, да не позволявам на каквото и да е, написано от Хидео, да ме разубеди. В крайна сметка обаче пръстът ми се озовава над иконката със съобщението — и след един особено дълъг момент най-сетне се решавам да го отворя.

Не е от Хидео. От Нула е.

Офертата ми още е в сила.

Последвалото слабо иззвъняване ме информира, че току-що съм свалила нещо в профила си. Ръката ми застива над новите файлове. Това са спомените ми. *Моите Светове на паметта.* Ахвам тихо, докато ги гледам как се наместват на старите си места, сякаш никога не са мърдали оттам — спомените за баща ми, които Нула ми отне, а сега ми връща.

Защо ми ги връща?

Ръката ми започва да трепери. Затварям очи и увивам ръце около коленете си, прегръщам ги така, сякаш заедно със спомените се е възстановил и целият ми живот. Когато отново отварям очи, те са мокри.

Офертата ми още е в сила.

Офертата му. Защо ми връща онова, което с такова удоволствие ми отне? Как смее да се преструва, че ми ги връща като подарък, че един вид ми прави услуга? Представям си тъмния му силует в червената пещера, неговия нисък, тих глас.

Представям си плочките черна броня, които покриха ръцете, и тялото и краката ми, превръщайки ме в някой друг.

— Здрасти! — Поздравът разпръсва мислите ми. Бързо избърсвам очите си и извръщам глава колкото да видя, че Тримейн е дошъл и е застанал до мен.

— Здрасти — смънквам в отговор и скривам телефона си.

Тримейн забелязва движението ми, но въпреки че ми хвърля кратък кос поглед, не коментира. Днес бяха разкрити достатъчно тайни. После дълго мълчим.

— С мен се свърза друг ловец на глави — казва той най-сетне, протегнал ръце над главата си. Уличните лампи хвърлят светлина по бледата му кожа.

Срещам погледа му.

— Един от ловците на Хидео?

Той кимва.

— Мисля, че пътищата ни се пресякоха с него, докато бях на долната земя — продължава Тримейн. — Седеше с аватарите, които следяха лотарията на убийствата. Ако работим заедно, сигурно ще успеем да го издирим. Ние сме сред малцината в света, които едновременно и разбираме вътрешното устройство на Warcross, и сме работили за Хидео.

Съобщението на Нула още ехти в мислите ми. Извръщам поглед и кимвам.

— Значи ще слезем в Тъмния свят. Ще намерим начин да се свържем с него. Можем да изнамерим решение за всичко това.

— Да спрем Хидео? — пита Тримейн. — Или Нула?

Мисля си за напрегнатия поглед на Хидео, за гения му, отдаден само на едно. Мисля си за ръцете му — как се спускат по раменете ми, как нежно обгръщат в шепи лицето ми, притеглят ме към него за целувка. Мисля си как отмяташе глава нагоре към звездите, как търсеше начин да се откъсне от миналото. Мисля за свъсеното му чело и как оброни глава на рамото ми и прошепна моето име. Мисля за последните разменени помежду ни думи. После се сещам за изненадания глас на Нула, за гнева в думите му, когато се изправи пред мен във финалния мач. Как откраднах спомените ми. Как ми ги върна.

„Всеки си има цена — бе казал той. — Кажи каква е твоята.“ Тримейн ми подава ръка, аз я поемам и го оставям да ми помогне да се изправя. А после заставаме там, неподвижни, загледани в електрическия блясък на Токио — кубинките ми са обърнати с петите към къщата и сочат към града, а сърцето ми е увиснало някъде между единия избор и другия и не знае накъде да поеме.

БЛАГОДАРНОСТИ

Във всяка моя книга влагам част от себе си, но Warcross практически съм самата аз от началото до края. (За бога, дори едно от коргитата ми участва. Именно неговото пухкаво дупе се развява из дома на Хидео. Обичам те, Коа.) И въпреки това не бих могла да напиша тази книга без помощта на едни от най-изобретателните и прекрасни умове, които познавам.

На моята агентка Кристин Нелсън — благодаря ти за въодушевлението, с което прие Warcross от самото начало, за блестящите ти коментари и идеи, за невероятната ти работа по популяризирането на книгата. Просто не знам какво бих правила без теб. Благодарности и на незаменимите ми, гениални редактори Джен Бесър и Кейт Мелтцър, за хъса, с който правеха редакция след редакция, докато се уверим, че финалният вариант на книгата е нейната най-добра версия. И на Ан Хайслър, гений на техническата редакция — мога по цял ден да стоя и да се възхищавам на ума ти. Благодаря ти за всичко.

Това е седмата ми книга с невероятния екип на „Пътнам“, „Пъфин“ и „Пенгуин Йънг Рийдърс“, и всеки път оставам все по-изумена и по-смирена пред огромното количество работа, която вършите: Мариса Ръсел, Пол Крихтън, Тереза Евангелиста, Ейлийн Савидж, Катрин Перкинс, Рейчъл Конй-Горъм, Анна Жарзаба, Лаура Флавин, Кармела Ярия, Визеса Карсън, Алексис Б. Уотс, Челси, Ейлийн Крейт, Дана Лейдиг, Шанта Нюлин, Елис Маршал, Емили Ромеро, Ерин Бергер, Брайън Локхарт и Кара Брамер. Как изкарах късмета да работя с всички вас? Все още не знам, но съм ви благодарна всеки ден. Специална благодарност и на Уес („Крийм Дизайн“) за изумителната 3D корица на Warcross.

На Каси Евашевски, моята изключителна филмова агентка — за мен означава много, че тази книга попадна при теб. Безкрайно съм ти благодарна. На Адисън Дъфи: Колко е хубаво, че се запознахме лично! Благодаря ти за това, че винаги си толкова полезна и страхотна.

На моите скъпи, прекрасни и нахъсани Ами Кауфман, Лий Бардуго, Саба Тахир и Ками Гарсия: Благодаря ви, че ме слушахте, когато ви говорех за Warcross, докато още беше в зародиш, че ми помогнахте да оформя тази история, за добрите ви думи за текста, които винаги ме усмихваха, за приятелството и целеустремеността ви.

На прекрасните ми приятели, които ми даваха безценна обратна връзка: Джей Джей (С. Джей-Джоунс), първият читател на Warcross; Таерех Мафи, която не се скъпеше в отговорите си на

безбройните ми въпроси (всичко модно в тази книга е вдъхновено от теб!); Джули Джуо, за задълбочените ти познания по техническите въпроси, а и за приятелството (тези двайсет и осем години са само началото!); Юлин и Юки Жуан, които разведоха мен и Ами из Токио и знаеха буквално всичко за града, благодаря и за това, че сте сред най-прекрасните хора, които някога съм имала късмета да познавам; Майк Селърс, за безкрайните ти познания за всички неща и за щедрата ти помощ; Сум-ян Нг и Дейвид Бейсър, за среднощните умувания и идеи из градските улици и за полезните съвети; и Адам Силвера, за всичките ти знания за Ню Йорк Сити и за това, че никога не се отказваш. Специално благодаря на Рих-Мин Поон за безценната ти помощ по индустриалните въпроси (и за страстта ти към добрата храна!).

Think Tank, групата от осем стажанти, част от която бях в началото на кариерата си в областта на видеоигрите, заслужава отделна благодарност: Тези шест месеца продължават да бъдат един от любимите периоди в живота ми. Почти всичко, което знам за видеоигрите, научих от вас, приятели. (Бележка — сещате ли се за онзи рунд по „Марио Карт“, споменат в книгата, с епичния син снаряд точно преди финиша? Истински случай. Жестоко беше.)

На моя съпруг, бивш стажант в Think Tank и най-страхотния човек, Примо Галаноса: Благодаря ти, че търпеливо изчете 120 582 015 версии на Warcross, за забавните ти идеи за играта, както и че винаги знаеш как да ме разсмееш.

На майка ми, която няма абсолютно нищо общо с майката на Емика: Силата, умът и страстта на Емика са изцяло базирани на твоята персона. Ти си най-способният, безкористен и вдъхновяващ човек, когото познавам. (Готварските способности на Хидео също са базирани на твоите. Очевидно.)

На библиотекарите, учителите, книжарите, читателите и всички рицари на книгите по света: Благодаря, благодаря, благодаря ви за всичко, което правите. За мен е огромна чест да споделям историите си с вас.

И накрая, на всички момичета геймърки. Вие ме вдъхновихте да напиша тази история.

notes

Примечания

1

Нидерландски художник, чиито произведения изобразяват мозайки, невъзможни конструкции, безкрайни обекти и покрития на равнината. — Бел. ред.

2

Стадион, разположен в квартала „Бункьо“ в Токио. Куполовидният му покрив е надуваема конструкция. Все пак в книгата най-вероятно става дума за негова подобрена версия. — Бел. ред.

3

Специална покана за някой, който не е преминал общата квалификация за състезание или участие в отбор. Обикновено се издава от организаторите на спортното събитие въз основа на постижения, зрителски симпатии или други показатели. — Бел. ред.

4

Международна компания, разработвала и произвеждала видеоигри и оборудване от 1983 до 2001 г. Съществува и до днес, но с променен фокус. — Бел. ред.

5

Шибуя е един от най-оживените и цветни райони на Токио. Пълен с магазини, ресторанти и нощни клубове, той се смята за център на младежката мода и култура. Известен е и със статуята на кучето Хачико. — Бел. ред.

6

Ария от операта „Вълшебната флейта“. — Бел. ред.